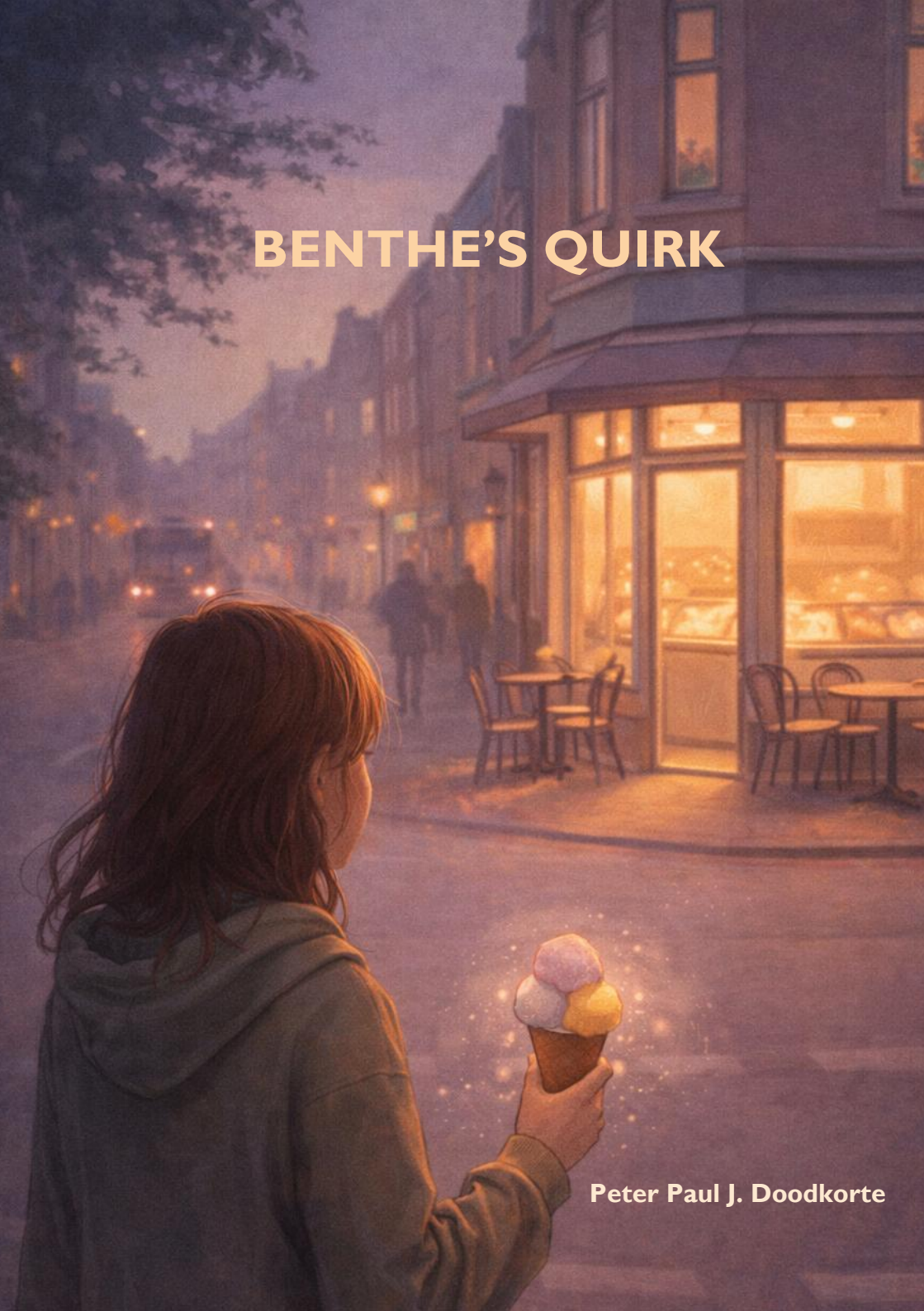
BENTHE'S QUIRK



Peter Paul J. Doodkorte

Uitgeverij De Overkant
Ringvaarpark 1
2907 LH Capelle aan den IJssel
De-Overkant@Doodkorte.nl
9789083609478

BENTHE'S QUIRK

De wereld van Benthe was altijd al een beetje te scherp geweest. Geluiden bleven langer hangen dan bij anderen, stemmen kregen nasmaak, dagen trokken als een te volle pan soep door haar hoofd. Ze had trucjes bedacht om het leefbaar te houden: vaste haakjes voor jassen, kopjes met precies de juiste dikte, routes die nooit verrassingen kenden. Orde als een dun laagje schuim over een dag vol prik.

In die wereld waren verhalen haar veiligste plek. Boeken waarin helden Quirks hadden en anders-zijn een naam kreeg in plaats van een probleem te zijn dat zachter moest. Aan het eind van een schooldag, als de echo van de bel nog in haar hoofd zat en de stemmen van klasgenoten als restjes lawaai door haar lijf dwaalden, kon ze een boek openslaan en even ademen in een universum waar chaos tenminste regels had.

Thuis rook het naar ui, knoflook en plannen. Bart die pasta liet overkoken en daar grapjes over maakte, Jitske die met een foto van een ijssalon zwaaide en zei: "Jij hoort ergens waar smaken niet standaard zijn." Het was geen huis waar iemand zei dat ze zich niet moest aanstellen. Eerder een huis waar iemand vroeg: "Hoe smaakt rustig voor jou?" en het antwoord serieus noteerde, alsof het een recept was dat niet vergeten mocht worden.

Langzaam kreeg haar anders-zijn woorden waar ze zelf nog van schrok. Rust als vanille met honing en een randje lavendel. Moed als citroen met een beetje bitter. Troost als chocola en zout. Ze schreef het op in een schrift met een ijsje op de kaft, in kolommen met "gevoelens" links en "smaken" rechts, alsof je een menu samenstelde voor een dag die te hard binnenkwam. Het leek onschuldig, een

spelletje in haar hoofd. Tot de dag dat iemand zei dat hij in n slok koffie proefde dat zij meer zag dan de rest.

Want ergens tussen school, bus en boeken in lag een wens waar ze voorzichtig omheen dacht. De wens om niet alleen verhalen te lezen over werelden waarin je Quirk een vanzelfsprekend deel van je naam is, maar om te weten hoe het zou zijn als haar eigen vreemde antennes daar niet in de weg zouden zitten, maar nodig waren. Hoe het zou voelen om een ruimte binnen te stappen waar "te veel voelen" geen last is, maar een rol.

Het begint niet met een knal. Niet met een groot gebaar, een spectaculaire sprong of een schreeuwend moment waarop alles verandert. Het begint met iets kleins en alledaags: schuim op koffie dat precies goed is, een foto van een ijssalon met smaken die nergens anders op de kaart staan, een ijsmachine die meer doet dan room en suiker mengen. En met een gedachte die je probeert weg te schuiven en die toch blijft terugkomen: wat als de grens tussen hier en daar dunner is dan je denkt?

Ergens, in een keuken waar tomatensoep pruttelt en een ijsmachine zacht zoemt, raakt een hand net iets langer de rand van het staal dan nodig is. Ergens anders, in een gebouw waar helden-in-opleiding te hard praten om hun angst niet te horen, voelt iemand een smaak in de lucht veranderen zonder dat er eten op tafel staat. En precies daartussenin, op een plek waar nog geen naam voor bestaat, begint iets heel kleins te scheuren. Niet genoeg om te vallen. Net genoeg om te voelen dat er aan de andere kant ook iemand staat.

Dit is het verhaal van een meisje dat leerde dat haar Quirk misschien niets met vuur of bliksem te maken heeft, maar met wat er gebeurt als je paniek niet wegduwt, maar een andere smaak geeft. Van een keuken waar een wens iets serieuzer genomen wordt dan hij bedoeld was. Van een

school waar heldendom luider is dan goed voor iemand is – en van een tuin waar het eindelijk stil genoeg is om te merken dat stilte ook geluid heeft.

Voor nu is er alleen nog een gewone dag. Een busroute die ze uit haar hoofd kent. Een jas aan de tweede haak. Een boek op bed met ezelsoor. En ergens, diep weggestopt in een schrift met krabbels en combinaties, de eerste schets van een ijssalon die niet alleen ijs verkoopt, maar ademruimte. Ze weet nog niet dat ze dichter bij die plek staat dan ze zelf durft te geloven. Dat de smaak van lavendel-honing en citroen later meer wordt dan een idee op papier.

Maar dat is allemaal voor straks. Eerst is er nog een klop op de rand van wat ze vanzelfsprekend vindt. Een moment waarop een wens net te hard wordt uitgesproken. Een trilling die niemand ziet, maar die alles al een fractie verschuift. Als je goed genoeg zou proeven, zou je het nu al kunnen merken: de wereld staat op het punt een andere nasmaak te krijgen. Alleen weet Benthe dat nog niet. Nog niet.

Inhoud

Benthe's quirk 4

Na school, met een boek 10

In de praktijkklas horeca 16

De ijssalon in haar hoofd 26

Het ijs dat licht gaf 34

Een stad vol Quirks 46

De smaak van emoties 58

De school voor helden 72

Te veel geluid, te veel licht 84

De eerste missie 96

Brieven door de barst 112

Trillingen tussen twee werelden 120

Team zonder uniform 136

Scheuren in vertrouwen 148

De keuze in stilte 158

Koffie, schuim en geen magie 166

De weg terug heeft twee kanten 176

Bruggen bouwen in het licht 184

Smaken van herinnering 198

Terug door ijs 204

Over Peter Paul 214

Bibliografie 216



De schoolbel had al een tijdje geleden geluid, maar in Benthe's hoofd rinkelde hij nog na.

Het was een soort echo die niet wegging, alsof haar hersenen langer nodig hadden om te beseffen dat de drukte echt voorbij was.

In de bus naar huis had ze haar capuchon op gezet en haar muziek zacht aangezet. Niet hard – harde muziek was nog meer lawaai – maar net genoeg om de stemmetjes, het geschreeuw en het geschater van de dag een beetje naar de achtergrond te duwen.

Ze staarde uit het raam, naar huizen die ze al duizend keer had gezien. De route was voorspelbaar, en dat was precies wat ze fijn vond. Bocht links, rotonde, halte met het scheve bushokje, dan nog drie haltes tot thuis.

Thuis was niet per se stil, maar het was tenminste bekend.

Toen ze de voordeur openduwde, kwam de geur haar al tegemoet. Uien, knoflook, iets wat pruttelde.

"Ben je daar?" klonk de stem van Bart vanuit de keuken.

"Ja," zei Benthe, haar schoenen netjes naast elkaar in de gang schuivend. Ze hing haar jas aan de tweede haak – altijd de tweede, de eerste was voor visite, had ze ooit besloten, en niemand had daar sindsdien iets tegenin gebracht.

Ze liep de keuken in. Bart stond met een theedoek over zijn schouder achter het fornuis. Jitske zat aan tafel met haar laptop open en een bril op het puntje van haar neus.

"Hé, Bens," zei Bart. "Hoe was het op school?"

Benthe haalde haar schouders op. Dat was makkelijker dan zeggen dat het druk was geweest, dat iemand in de klas de hele tijd met een lepel tegen een glas had getikt en dat het nog steeds in haar hoofd zat.

"Ging wel," zei ze. "We moesten vandaag bedienen. In het leerrestaurant."

"En?" vroeg Jitske, die haar laptop dichtklapte en haar volle aandacht op Benthe richtte. "Heb je rode wijn over iemand heen gegooid of ben je professioneel gebleven?"

Een kleine glimlach trok aan één kant van Benthe's mond. "Het was witte wijn," zei ze. "En het was maar een beetje. En het viel op de tafel, niet op de meneer."

Bart grinnikte. "Dan is het officieel: je carrière is nog te redden." Hij draaide het vuur iets lager. "Ik maak pasta. Eet je mee of heb je nu al een afspraak met je boek?"

Benthe keek naar de klok. Het was kwart over vier. In haar hoofd stonden de vaste blokken van haar middag al klaar: eerst even op haar kamer landen, dan lezen, dan eten, dan misschien nog een stukje lezen of wat tekenen. Dat ritme hielp. Zonder ritme werd alles een soort soep.

"Eerst even op mijn kamer," zei ze. "Ik kom wel als je roept."

"Is goed," zei Bart. "Roep ik je als de pasta alwéér is overgekookt, dan moet je me redden als heldin van het schuim."

Jitske stak een hand op in een halve groet. "Als je straks nog zin hebt, wil ik je iets laten zien. Een foto van een ijssalon waar ik langsreed. Dacht meteen aan jou."

Bij het woord "ijssalon" voelde Benthe iets in haar borst een klein sprongetje maken.

"Is goed," zei ze. "Straks."

Op haar kamer deed ze de deur dicht, zacht, zonder klik. Ze hing haar tas aan het haakje dat ze speciaal voor schoolspullen had. Het was een gewone haak, maar in haar hoofd had hij een label: hier hoort dit.

Ze trapte haar schoenen uit en zette ze precies naast elkaar, neuzen naar de muur. De wereld was al chaotisch genoeg; haar kamer hoefde dat niet ook te zijn.

Op haar bureau lag het boek waar ze de avond ervoor mee in slaap was gevallen: 'My Hero Academia'. De kaft was een beetje beschadigd aan de hoeken, maar dat vond ze niet erg. Dat betekende dat het boek geleefd had.

Ze liep ernaartoe en liet haar vingers even over de cover glijden, langs de lijnen van de tekeningen. Ze kende de namen bijna allemaal uit haar hoofd, de Quirks, de verhoudingen, wie welke angst had, wie welke droom. De wereld voelde soms logischer dan de echte.

In die wereld was "anders" zijn tenminste iets wat een naam had. Een Quirk. Iets dat erbij hoorde.

Benthe pakte het boek op en ging op bed zitten, met haar rug tegen de muur en haar benen onder zich gevouwen. Ze sloeg het open op de pagina waar een ezelsoor zat – ze gebruikte geen losse bladwijzers, die raakte ze kwijt, en dan raakte ze onrustig.

Voordat ze begon te lezen, ademde ze een paar keer diep in en uit. Het was een ritueel dat ze zelf had uitgevonden: adem in, adem uit, laat de dag maar even buiten de bladzijdes vallen.

Na drie ademhalingen liet ze haar ogen over de tekst glijden. De stemmen in haar hoofd – de docent die vandaag voor de tiende keer had geroepen dat ze "tempo moest maken", de klasgenoot die lachte omdat ze een glas verkeerd neerzette – werden zachter. In plaats daarvan kwamen de gedachten van de personages naar voren. Hun twijfels, hun kracht, hun kleine onhandigheden.

Ze merkte dat ze met haar lippen een zinnetje meebewoog. Dat gebeurde vaker als ze diep in een verhaal zat. Alsof de woorden beter bleven hangen als ze een klein stukje door haar heen gingen.

De tijd werd stroperig. De minuten rekte zich uit, werden langer, stiller. Buiten reden auto's voorbij, maar hierbinnen bestond alleen nog de wereld van helden-in-opleiding.

Op een gegeven moment legde ze het boek even neer, opengeslagen naast zich.

Wat ze het mooiste vond, was niet de grote gevechten. Niet de explosies, niet de spectaculaire reddingsacties. Die waren spannend, ja. Maar wat haar echt raakte, waren de momenten dat iemand twijfelde, bang was, zichzelf niet goed genoeg vond en tóch opstond.

Ze dacht aan vandaag, aan de leerling in haar klas die de hele tijd grapjes maakte om het lawaai te verdrijven. Die had aan het einde van de les heel zacht "sorry" gezegd toen hij tegen haar aanbotste. Niemand had het gehoord. Zij wel.

Als hij een Quirk had, dacht ze, zou die misschien iets met geluid zijn. Iets dat harder is dan hij zelf wil.

Ze vroeg zich soms af wat haar Quirk zou zijn als zij in die wereld zou leven. Niet iets met vuur of bliksem, dat was veel te heftig. Misschien iets met geuren en smaken.

Ze proefde vaak dingen die anderen niet proefden. Eén druppel te veel citroen in de saus, een snufje kaneel dat er niet bij hoorde. Of misschien iets met voelen – niet aanraken, maar de sfeer in een ruimte proeven, of iemand gespannen was of rustig.

Ze glimlachte een beetje bij die gedachte. Een Quirk die "Smaakverschuiver" heette, of "HumorHelder" – nee, dat klonk dom. Ze schudde haar hoofd en pakte het boek weer op. Het was makkelijker om over anderen te lezen dan over zichzelf na te denken.

Vanaf beneden klonk Bart's stem, gedempt door twee verdiepingen en een deur.

"Benthe! Eten!"

Ze sloeg het boek dicht, maar legde het voorzichtig met de voorkant naar boven, alsof het een slapend dier was dat je niet grof wilde neergooien. Bij de deur bleef ze even staan, haar hand op de knop. Ze keek nog een keer naar het boek op haar bed.

Soms, dacht ze, zou ik willen dat ik er gewoon in kon stappen. Heel even. Kijken hoe het is om in een wereld te zijn waar gek zijn normaal is. Waar je Quirk gewoon is wie je bent, en niemand zegt dat je "gewoner" moet doen.

Ze draaide de deurklink om en liep naar beneden, naar de geur van pasta en de stemmen van Bart en Jitske.

Ze wist nog niet dat er een moment zou komen waarop die wens – om in die wereld te stappen – dichterbij zou komen dan ze ooit had durven denken.

Maar dat was iets voor later. Nu was er eerst pasta. En daarna, als het meezat, nog een paar bladzijden helden.



De volgende ochtend voelde nog een beetje als gisteren.

Benthe stond voor haar kledingkast en keek naar de stapel broeken. Links de "fijne" broeken, rechts de broeken die kriebelden of te strak zaten. Ze pakte automatisch een van de linker stapel. School was al ingewikkeld genoeg zonder labeltjes in je rug die je de hele dag herinnerden aan hun bestaan.

Op haar bed lag haar werkschort. Wit, met een logo van de school erop dat na drie wasbeurten al begon te vervagen. Ze streek met haar hand over de stof. Thuis was de schort meestal verbonden aan iets leuks: cake bakken met Bart, ijs proeven in de zomer. Op school betekende schort: opletten, tempo maken, fouten die andere mensen konden zien.

Ze deed het toch om. De knopen achter in haar nek voelden even vreemder dan ze eigenlijk waren, maar na een paar seconden besloot haar lichaam dat het wel kon.

In de keuken was Bart al bezig met ontbijt.

"Goedemorgen, chef," zei hij, terwijl hij een boterham uit de broodtrommel viste. "Grote dag vandaag? Moet je weer mensen bedienen of mag je achter de schermen blijven?"

"Bedienen," mompelde Benthe, terwijl ze een mok pakte. De mok met de blauwe stippen, niet de gele met streepjes. De gele voelde dunner en dat vond ze niet fijn als er warme thee in zat.

"Ah," zei Bart. "De bikkels van de bediening. Je publiek wacht."

Jitske kwam de keuken in, haar haar in een staart, helm al onder haar arm.

"Hoorde ik 'bedienen'?" vroeg ze. "Heeft de wereld zich mentaal voorbereid op de beste ijs- en pastaserveerster in opleiding?"

"Het is geen ijs," zei Benthe. "Het is koffie en broodjes en soep."

"Dan is het publiek pas echt veeleisend," grijnsde Jitske. "Koffiemensen zijn eng. Maar ik ken er eentje die ze aankan."

Benthe roerde in haar thee. Ze zei niets, maar ergens binnenin vond ze het fijn dat ze dachten dat ze iets aankon. Zelf was ze er niet zo zeker van.

In de bus naar school zat ze weer bij het raam. De route was vertrouwd, de mensen niet. Elke dag een andere mix van stemmen, parfums, telefoongesprekken. Ze telde lantaarnpalen tot de halte bij de school. Soms hielp dat.

Op school rook het al naar soep toen ze de gang in liep. In het lokaal naast het leerrestaurant was de keuken: roestvrijstalen tafels, grote pannen, geluiden die harder werden zodra iedereen binnen was.

"Schorten om, handen wassen, haren vast!" riep de docent horeca, meneer De Wit, nog voordat de deur goed en wel dicht was.

Benthe hing haar tas aan een haak en schoof haar mouwen op. De kraan spoot koud water over haar handen, het zeepje glibberde bijna uit haar vingers. Ze wreef zorgvuldig, vingertoppen, tussen de vingers, polsen. Het was niet alleen omdat het moest; het was ook een klein moment waarop ze precies wist wat ze moest doen.

"Benthe, jij vandaag bij de koffie," zei De Wit, terwijl hij een lijstje doornam. "En straks ook bij het uitserveren van de broodjes. Lukt dat?"

Ze voelde hoe haar buik een beetje samenkneep. Koffie inschenken ging wel. Mensen toespreken, aankijken, lachen op commando… dat was de moeilijkere helft.

"Ja," zei ze toch.

"Top," zei hij. "Je bent precies genoeg voor de hoeveelheden. Geen halve kannen verspillen vandaag, hè."

Langs het aanrecht stond een rij bekers. Ze pakte ze één voor één, zette ze in een strakke lijn, handvatten allemaal dezelfde kant op. Ze vulde de koffiekannen en merkte bij de eerste schenking dat de straal net iets te hard ging.

Rustig, zei ze in haar hoofd tegen haar eigen handen. Je hoeft niet harder te lopen dan de koffie.

Naast haar stond Sam, een klasgenoot die altijd grapjes maakte als het stil werd. "Pas op," zei hij. "Voor je het weet ben je barista en willen mensen hartjes in hun cappuccino."

Benthe keek naar de zwarte koffie in de mok. Geen hartje te bekennen, alleen spiegeling. "Ik kan wel een hartje tekenen op het servetje," zei ze.

Sam lachte. "Dat is weer eens wat anders. Conceptuele koffie."

De deuren van het leerrestaurant gingen open. De eerste gasten kwamen binnen; leraren, een paar mensen van buiten, iemand van de administratie. Hun stemmen mengden zich met het gerinkel van bestek en het gezoem van de afzuigkap.

"Goed, mensen," zei De Wit. "Onthoud: jullie oefenen een echt beroep. Dus: begroeten, kijken, luisteren. En geen koffie in schoten gieten, Sam."

"Eén keer," mompelde Sam. "Dat was één keer."

Benthe voelde hoe haar hoofd voller werd. Voor ieder tafeltje moest ze onthouden wie wat wilde, wie geen suiker, wie wel melk, wie eigenlijk thee had gevraagd maar toch koffie nam omdat hij dat "eigenlijk altijd doet".

Ze ademde een keer diep in. Eén tafel tegelijk, zei ze tegen zichzelf. Eén mens tegelijk.

Bij de eerste tafel stond een docent Nederlands met een boek in zijn hand.

"Goedemorgen," zei Benthe. Ze probeerde haar stem net hard genoeg te laten zijn. "Wilt u koffie of thee?"

"Koffie, graag," zei hij. "Zonder suiker."

Ze schonk rustig in, keek naar het randje van de mok, stopte net voordat het te vol werd. De docent glimlachte dankbaar, maar zij keek al naar de volgende mok. Als ze te lang bij één gezicht bleef hangen, werd alles om haar heen te scherp.

Na een paar rondes begon er iets van ritme te ontstaan. Koffie, thee, lopen, terug, kannen vullen, nieuwe ronde. Er waren nog steeds te veel stemmen, maar haar handen wisten wat ze moesten doen.

Bij de vierde tafel zat een vrouw met een felroze sjaal. "Koffie?" vroeg Benthe. "Heb je ook latte macchiato?" vroeg de vrouw, met een soort verwachtingsvolle blik.

"Eh," zei Benthe. Het woord bleef even vastzitten in haar mond. "We hebben… gewone koffie. En cappuccino."

"Doe dan maar cappuccino," zei de vrouw. "Maar wél met schuim, hè." "Ja," zei Benthe. "Met schuim."

In de keuken zette ze de kopjes klaar. Ze hield van schuim. Schuim was als een deken over de koffie, een zacht laagje tussen de zwarte vloeistof en de buitenwereld.

Ze pakte de melkkan, luisterde naar het sissen van de stoom en hield de kan precies zo dat het schuim dik werd, maar niet zo dik dat het leek op piepschuim.

Toen ze de cappuccino terugbracht, zette ze het kopje heel voorzichtig neer. "Alsjeblieft," zei ze. "Met schuim."

De vrouw met de roze sjaal keek even, nam een slok en knikte. "Zo," zei ze. "Die kan in een echte zaak werken, hoor."

De woorden bleven hangen bij Benthe, alsof iemand ze met een punaise in haar gedachten prikte.

In een echte zaak werken. Ze zag het heel even voor zich: geen schoolkeuken, maar een eigen plek. Haar eigen ijssalon, met smaken die meer waren dan alleen smaken.

"Benthe, broodjes!" klonk De Wits stem vanuit de keuken.

Ze schrok een beetje op, draaide zich om en liep terug. Op het aanrecht lag een schaal met broodjes: kaas, ham, gezond. Ze wist dat het de bedoeling was dat ze snel werkte, maar ze moest ze toch eerst sorteren. Anders voelde het alsof ze een legpuzzel door elkaar liet liggen.

"Je hoeft ze niet op kleur te leggen," grapte Sam.

"Dan zie je niet wat je hebt," zei Benthe. "En dan vergeet je iemand. Dat is erger."

Tijdens het uitserveren ging het bijna mis. Bij een tafel met drie mensen twijfelde ze even wie welk broodje had besteld. Haar hoofd zocht in paniek naar het gesprek van vijf minuten geleden, maar vond alleen een brij van woorden.
"Eh…" zei ze.

De man in het midden redde haar zonder het door te hebben. "Die gezond was voor mij, toch?" zei hij. "Ja," zei Benthe snel. "Die was voor u."

Ze zette het broodje neer, voelde dat haar wangen warm werden. Ze zette de andere twee broodjes neer en maakte zich zo klein mogelijk terwijl ze wegliep.

In de keuken leunde ze heel even met haar rug tegen de koele deur van de koelkast.

"Gaat het?" vroeg De Wit, die net een pan op het fornuis zette. "Ja," zei ze. "Ik was één ding bijna vergeten."

"Bijna vergeten is nog niet vergeten," zei hij. "En weet je wat? In een echte zaak hebben ze ook bonnen en lijstjes. Je hoeft het niet allemaal in je hoofd te bewaren."

Ze knikte. Lijstjes. Bonnen. Dat klonk als iets fatsoenlijks om op te leunen.

Aan het eind van de les moesten ze het leerrestaurant weer netjes maken. Tafels afruimen, kopjes stapelen, vloer vegen.

Benthe stond bij de koffiemachine en maakte de kannen schoon. Ze rook de restjes koffie, iets bitter, iets verbrand. En daar doorheen: een vleugje soep, gemengd met de geur van schoonmaakmiddel.

"Je deed het goed," zei Sam naast haar, terwijl hij lepeltjes in een bak gooide. "Die mevrouw met die roze sjaal was helemaal blij."

"Ze wilde latte macchiato," zei Benthe. "Ja, en ze kreeg cappuccino en toch was ze blij," antwoordde hij. "Dat is pas magie."

Benthe glimlachte voorzichtig. "Magie is iets anders," zei ze. "Dit is gewoon… goed schuim." "Goed schuim is óók magie," zei hij plechtig.

Wanneer ze haar schort uittrok, voelde ze zich twee kilo lichter. Het geluid in de keuken werd niet minder, maar het was alsof ze er nu net iets beter doorheen kon ademen.

Ze vouwde het schort zorgvuldig op en legde het in haar tas. Niet proppen, vouwen. Een schort dat zomaar ergens lag, maakte haar onrustig.

Op weg naar huis, lopend naar de bushalte, dacht ze aan de woorden van de vrouw met de roze sjaal. In een echte zaak werken. En aan de cappuccino, en hoe de schuimlaag als een kleine bescherming diende.

Misschien, dacht ze, was dat wat ze later wilde doen: een plek maken waar mensen binnenkwamen met een hoofd vol lawaai, en weer naar buiten gingen met iets zachters. Met een smaak die zei: je mag er zijn.

Een ijssalon, misschien. Met smaken die je nergens anders had.

Ze stak de straat over naar de bushalte en voelde haar telefoon in haar jaszak trillen. Een berichtje van Jitske: "Als je thuis bent, laat ik je die foto zien van die ijssalon."

Benthe keek naar het scherm, stopte haar telefoon terug en ademde langzaam uit.

Misschien, dacht ze, was een droom niet alleen iets in je hoofd. Misschien begon het gewoon met één kop koffie die goed genoeg was. En een foto van een ijssalon.

En ergens ver weg, tussen de pagina's van haar stripboeken, sliep een wereld waarin dromen andere vormen aannamen.

Ze wist nog niet dat die wereld en haar eigen wereld binnenkort op een vreemde manier door elkaar zouden gaan lopen.



De foto was scherper dan Benthe had verwacht.

Ze zat aan de keukentafel, haar bord met pasta was leeg, haar glas water nog half vol. Bart was bezig met de afwas, de kraan ruiste zacht op de achtergrond. Jitske zat tegenover haar met haar telefoon in de hand.

"Oké," zei Jitske. "Dit dus. Ik reed erlangs na een afspraak en ik moest meteen aan jou denken." Ze draaide het scherm naar Benthe toe.

Op de foto stond een klein hoekpand, ergens in een andere stad. De gevel was lichtblauw geverfd, met witte letters die de naam vormden van een ijssalon die Benthe niet kende. Voor de deur stonden twee ronde tafeltjes met metalen stoelen. Aan de binnenkant hing een rij gekleurde vlaggetjes, alsof het er altijd een beetje feest was.

Maar wat haar het meest opviel, was het bord naast de deur. Daarop stonden handgeschreven smaken: citroen-basilicum, karamel-zeezout, aardbei-cheesecake.

"Ze hebben rare smaken," zei Benthe. Ze bedoelde dat als compliment. "Precies," zei Jitske. "Niet alleen vanille en aardbei. Smaken die iemand heeft bedacht, niet alleen maar heeft nagedaan."

Benthe zoomde met haar vingers in op het bord, tot de letters een beetje korrelig werden. "Zou jij dat kunnen?" vroeg Jitske. "Later, zoiets? Je eigen zaak? Je eigen smaken?"

De vraag bleef even in de lucht hangen. Later was een woord dat groot en vaag voelde. Alsof je naar de horizon keek en iemand vroeg om er een huis op te tekenen. "Misschien," zei Benthe. "Als ik weet hoe het moet."

Bart zette een natte pan in het afdruiprek. "Hoe het moet kun je leren," zei hij. "Maar hoe het smaakt… dát heb jij al. Ik proef het verschil niet eens als er één korreltje zout meer in zit. Jij wel."

Benthe dacht aan de cappuccino van die middag, aan het schuim, aan de vrouw met de roze sjaal.

"Maar een eigen zaak is meer dan smaken," zei ze. "Je moet praten met mensen. Met leveranciers. Met… belasting." "Belasting is het échte eindlevel," zei Bart. "Maar dat komt later. Eerst dromen. Zonder btw."

Jitske tikte met haar vinger tegen het scherm. "Weet je wat mij mooi lijkt?" zei ze. "Een ijssalon waar mensen niet alleen voor het ijs komen, maar ook omdat het er rustig is. Niet

zo'n hysterische tent met harde muziek en kinderen die gillen. Maar een plek waar je even… kunt landen."

Het woord "landen" raakte iets in Benthe. Zo voelde het vaak als ze thuiskwam: landen. Uit een lucht vol prikkels stapte ze op een soort zachte grond.

"Met zachte kleuren," zei Benthe. "Niet alles fel. En niet van die harde stoelen die piepen."

"Precies," zei Jitske. "En misschien zachte muziek op de achtergrond, maar dan op een volume dat niet je hersenen uit je hoofd blaast."

"En smaken die ook zacht zijn," voegde Benthe eraan toe. "Of… niet per se zacht, maar… troostend. Of vrolijk. Of rustig."

"Hoe smaakt 'rustig'?" vroeg Bart, terwijl hij met een theedoek zijn handen afdroogde.

Benthe dacht even na. "Niet te zoet," zei ze. "Te zoet is druk. Iets met… vanille, maar dan met iets bloemigs. Of een beetje honing. En niet te zuur."

"En 'moed'?" vroeg Jitske. "Als je moed in een ijsje zou stoppen, wat proef ik dan?"

"Misschien iets met citroen," zei Benthe langzaam. "Maar wel in balans. Iets dat je wakker maakt, maar niet in je gezicht schreeuwt. En een beetje bitter mag, denk ik. Moed is niet altijd leuk."

Bart keek haar even aan met een blik waarvan ze niet precies wist wat die betekende. Trots, misschien. Of ontroering. Dat

soort woorden gebruikte hij niet vaak, maar ze zaten soms in zijn ogen.

"Je denkt al als een ijsfilosoof," zei hij. "Misschien moeten we een keer een experimentdag doen. In de keuken. Samen."

Er ging een kleine trilling van opwinding door haar heen. "Mag dat?" vroeg ze. "Met echte spullen?"

"Met echte spullen," zei Bart. "Geen complete puinhoop, wel echte spullen. We vragen wel even of we de keuken bij de winkel kunnen gebruiken. Groot vriesvak, goede mengers. Dan zetten we jou achter de smaken en mij achter de afwas. Doe ik waar ik goed in ben."

Die avond, op haar kamer, kon Benthe moeilijk in haar boek komen. De woorden van de helden zweefden langs haar heen, maar haar hoofd zat vol smaken.

Ze pakte een schrift uit haar lade. Op de voorkant had ze een sticker geplakt met een ijsje erop. Tot nu toe had ze er vooral losse ideeën in gekrabbeld: namen van ijssalons, combinaties die ze op vakantie had geproefd, kleuren die bij bepaalde smaken hoorden.

Nu schreef ze bovenaan een lege pagina in grote letters:
SMAKEN DIE GEVOELENS ZIJN

Daaronder maakte ze twee kolommen.
Links: gevoelens.
Rechts: smaken.

Ze schreef:
Rust – vanille, honing, beetje lavendel
Moed – citroen, beetje bitter, iets warms

Blij – aardbei, mango, bubbel, knapperige stukjes
Troost – chocolade, zout, iets wat smelt in je mond
Nieuwsgierig – iets dat verandert als je eet, kleur of smaak

Bij "nieuwsgierig" bleef ze hangen. Hoe maak je een ijs dat verandert? Misschien door twee smaken door elkaar te draaien, zodat je eerst het één proeft, dan het ander. Of door een saus erin te verstoppen die pas later tevoorschijn kwam.

Ze tekende er kleine bolletjes bij. Het waren geen mooie tekeningen, maar dat hoefde ook niet. Het waren symbolen. Aantekeningen voor later.

Haar telefoon trilde weer. Een berichtje van Sam, uit de klas. "Ik heb tegen De Wit gezegd dat jij die cappuccino had gemaakt. Hij zei dat hij dat wel dacht, want jij let altijd op details. Dusse… cappuccinoheldin."

Ze staarde even naar het bericht. Heldin. Ze dacht meteen aan de boeken op haar bureau.

"Het was maar schuim," typte ze terug. Het duurde niet lang voordat er drie nieuwe bolletjes onderaan het scherm verschenen. "Ja, en goed schuim is óók magie. Zeg ik altijd."

Ze legde haar telefoon weg. Het voelde prettig dat iemand had opgemerkt dat ze ergens goed in was zonder dat ze daar heel hard haar best op had moeten doen om "gewoner" te lijken.

Ze stond op en liep naar haar boek. In plaats van het meteen open te slaan, bleef ze er even boven hangen.

"Als ik een Quirk had," mompelde ze zacht, "dan zou het misschien iets met ijs zijn."

Ze stelde zich voor hoe het zou zijn als ze met één aanraking ijs kon laten ontstaan. Niet om vijanden mee uit te schakelen, maar om een hele stad vol te zetten met kleine kraampjes, overal waar mensen moe of verdrietig waren. Een bolletje troost, een hoorntje moed, een bekertje rust.

Ze lachte zacht om zichzelf. Het klonk kinderachtig, misschien. Maar in haar hoofd zag ze het glashelder. Ze pakte het schrift weer en schreef onderaan de pagina: Misschien later: eigen ijssalon. Naam bedenken.

Ze dacht even na, pen in de lucht.

Daglicht IJs.

Stille Smaak.

Held op een Hoorntje.

Geen enkele naam voelde meteen precies goed, maar dat gaf niet. Sommige dingen moesten groeien, zoals deeg dat tijd nodig had om te rijzen.

Ze sloeg het schrift dicht en legde het boven op haar stapel boeken. Toen doofde ze het grote licht en zette haar kleine nachtlampje aan. De kamer werd zachter, de hoeken minder scherp. Ze kroop onder haar deken en trok die tot haar kin.

Beneden hoorde ze Bart een kast dichtdoen, Jitske die iets zei, de kraan die nog één keer drupte. Het waren huisgeluiden. Betrouwbare geluiden.

Met haar ogen dicht dacht ze hetzelfde als aan het eind van de middag: hoe zou het zijn om écht in de wereld te staan waar ze over las? Waar Quirks dingen als smaak en gevoel net zo serieus namen als explosies en bliksemschichten.

Ze wist niet dat ze die vraag niet alleen in haar hoofd zou houden. Dat er binnenkort een dag zou komen waarop iemand zou kunnen zeggen: "Pas op wat je wenst."

Maar vannacht sliep ze gewoon. Met beelden van ijssalons, helden en schuim in haar hoofd. En ergens, in een andere wereld, begon iets heel kleins te schuiven.



De lucht boven de winkelstraat was vaalgrijs, maar het rook naar zomer.

Het was zo'n dag waarop de zon zich wel liet voelen, maar zich nauwelijks liet zien. De stoeptegels waren warm, de lucht een beetje plakkerig. Voor de deur van de kleine supermarkt naast de ijszaak stond een bord met aanbiedingen, maar Benthe keek er niet naar. Haar aandacht ging naar het raam van de ijssalon.

Aan de binnenkant van het raam stonden bollen ijs uitgestald in metalen bakken, met van die kleine bordjes ervoor: vanille, aardbei, stracciatella. De vertrouwde smaken. De veilige.

Bart hield de deur van de zaak voor haar open. "Na u, meester-ijsbereider," zei hij.

Binnen was het koeler. De ijssalon was niet van hén, maar Bart kende de eigenaar – een man die altijd riep dat hij "best eens een gekke smaak wilde proberen, maar daar nooit aan toe kwam".

Vandaag hadden ze gevraagd of ze de keuken achterin even mochten gebruiken. Eén middag, één experiment. Geen klanten, geen drukte. Alleen machines, ingrediënten en een idee.

De eigenaar, een brede man met een snor en een T-shirt met ijsvlekken erop, stak een hand op.

"Hé, Bart! En jij moet Benthe zijn," zei hij, naar haar kijkend. "De smaakprofessor."

Benthe voelde haar wangen warm worden. Smaakprofessor klonk groter dan ze zich voelde.

"Kom maar mee," zei hij. "Achter is het terrein van de magie."

Hij leidde hen door een deurtje naast de vitrine. De keuken erachter was kleiner dan ze zich had voorgesteld, maar vol dingen die ze spannend vond: een grote ijsmachine, roestvrijstalen werkbladen, bakken met suiker, kannen met room, schalen met fruit.

"Jullie hebben het rijk even alleen," zei de eigenaar. "Ik moet voor een leverancier tekenen, maar ik ben voorin. Roep maar als de machine ontploft."

Hij lachte. Bart lachte mee. Benthe glimlachte voorzichtig, maar haar ogen bleven hangen aan de ijsmachine.

Het apparaat zag eruit als een mengsel van wasmachine en ruimteschip. Een grote trommel, een paar hendels, een klein schermpje met knipperende cijfers.

"Oké," zei Bart, zijn handen in elkaar wrijvend. "De opdracht van vandaag: één smaak maken die nog niet bestaat. Nou ja, vast wel ergens, maar niet hier. En die iets voelt, niet alleen proeft."

Benthe legde haar tas in een hoek en trok haar elastiek strakker om haar staart. Haar handen jeukten om aan de slag te gaan.

"Welke van je lijstje gaan we doen?" vroeg Bart. "Rust, moed, troost…?"

"Rust," zei Benthe meteen. Het was geen kwestie van lang nadenken. "Rust eerst."

"Rust it is," zei Bart. "Wat hadden we daarvoor bedacht? Vanille, honing, lavendel?"

Benthe knikte. Ze liep naar de plank met ingrediënten. De pot met gedroogde lavendel bloemetjes viel haar meteen op. "Niet te veel lavendel," zei ze. "Anders smaakt het naar zeep."

"De professor spreekt," zei Bart. "Ik doe de basis. Jij bent de smaak."

Ze zetten samen de spullen klaar: een kan met room en melk, suiker, een vanillestokje, een potje honing, het zakje lavendel. Benthe legde alles in een rij, van neutraal naar uitgesproken: melk, room, suiker, vanille, honing, lavendel.

Het gaf haar overzicht.

"Zal ik de machine vast aanzetten?" vroeg Bart. "Nog niet," zei Benthe. "Eerst proeven."

Ze mengde een beetje room met vanille en honing in een kleine kom. Met een lepeltje roerde ze tot het glad was. Ze proefde een klein beetje op haar tong.

Zoet, warm, zacht. Rustig, maar nog een beetje… leeg. "Er mist iets," zei ze.

"Zout?" stelde Bart voor. Altijd zout, dacht ze. Volwassenen dachten altijd dat zout alles oploste.

"Misschien," zei ze. "Maar ook… iets dat net aan de rand zit. Niet zuur, niet bitter. Iets dat je voelt in je neus." Ze keek naar de lavendel. Pakte een paar bloemetjes tussen duim en wijsvinger. Kneep ze zacht, rook eraan.

Het was alsof ze even in een tuin stond, in plaats van in een keuken. Een rustige tuin, zonder grasmaaiers.

"Lavendel dan," zei Bart.

"Beetje," corrigeerde Benthe. "Heel klein beetje. Anders wordt het 'rust met hoofdpijn'."

Ze strooide een paar bloemetjes in de kom en roerde opnieuw. Proefde weer. Nu was het anders. De zoetheid had een randje gekregen, een zachte geur die door haar neus omhoog kroop.

"Beter," zei ze.

Bart proefde ook. "Hmm," zei hij. "Dit… dit snap ik niet helemaal. Maar het voelt wel alsof ik op de bank wil gaan liggen."

"Dan werkt het," zei Benthe.

Toen kwam de ijsmachine. Samen goten ze de basis – nu in grotere hoeveelheid – in de machine. Het apparaat bromde tot leven toen Bart op de knop drukte. Een lage, constante zoem.

De trommel begon te draaien. De vloeistof binnenin werd rondgeslingerd, koeler en dikker met elke omwenteling.

Benthe keek ernaar alsof het een soort ceremonie was. Dit was het moment waarop het idee in iets echts veranderde.

"Hoe lang duurt het?" vroeg ze. "Een minuut of twintig," zei Bart. "Dan kijken we."

Twintig minuten voelde lang. Zeker in een ruimte waar het enige uitzicht de draaiende trommel van een machine was.

Benthe liep rondjes. Keek in bakken met fruit. Voelde aan de koude handgreep van de vriezer. Las een paar etiketten van potjes waarvan ze niet eens wist wat erin zat.

"Je mag ook even zitten hoor," zei Bart. "We hoeven de machine niet met onze blik te bevriezen."

"Als ik ga zitten, ga ik wiebelen," zei Benthe. "Dat is irritant."

"Voor wie?" vroeg Bart. "Voor mij," zei ze. "En voor jou."

Ze hoorde zichzelf eerlijker zijn dan ze vroeger geweest zou zijn. Dat was nieuw. Misschien een bijwerking van het ouder worden.

De machine zoemde door. En net toen ze dacht dat het geluid wel eeuwig zo kon blijven, gebeurde er iets. Het licht in de keuken knipperde. Heel even. Eén keer, zo snel dat het bijna niets kon zijn geweest.

Benthe keek op. "Zag je dat?" vroeg ze. "Wat?" vroeg Bart. "Lamp," zei ze. "Hij deed… zo." Ze maakte een klein knippergebaar met haar vingers.

Bart keek omhoog. De tl-buizen aan het plafond leken gewoon te branden. "Misschien een spanningsdipje," zei hij. "Oude bedrading, weet ik veel."

De machine bromde vrolijk door. Maar twee minuten later gebeurde het weer. Dit keer iets langer. De lampen doofden bijna en floepten toen weer aan.

Nu keek ook Bart naar de machine. "Hij trekt wel stroom, ja," zei hij. "Maar dit is nieuw."

In Benthe's buik begon het te kriebelen. Niet "ik-ben-nerveus-voor-een-praatje"-kriebels, maar "er-is-iets-niet-pluis"-kriebels. "Misschien moet je hem uitzetten," zei ze.

"Hij is bijna klaar," zei Bart. "Nog heel even. Dan kunnen we proeven."

Alsof de machine hen had gehoord, veranderde het geluid. De brom werd hoger, schokkeriger. Alsof er iets begon te haperen in de beweging.

"Dat vind ik niet leuk," zei Benthe zacht.

Bart liep naar het apparaat en boog zich eroverheen. "Rustig maar, vriend," zei hij tegen de machine, alsof het een dier was. "Nog even volhouden."

Benthe stapte dichterbij. Ze voelde een raar soort spanning in de lucht. Alsof haar huid wist dat er iets ging gebeuren voordat haar hoofd het begreep. De lampen knipperden nu sneller. Aan-uit, aan-uit, aan—

En toen gebeurde er iets wat ze niet had kunnen verzinnen. De ijsmachine gaf licht.

Het begon subtiel: een zacht, blauwachtig schijnsel langs de randen van de trommel. Alsof er ergens binnenin een klein lampje brandde. Maar er was geen lampje, wist Benthe. Ze had de machine net nog gezien van binnen toen ze de basis erin goot.

"Bart," zei ze. Haar stem klonk hoger dan normaal. "Ja, ik zie het," zei hij. Zijn ogen waren groter geworden.

Het licht werd feller. Niet pijnlijk fel, maar… intens. Het scheen door de kleine opening aan de bovenkant naar buiten, als een soort mist van kleur. En toen rook Benthe het.

Het was niet de geur van melk, of vanille, of suiker. Het was de geur van… rust. Maar niet alleen in haar hoofd als woord. Het was alsof de hele ruimte vol stroomde met het gevoel van precies onder een deken kruipen als het buiten stormt. Warm, zacht, veilig.

Ze wankelde een beetje. "Ruik jij dit?" vroeg ze. "Ja," zei Bart. Zijn stem klonk alsof hij door watten sprak. "Dit is… dit is heel lekker. En heel raar."

De lucht trilde, heel licht. De randjes van de werkbank leken net niet helemaal scherp. Alsof ze er in een glazen bol naar keek.

"Zet hem uit," zei Benthe. Harder nu. "Bart, zet hem uit."

Bart strekte zijn hand uit naar de knop. Maar op het moment dat hij hem bijna raakte, schoot er een vonk langs de zijkant van de machine. Niet als bij kortsluiting, maar als een dun draadje licht dat de knop omrandde. "Au!" riep Bart, zijn hand terugtrekkend. "Hij is heet!"

Benthe voelde haar hart in haar keel bonzen. "Doe iets!" zei ze, zonder precies te weten tegen wie.

De ijsmachine begon langzamer te draaien. Het geluid zakte, maar het licht binnenin werd alleen maar helderder. De geur werd bijna tastbaar. Als ze haar hand uitstak, had ze het gevoel dat ze de lucht kon vasthouden. En opeens, heel abrupt, stopte alles.

Geen zoem, geen knipperende lampen, geen trillende lucht. Een seconde lang was het doodstil.

Toen klonk er een klik uit de machine. De klep bovenop sprong een stukje open, alsof iemand hem van binnenuit had aangetikt.

"Dat hoort niet," fluisterde Bart.

Benthe voelde hoe iets in haar naar voren werd getrokken. Alsof er een onzichtbare lijn was gespannen tussen haar borst en de opening van de machine.

"Ruik je dat?" vroeg ze nog een keer. Maar Bart antwoordde niet. Misschien had hij het te druk met niet begrijpen wat er gebeurde.

Ze zette een stap naar voren. Haar lichaam deed het voordat haar hoofd toestemming gaf. In de opening zag ze geen gewoon ijs. Geen bleke, halfbevroren massa. Ze zag licht. Diep van binnen, alsof de trommel geen metaal meer was, maar een soort… toegang.

Blauwwitte, zachte gloed. En daarachter… vormen die ze niet kon plaatsen. Schaduwen van gebouwen? Flarden van stemmen? Ze wist het niet. Het was alsof iemand een wereld op pauze had gezet achter een dun laagje glas.

Benthe stak haar hand uit. Ze had het niet moeten doen. Ze wist dat ze het niet had moeten doen. Maar het voelde alsof de lucht zelf haar vingers duwde.

"Benthe, wacht—" begon Bart. Te laat. Haar vingers raakten de lichtende ijsmassa. In plaats van koude kou, voelde ze… alles tegelijk.

Warmte, kou, zachte zachtheid, hard harde randen. Geluiden die geen geluiden waren. Een smaak van citroen en honing en metaal en iets wat ze niet kende. Ze wilde haar hand terugtrekken, maar de wereld deed een stap naar voren.

Het licht schoot langs haar arm omhoog, als water in een omgekeerde waterval. Voor ze het wist, stond ze tot haar polsen in het licht. Toen tot haar ellenbogen.

"Benthe!" hoorde ze Bart roepen, maar zijn stem klonk alsof hij van heel ver kwam. Of van achter een muur.

Ze wilde zeggen dat het goed was, of juist dat het niet goed was, maar haar mond werkte niet meer. Er zat een druk op haar oren, alsof ze diep onder water was gedoken.

De vloer onder haar voeten leek weg te glijden. Of zij gleed, dat kon ook. De keuken, de tegels, de roestvrijstalen werkbank – alles werd dunner, transparanter. De enige dingen die scherp bleven, waren het licht en de geur.

Rust. En iets anders erdoorheen. Iets wat leek op… verwachting.

Met een laatste helder moment dacht ze: Dit is dom. Je moet je hand eruit trekken. Maar haar lichaam had allang besloten dat ze niet meer alleen in deze keuken was.

Het licht trok haar naar voren, en ze voelde niet meer waar haar handen ophielden en de machine begon. Ergens, heel ver weg, klonk een doffe bons – misschien Bart die tegen de machine duwde. Maar het deed er niet meer toe. De wereld kantelde.

De geur van lavendel en honing sloeg om in iets anders: asfalt na regen, metaal, vreemde kruiden, een zweem van rook. Geluiden die eerst ver waren, kwamen dichterbij: stemmen, geroep, iets wat leek op een sirene maar het net niet was.

En toen was er geen ijsmachine meer. Geen keuken. Geen Bart. Alleen nog licht. Dat licht trok zich in één keer terug, alsof iemand een gordijn dichttrok.

Benthe viel. Niet lang. Het was meer een soort struikeling door niets. En toen voelde ze onder haar voeten weer grond. Ze viel op haar knieën. De klap schoot door haar benen omhoog. Haar handen, nog trillend, vingen haar op.

De grond was hard. Geen keukenvloer. Geen tegels. Ze rook uitlaatgassen. En iets gebakken. Vette geur, kruidig. Mensen. Heel veel mensen. Langzaam, heel langzaam, durfde ze haar hoofd op te tillen.

Voor haar, tot ver in de verte, rezen hoge gebouwen op. Veel hoger dan alles wat ze thuis kende. Overal hingen schermen met bewegende beelden: helden in kostuums, logo's van hero agencies, knipperende advertenties.

En tussen haar en dat alles door liepen mensen. Sommigen leken gewoon. Anderen helemaal niet. Armen van steen, haar dat in vlammen stond, iemand met vleugels die haastig boven de menigte doorvloog.

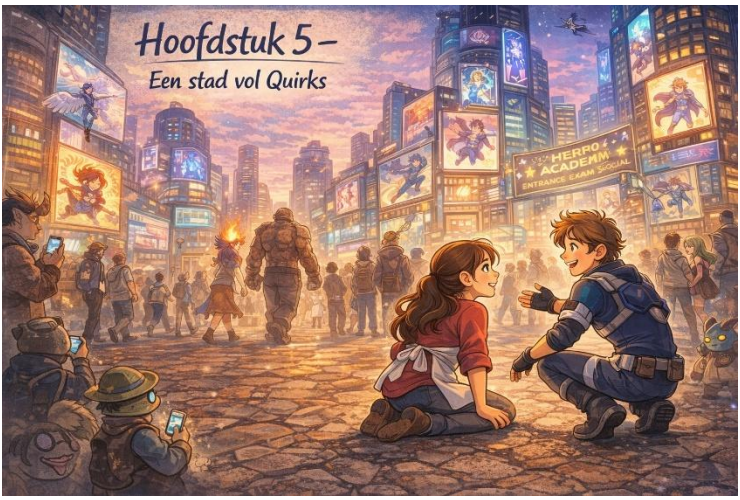
Benthe kneep haar ogen dicht en weer open, alsof ze kon testen of dit een droom was door lang genoeg te knipperen. Maar de wereld bleef.

Ze zat, met haar knieën in de grit, midden in een bruisende straat in een stad die ze alleen kende van papier. Haar mond vormde een woord zonder dat ze erover nadacht.

"Quirks," fluisterde ze.

En ergens boven haar hoofd knalde een reclamebord aan, met grote letters en een stem die riep over de nieuwste heldenopleiding.

Het klonk alsof iemand een pagina had omgeslagen. En zij zat er middenin.



De stoep prikte door haar knieën heen.

Benthe bleef een paar tellen zo zitten, met haar handen plat op de grond en haar adem ergens halverwege haar borst vastgehaakt. Alles om haar heen was te veel en te dicht: voeten, stemmen, kleuren die harder leken dan normaal.

"Gaat het?" klonk er een stem boven haar.

Ze durfde eerst niet omhoog te kijken. De stem was jong, niet streng. Dat scheelde. Toch voelde ze haar schouders vanzelf een beetje omhoog kruipen, alsof ze kleiner wilde worden.

"Sorry," mompelde ze, zonder al te weten waarvoor. "Ik… ik stond in de weg."

"Je zit in de weg," zei de stem. "Maar dat is minder erg dan liggen in de weg."

Er klonk een zacht lachje. Niet uitlacherig, eerder opgelucht. Voorzichtig tilde Benthe haar hoofd op. Voor haar stond een jongen van ongeveer haar leeftijd. Misschien iets ouder.

Hij droeg een soort trainingspak, maar niet het soort dat je in haar eigen gymzaal zag. Dit pak had versterkte stukken op de schouders en knieën, een logo op de borst dat ze niet kende. Zijn haar stond een beetje alle kanten op, alsof hij net had gerend en wind en zwaartekracht ruzie hadden gekregen.

Wat het meest opviel, waren zijn ogen: helder, oplettend, maar niet druk. Hij keek haar echt aan, niet langs haar heen. "Hier," zei hij, en hij stak zijn hand naar haar uit. "Voor je wordt platgelopen."

Ze aarzelde. De stoep onder haar handen was ruw, maar bekend. De hand die naar haar uitgestoken was, was onbekend. Toch legde ze haar vingers in de zijne. Hij trok haar soepel overeind, alsof ze niets woog.

Pas toen ze stond, merkte ze hoe hoog de gebouwen werkelijk waren. Haar hoofd tolde even. Overal waar ze keek, was iets: een billboard met een held die zijn vuist omhoogstak, een groep mensen die foto's maakte van iemand in een pak, een neonbord dat knipperde in kleuren die ze moeilijk kon verdragen.

"Rustig ademen," zei de jongen. "In door je neus, uit door je mond. Het is hier altijd druk. Als je wacht tot het rustig wordt, sta je hier morgen nog."

Benthe deed wat hij zei, meer omdat het fijn was dat iemand iets concreets noemde dan omdat ze dacht dat het zou werken. Ze ademde in, telde in haar hoofd tot vier, ademde uit. Nog een keer.

Langzaam werd het geluid geen één grote klomp meer, maar weer losse stukken. Een auto, een scooter, iemand die lachte, een hond die blafte.

"Beter?" vroeg de jongen. Ze knikte. Een beetje. "Dank je," zei ze zacht. "Geen probleem," zei hij. "Je kwam wel op een… onhandige plek uit."

Hij keek even naar de grond waar ze net had gezeten, alsof hij verwachtte daar een gat of een brandplek te zien. Er was niets. Alleen grit en een vergeten snoeppapiertje.

Benthe slikte. "Waar… ben ik?" vroeg ze. Het klonk dom zodra het eruit was. Maar het was de enige vraag die in haar hoofd bleef hangen.

De jongen knipperde even verbaasd. "Eh… in de stad," zei hij. "Downtown. Bij het oostelijke district. Dacht ik."

Hij wees met zijn duim over zijn schouder naar een gigantisch gebouw met een glazen façade. Aan de zijkant ervan prijkte een enorm scherm waarop een groep jongeren in kostuums te zien was, rennend in slow motion. Boven hen stonden grote letters in een taal die ze wel kon lezen, maar die nu ineens extra hard binnenkwam.

HERO ACADEMY – ENTRANCE EXAM SPECIAL

Onder het scherm flitsten beelden van leerlingen in training, Quirks in actie, leraren die toespraken hielden.
"Ben je… verdwaald of zo?" vroeg de jongen. "Je ziet eruit alsof je de metro drie keer verkeerd uit bent gestapt."

Benthe zocht naar woorden. Ze kon moeilijk zeggen: Ik was

net in een ijskeuken en toen was er ineens licht en nu ben ik hier en ik weet niet eens of ik slaap of wakker ben.

"Ik… ben hier niet eerder geweest," zei ze. Dat was tenminste waar. "Toerist?" gokte hij. "Of… nieuw?"

Hij keek naar haar kleding. Ze droeg nog steeds haar gewone kleren van die dag, geen kostuum, geen logo, niets wat duidelijk maakte wie of wat ze was.

"Niet echt," zei ze. "Ik… kom ergens anders vandaan." De jongen lachte kort. "Dat geldt voor iedereen," zei hij. "Niemand wordt hier op het zebrapad geboren."

Hij stak zijn hand nog een keer uit, dit keer niet om haar overeind te trekken, maar om zich voor te stellen. "Ik ben Ren," zei hij. "Tweedejaars op de Academy. Tenminste… dat hoop ik nog steeds na de volgende toets."

Zijn hand bleef even zweven tussen hen in. Benthe keek ernaar en stak toen haar hand uit. "Benthe," zei ze. "Ik ben… niet van de Academy."

"Dat zie ik," zei Ren. "Je hebt geen uniform aan. Geen standaardpak." Hij boog zijn hoofd een beetje opzij, alsof hij haar beter wilde bestuderen. "En toch," mompelde hij, half tegen zichzelf, "voelt het hier… anders sinds je er bent."

Ze verstijfde. "Sorry?" vroeg ze. "Hoe bedoel je?"

Ren kneep zijn ogen kort tot spleetjes, alsof hij naar iets keek dat zij niet zag. "Weet je hoe het normaal ruikt hier?" vroeg hij.

Dat was een rare vraag. Maar okay. Ze dacht even na.

"Druk," zei ze. "Uitlaatgassen. Eten. Mensen." "Precies," zei Ren. "En nu… is er iets anders bij. Iets zachts."

Hij haalde zijn schouders op. "Waarschijnlijk beeld ik het me in," zei hij. "Ik moest net sprinten om op tijd te zijn bij een training. Dan gaat je hoofd dingen zien."

Benthe probeerde zelf eens diep in te ademen. Er was inderdaad iets. Heel ver weg. Een restje van… lavendel? Honing? Maar dat kon niet. Of wel?

Ze voelde haar vingers tintelen. Alsof er nog steeds een dun draadje tussen haar hand en de plek bestond waar ze het licht had aangeraakt.

"Moet je ergens naartoe?" vroeg Ren. "Of… heb je iemand die op je wacht?"

Benthe dacht aan Bart. Aan de keuken. Aan de ijsmachine. Aan de paniek in zijn stem toen hij haar naam riep. "Ik…" begon ze. Haar keel werd plotseling dicht. "Mijn vader is… niet hier."

"Oké," zei Ren langzaam. Hij duwde zijn handen in zijn zakken, alsof hij wilde laten zien dat hij geen gevaar was. "Geen stress. We kunnen naar het infopunt van de Academy lopen. Daar zetten we wel meer verdwaalde mensen tijdelijk in een stoel."

"Academy?" herhaalde Benthe. "Ja," zei Ren. Hij wees naar het enorme gebouw met het scherm. "Héro Academy. Opleiding voor toekomstige helden, sidekicks, support crew. Dat spul. Je kent het wel, toch?"

Ze kende het. Heel goed zelfs. Maar alleen van papier, anime, plaatjes. Niet van… voelen hoe de stoep ervoor schuurde onder je schoenen.

"Zijn dit… helden?" vroeg ze, terwijl ze naar het scherm wees. "Een paar wel," zei Ren. "En een paar denken dat ze het zijn." Hij grijnsde kort. "Kom je van heel ver of zo? Je klinkt alsof je hier op een andere planeet bent."

Dat is misschien dichter bij de waarheid dan je denkt, dacht ze. In plaats van antwoord te geven, knikte ze. "Ver," zei ze alleen. "Dan moet je zeker even binnen uitrusten," zei Ren. "Het is buiten te druk als je nog moet landen."

Het woord "landen" deed haar denken aan Jitske. Aan hun gesprek aan tafel. Ze slikte. "Oké," zei ze. "Maar… als ik naar binnen ga, vragen ze dan niet… dingen?"

"Altijd," zei Ren. "Dat is hun hobby. Maar ik kan wel zeggen dat je van een andere school bent. Uitwisseling of zo. Dan hebben ze een kader en worden ze rustiger."

Uitwisseling. Een woord dat beter klonk dan "per ongeluk door een lichtgevend ijsportaal gevallen". "Dat is… misschien handig," zei Benthe.

"Mooi," zei Ren. "Dan doen we dat." Hij gebaarde naar het zebrapad. "Kom, voor we worden omvergereden door iemand die denkt dat snelheid zijn enige Quirk is."
Ze liepen samen naar het stoplicht. De menigte bewoog als een onrustige rivier om hen heen. Benthe bleef dicht bij Ren, niet omdat hij zo groot of sterk leek, maar omdat hij een soort buffer vormde tussen haar en de chaos.

Hij stak zijn hand even op naar een passerende jongen met een helm en een skateboard dat vonken leek te trekken. "Hee," riep de jongen. "Training gemist?" "Bijna," riep Ren terug. "Ik had een… zijmissie." "Verzamel je weer verdwaalde kittens?" klonk het antwoord. "Pas op dat je er niet te veel mee naar binnen neemt, straks denkt de docentenraad dat het een schoolproject is."

Ren grijnsde. "Deze praat tenminste terug," zei hij tegen Benthe. "Vooruit, gaan we."

Het stoplicht sprong op groen. Ze staken over. Benthe probeerde niet te veel te kijken, maar haar ogen gleden toch langs alles: een bakkerij waar broodjes bijna uit het raam leken te springen, een kraampje met takoyaki, een man met armen van rubber die een boodschappentas uit een boom plukte. En nu ze erop lette, merkte ze iets anders. Iets dat niet van buiten kwam, maar van binnen.

Het was alsof er in haar borst een klein kompas zat dat ineens was aangegaan. Het draaide langzaam rond, niet in graden, maar in… smaken. Ze rook dingen die er misschien waren, maar die veel duidelijker voelden dan normaal. De nerveuze zweetlucht van de man naast haar smaakte in haar hoofd een beetje bitter. De vrolijke gil van een kind ergens achter hen had een vleugje zoet, als aardbeienlimonade.

Ze slikte. "Is het altijd zo… veel?" vroeg ze, terwijl ze hun voeten op de traptreden naar de ingang van de Academy zetten.
"Ja," zei Ren. "Maar je went eraan. Of je leert filters bouwen in je hoofd. Een soort mentale zonnebril." "Filters," herhaalde ze. Dat klonk als iets bruikbaars.

Bij de ingang stond een poort met een soort scanners.

Mensen liepen erdoorheen, sommige bleven even staan als er iets piepte. Er hing een bord boven:

ALLE BEZOEKERS MELDEN BIJ RECEPTIE

Benthe bleef even staan. "Wat als ze vragen naar… mijn registratie?" fluisterde ze. "Of naar mijn… Quirk?" Het woord gleed bijna ongemerkt over haar tong. Toch voelde het groot.

Ren haalde zijn schouders op. "Dan zeg je wat je zegt," zei hij. "En als je niet weet wat je zegt, zeg je dat. De meesten hier zitten te diep in hun eigen ego om echt goed te luisteren."

Hij glimlachte om het scherpe randje weg te halen. "En als het misgaat, zeg ik dat je bij mij hoort. Dan worden ze voorzichtig, want dan zijn ze bang dat mijn mentor ze aanspreekt."

"Is je mentor streng?" vroeg ze. "Eerlijk," zei Ren. "Dat vinden sommige mensen hetzelfde, maar het is niet zo."

Ze liepen door de poort. Er piepte niets. Niemand hield hen tegen. Dat verraste haar bijna meer dan alles wat ze net had gezien.

Binnen was het lichter, maar niet rustiger. Een grote hal met ramen tot aan het plafond, studenten die in groepjes stonden, displays met informatie. Aan de rechterkant was een balie met drie mensen erachter. Ren gebaarde dat ze even moest wachten en liep naar de balie.

"Hey," zei hij tegen de vrouw met het korte haar achter de computer. "Ik heb een… eh… buitenlandse uitwisseling

halverwege opgeraapt. Ze raakte wat overprikkeld buiten. Kan ze even zitten in een rustige ruimte?"

Benthe voelde hoe haar wangen warm werden bij het woord 'overprikkeld', maar tegelijk was het een opluchting. Het was precies goed en ze had het zelf niet durven zeggen.

De vrouw keek over haar scherm naar Benthe. Haar blik was kort scherp, dan zachter. "Naam?" vroeg ze. "Benthe," zei ze. "Met 'th'." "Achternaam?" vroeg de vrouw.

Er trok even paniek door haar heen. Een achternaam voelde ineens als een gevaarlijk detail in een verhaal dat ze nog aan het verzinnen was.

Ren boog iets naar voren. "Misschien kunnen we dat later invullen," zei hij. "Ze is net aangekomen en heeft een soort… jetlag maar dan zonder vliegtuig. First aid nu, formulieren straks?"

De vrouw snoof kort, maar niet vijandig. "Altijd die dramatische uitleg van jullie," mompelde ze. "Oké. Ruimte C is vrij. Neem haar daarheen. Ik zet er 'tijdelijke bezoeker' bij." Ze klikte iets in op haar scherm en wees naar een gang links. "Tweede deur rechts," zei ze. "En zorg dat je niet alles omverpraat, Ren."

Hij grijnsde. "Geen beloftes," zei hij. "Kom, Benthe."

Ze liepen de gang in. Het geluid uit de hal werd zachter naarmate ze verder liepen. Bij de tweede deur rechts hield Ren stil en opende die.

De kamer erachter was klein, met een bank, twee stoelen en een laag tafeltje. Geen posters, geen schermen. Alleen een raam met matglas waar diffuus licht doorheen viel.

"Rustkamer," zei Ren. "Voor mensen die even minder 'boem knal Quirk!' nodig hebben."

Benthe stapte naar binnen. De lucht hier was koeler, stiller. De smaken in haar hoofd werden meteen minder scherp. Ze ging op de bank zitten, haar handen op haar knieën. "Dank je," zei ze. "Voor… alles."

"Graag gedaan," zei Ren. Hij ging in een stoel zitten, maar niet recht tegenover haar. Diagonaal, met genoeg ruimte ertussen. "Ik heb toch een pauze voordat ik weer als schietschijf mag dienen in de trainingshal."

Ze lachte heel zacht. "Wat is jouw Quirk?" vroeg ze, bijna fluisterend. Ren keek even naar zijn handen, draaide ze met de handpalmen naar boven.

"Echo," zei hij. "Ik kan dingen terug laten komen. Geluiden, bewegingen, soms gevoelens. Als ik iets één keer goed zie of hoor, kan ik het in een soort 'echo' weer afspelen in de ruimte." Hij trok een gezicht.

"Best handig tijdens examens," voegde hij eraan toe. "Behalve als de docent precies dezelfde truc kent."

Benthe staarde naar haar eigen handen. Als hij dingen kon terugbrengen… En zij… iets rook en proefde wat er misschien nog niet helemaal was…

"En jij?" vroeg Ren. "Of is dat een gevoelige vraag?" Ze voelde haar hart sneller kloppen. "Ik weet het nog niet," zei

ze eerlijk. "Ik… denk dat er iets is. Maar ik heb het nog niet… getest."

"Dan ben je op de juiste plek," zei Ren. "Ze houden hier van testen." Hij leunde een beetje naar voren. "Wil je het samen uitzoeken?" vroeg hij. "Niet nu, meteen. Maar… als je blijft. Tenminste voor even."

Ze keek naar het matglas, waar het licht als een zachte vlek doorheen viel. Blijven. Voor even.

Haar hoofd schreeuwde dat ze terug moest. Naar Bart, naar Jitske, naar de keuken en de ijsmachine. Maar haar lichaam zat hier op de bank. En ergens diep in haar borst zat dat draaiende kompas dat zei: Hier is iets wat je moet begrijpen. "Misschien," zei ze. "Als ik eerst… even mag landen."

Ren knikte. "Deal," zei hij. "Eerst landen. Dan kijken we welke smaak jouw Quirk heeft."

Het woord "smaak" deed haar even opschrikken. Ze wilde vragen hoe hij daarbij kwam, maar hij keek al alsof het de gewoonste zaak van de wereld was.

Benthe ademde nog eens diep in. Het rook hier naar stof, een beetje schoonmaakmiddel, en heel vaag… lavendel. Ze sloot haar ogen.
Heel even, in die kleine kamer, leek de heldenwereld niet alleen luid en groot. Maar ook alsof er ergens, diep vanbinnen, een plek was waar zij precies paste.



Het was meer alsof iemand het volume van de wereld op stand drie had gezet in plaats van op elf. Er klonk nog steeds iets – een vage brom van ventilatie, voetstappen in de verte, het zachte gekraak van de stoel waar Ren in zat – maar het was allemaal gedempt, alsof er een deken overheen lag.

Benthe zat met haar rug tegen de leuning van de bank en haar voeten plat op de grond. Ze keek naar haar handen, die nog steeds een beetje trilden. Alsof er restlicht in haar vingers zat.

"Wil je water?" vroeg Ren na een tijdje. "Of thee? Ze hebben hier van die automaten die het woord 'koffie' beledigen."

"Water is goed," zei ze. Hij stond op en verdween de gang in. De deur viel zacht dicht achter hem.

Alleen.

Benthe ademde langzaam in en uit. Ze probeerde de afgelopen uren op een rijtje te krijgen, maar het waren er te veel, en ze pasten niet netjes achter elkaar. IJs. Licht. Vallen. Stad. Schermen. Quirks. Ren.

Ze legde één hand op haar buik. Dat had ze geleerd van een begeleider op school: als alles te veel werd, even voelen of je nog in je lijf zat. "Je bent hier," fluisterde ze tegen zichzelf. "Niet daar. Hier." Alleen… wat was "hier" precies?

Ze sloot haar ogen om minder prikkels te hebben. Dat werkte maar half. Zodra haar zicht wegviel, werden de andere dingen groter. Geluiden. Geuren. En daar was het weer.

Heel subtiel. Iets in de lucht dat niet alleen schoonmaakmiddel was. Een zachte, bloemige toon. Lavendel. En iets warms, zoetigs. Honing. En daaronder de neutrale, ronde geur van… room?

Het was alsof de basis van het ijs dat ze had gemaakt nog als een echo in de lucht hing. Maar dat kon niet. Dat ijs was in de andere keuken, in de andere wereld. Toch rook ze het bijna net zo duidelijk als daar. Of… was het geen echte geur, maar iets anders?

Ze stak haar hand voorzichtig uit, alsof ze voelde of er tocht was. Er was geen tocht. Maar ze merkte wel dat op het moment dat ze zich concentreerde op het "rustige" in de lucht, haar hartslag vertraagde. De spanning in haar schouders zakte een fractie. Net alsof ze een heel klein beetje van die rust "proefde".

De deur ging weer open. Ren kwam binnen met twee plastic bekertjes water. Hij gaf er één aan haar. "Als je kraanwater

vies vindt, zeg het," zei hij. "Ik doe net alsof ik niet gekwetst ben."

"Het is goed," zei Benthe. Ze nam een slok. Het water smaakte… gewoon. Een beetje metaal, zoals altijd in een vreemd gebouw.

Ren ging weer zitten, een beetje schuin, zoals eerder. "Dus," zei hij. "Landen gelukt?" "Een beetje," zei ze. "Alsof ik nog één voet in het vliegtuig heb." "Dat is beter dan allebei," zei hij. "Of allebei ernaast."

Er viel een korte stilte. Geen ongemakkelijke, meer een soort pauze waarin de lucht mocht bijkomen.

"Je zei net… dat het hier anders voelde toen ik er was," begon Benthe voorzichtig. "Wat bedoelde je daarmee?"

Ren tikte met zijn duim tegen de rand van zijn beker. "Het is lastig uit te leggen zonder zweverig te klinken," zei hij. "Maar… soms, als ik een ruimte binnenkom, voel ik dat de 'echo' anders is. Alsof er een nieuwe toon bij is gekomen. Vandaag voelde het buiten opeens… zachter. Terwijl het hier meestal alleen maar harder wordt."

Hij haalde zijn schouders op. "En toen zat jij midden op het trottoir," vervolgde hij. "Dus ja. Mijn brein vond het logisch om dat aan elkaar te koppelen."

"Is dat jouw Quirk?" vroeg Benthe. "Dingen… voelen?" "Mijn officiële Quirk is Echo," zei hij. "Maar als je lang genoeg dingen terug laat komen, ga je op letten wat er in de eerste plaats klonk. Dan merk je als er iets nieuws in de mix zit."

Benthe knikte langzaam. Ze wist niet precies wat ze met die informatie moest, maar ergens voelde het alsof haar eigen kompas even bevestigend bewoog.

"En jij?" vroeg Ren opnieuw. "Je zei dat je denkt dat er iets is. Wanneer voelde je dat voor het eerst?"

Ze aarzelde. Hoe leg je uit dat je misschien net door je eigen ijs heen in een stripwereld bent gevallen, zonder dat iemand een dokter belt? "Ik… was in een keuken," begon ze. "Met mijn vader. We maakten een nieuwe smaak ijs. Voor… rust."

Ren knikte alsof dat de normaalste zin ter wereld was. "Go on," zei hij.

"Het was gewoon een mengsel eerst," zei Benthe. "Room, vanille, honing, een beetje lavendel. Maar toen het in de machine zat, begon er iets vreemds te gebeuren. Het licht… veranderde. En de lucht rook niet alleen naar eten, maar naar… gevoel. Alsof de hele ruimte gevuld werd met rust. Niet alleen in mijn hoofd, maar echt. En toen raakte ik het aan."

Ze keek naar haar hand, alsof ze nog resten licht kon vinden tussen haar vingers. "En toen was je hier," vulde Ren zacht aan. Ze knikte.

Hij floot een bijna-onhoorbaar toontje tussen zijn tanden door. "Dat is… geen standaard keukenongeval," zei hij. "Zelfs niet in deze stad."

"Dacht ik al," zei Benthe. Er sloop een droog randje in haar stem.

"Wat voelde je toen je het aanraakte?" vroeg hij. "Behalve dat je waarschijnlijk dacht: 'dit had ik niet moeten doen.'"

"Alles," zei ze. "Alsof alle smaken en geuren tegelijk door me heen gingen. Zoet, zuur, koud, warm. En… alsof ik ergens anders naartoe werd getrokken. Alsof er een lijn van mij naar… hier liep."

Ren tikte zijn vingertoppen tegen elkaar. "Dat klinkt alsof je een soort brug bent geweest," zei hij. "Of… alsof jouw Quirk iets deed met die smaak. Iets openmaken."

"Wat voor Quirk is dat dan?" vroeg Benthe. Er zat meer wanhoop in haar vraag dan ze wilde. "Ik kan toch geen… ijsportaal zijn."

"Zou een coole heldennaam zijn," mompelde Ren. "Portal Gelato." Ze lachte schokkerig. De spanning in haar borst schoof een millimeter opzij.

"Maar serieus," ging hij verder. "Misschien is het niet de machine die alles deed. Misschien was het jij. De machine was alleen maar… een versterker. Een soort mega-mixer voor wat jij al had."

"Wat heb ik dan?" vroeg ze. "Ik ruik dingen soms sterker dan anderen. En ik kan proeven of er één korrel zout te veel in zit. Maar dat is toch geen Quirk. Dat is gewoon… lastig."

Ren schudde zijn hoofd. "Veel Quirks beginnen als 'lastig'," zei hij. "Te scherp horen, te fel zien, te veel voelen. Tot je leert hoe je het kunt sturen."

Hij boog iets naar voren. "Mag ik iets proberen?" vroeg hij. "Je mag ook nee zeggen. Echt."

Haar spieren spanden zich automatisch aan. "Wat?" vroeg ze.

"Ik doe niks raars," zei hij snel. "Ik wil alleen kijken of jij ook iets merkt als ik een echo gebruik. Dan weten we misschien of jouw gevoel voor… smaken… reageert."

Ze dacht even na. Ze was in een vreemde wereld, in een vreemde school, met een jongen die ze net kende. Maar tot nu toe was hij de enige die haar niet had behandeld alsof ze gek was, en hij vroeg om toestemming in plaats van zomaar te doen.

"Goed," zei ze. "Maar… zeg wat je gaat doen." Ren knikte.

"Ik ga een geluid terughalen dat net in de hal klonk," legde hij uit. "Een stuk van een stem. Ik zet het heel zacht neer, zodat het niet als schreeuw binnenkomt. Jij hoeft alleen maar te zeggen of je iets 'proeft' als het gebeurt."

"Oké," zei Benthe. Ze voelde haar hart weer versnellen, maar ze ademde diep in en uit.

Ren sloot zijn ogen. Zijn gezicht werd rustig, alsof hij naar binnen luisterde. De kamer bleef stil. Benthe wilde al zeggen dat er niets gebeurde, toen ze het merkte.

Heel zacht. In de lucht. Een soort tinteling. Alsof de ruimte even helemaal stil gesneden werd. En toen, midden in die stilte, klonk er een stem. Niet hard. Meer als een gedachte buiten haar hoofd.

"INSCHRIJVINGEN SLUITEN OVER VIJF MINUTEN!"

Het was de stem van iemand uit de hal, maar nu klonk hij heel even in de kamer. Een exacte kopie, dacht ze. Echo.

Maar wat haar het meest opviel, was niet de stem. Het was de smaak die erbij hoorde. Een scherpe, bijna prikkelende smaak in haar mond. Alsof ze op te veel citroenschil had gebeten. Een rand van haast, van druk.

"Stop," zei ze. Ren opende zijn ogen meteen. De stem was weg. De lucht werd weer normaal. "En?" vroeg hij. "Was dat vervelend?" "Ja," zei ze. "Maar niet alleen omdat het geluid was. Het… smaakte."

Ren trok zijn wenkbrauwen op. "Smaakte," herhaalde hij. "Hoe dan?" "Alsof iemand citroenschil in mijn mond duwde," zei ze. "Zonder suiker. Haastig. Onrustig."

Hij floot weer zacht. "Dat is interessant," zei hij. "Wil je nog één keer proberen, maar dan met iets anders?"

Ze aarzelde, maar knikte. "Liever iets… zachts," zei ze. "Geen geschreeuw."

Ren sloot zijn ogen opnieuw. Dit keer duurde het korter voordat ze iets merkte.

De lucht werd weer strak, maar nu was het alsof er een warme wind doorheen waaide. En toen klonk er een lach. Geen harde schaterlach, maar een kort, oprecht lachje. Ze herkende het. Het was het lachje dat net van hemzelf was geweest, toen hij "Portal Gelato" zei.

En de smaak? Warm, licht zoet. Iets als warme melk met een druppel honing. Niks scherps. "Dat is… beter," zei ze. "Dat smaakt zacht. Alsof… het veilig is."

Ren opende zijn ogen en glimlachte. "Dus," zei hij. "Mijn echo's hebben bij jou smaken. Dat is stap één."

"Misschien heb ik gewoon een rare hersenvertaling," zei Benthe. "Mensen hebben toch ook zoiets als synesthesie? Dat je kleuren hoort en cijfers ziet?"

"Ja," zei Ren. "Maar de meeste mensen met synesthesie vallen niet door ijsmachines heen andere werelden in. Ik denk dat jij meer bent dan alleen een bijzondere bedrading."

Hij leunde achterover. "Mag ik een theorie droppen?" vroeg hij. "Je doet het toch wel," zei ze.

"Fair," grijnsde hij. "Hier komt 'ie: jouw Quirk heeft te maken met smaak en emotie. Je proeft niet alleen wat er in eten zit, maar ook wat er in mensen en situaties zit. Hun stemming, hun intentie. En misschien kun je daar iets mee doen. Niet alleen voelen, maar verschuiven."

"Verschuiven?" vroeg ze. "Hoe dan?"

"Nou," zei Ren. "Als jij rust in een ijsje kunt 'vangen' zodat een hele kamer er vol mee komt, wie zegt dan dat je die rust niet ook uit jezelf kunt uitsturen? Of onrust zachter maken? Boosheid iets minder scherp laten smaken?"

Benthe voelde iets in haar borst reageren. Een soort… klik. Alsof een puzzelstukje waarvan ze niet wist dat ze het had, ineens ergens in viel.

"Dat is gevaarlijk," zei ze zacht. "Stel dat ik de verkeerde dingen zachter maak. Of dingen zacht maak die juist scherp moeten blijven."

Dat was een angst die ze van vroeger kende: dat mensen zouden zeggen dat ze zich niet zo moest aanstellen, niet zo gevoelig moest zijn. Dat ze haar eigen scherpe randjes moest wegslijpen.

"Held zijn is gevaarlijk," zei Ren. "Maar de meeste mensen hier gebruiken hun Quirk alleen maar om harder te slaan of sneller te vliegen. Iemand die een ruimte rustiger kan maken, is misschien wel het gevaarlijkste wapen tegen paniek dat ik ooit gehoord heb."

Hij keek haar even serieus aan. "En het meest waardevolle," voegde hij eraan toe. Ze wist niet goed wat ze daarop moest zeggen. Dus zweeg ze.

"Wil je iets proberen zonder geluid?" vroeg hij na een tijdje. "Gewoon… met mij?"

Dat klonk vaag en ze trok automatisch haar schouders weer op. "Wat bedoel je?" vroeg ze.

"Ik ga heel hard ergens aan denken dat me bang maakt," zei hij. "Niet zo bang dat ik flauwval, geen zorgen. Maar genoeg om mijn hartslag te laten stijgen. Jij kijkt of je dat voelt. En… of je er iets aan kunt doen. Alleen… met je aandacht. Niet met woorden."

"Dat is eng," zei ze. "Wat als het niet werkt?"

"Dan werkt het niet," zei hij. "Dan ben je een verdwaald meisje in een rare school en drinken we water en zeggen we tegen de administratie dat ze je terug naar je hotel moeten sturen. Het ergste dat dan gebeurt, is dat ik me een beetje dom voel."

Ze blies haar adem langzaam uit. "Goed," zei ze uiteindelijk. "Maar… als ik 'stop' zeg, stop je meteen."

Ren zette zijn beker neer en ging wat rechter zitten. "Afgesproken," zei hij. "Oké. Ik ga nu denken aan het examen van vorig jaar. Dat ging bijna mis, en mijn mentor keek alsof ik door de grond moest zakken. Dat is een fijne angstbron."

Hij sloot zijn ogen. Zijn gezicht verscherpte, alsof hij vanbinnen naar een film keek die hij liever niet nog eens zag.

Benthe sloot haar ogen ook, maar niet helemaal. Een smalle strook licht bleef zichtbaar. Ze concentreerde zich op haar ademhaling, en dan op… de lucht om hem heen.

Eerst gebeurde er niets. Toen voelde ze het. Heel subtiel. Alsof de atmosfeer rond hem net iets dikker werd. De smaak in haar eigen mond veranderde. Bitter, droog. Alsof er te veel sterke thee in één keer in haar keel werd gegoten.

Ze trok haar wenkbrauwen samen. Dit was niet prettig. Als dit een smaak is, dacht ze, dan kan hij misschien zachter.

Ze stelde zich het ijs voor dat ze had gemaakt. De rustsmaak. Hoe die voelde. Hoe de lavendel en honing door elkaar dansten. Ze zocht dat gevoel op in zichzelf, alsof het ergens achter haar ribbenkast lag opgeslagen.

En toen… "duwde" ze het, heel voorzichtig, in de richting van Ren. Niet met haar handen, niet met woorden, maar met de manier waarop ze haar aandacht op hem richtte. Alsof ze een geur naar iemand toe blies.

De kamer leek een fractie te veranderen. Alsof de randen iets minder hard werden. In haar eigen mond werd de smaak minder bitter. Er kwam een randje zoet bij. Warm.

Ren ademde ineens anders. Minder kort, dieper. Na een paar seconden opende hij zijn ogen. "Wat deed je?" vroeg hij.

"Jij eerst," zei Benthe snel. "Wat voelde jij?" Hij keek haar een moment lang stil aan, alsof hij wilde controleren of ze de waarheid aan kon.

"Ik was daar," zei hij. "Bij dat examen. Ik voelde weer die druk in mijn borst. Mijn benen werden zwaar. En toen… werd het alsof iemand de lichtknop een klein klikje omhoog draaide. Nog steeds spannend, maar er zat ineens iets zachts onder. Alsof iemand een hand op mijn schouder legde en zei: je gaat niet dood, je doet gewoon een toets."

Hij haalde zijn hand door zijn haar. "En jij?" vroeg hij. "Wat deed jíj?"

"Ik… weet het niet precies," zei Benthe. "Ik dacht aan het ijs. Aan die rust. En ik probeerde dat gevoel… naar jou te sturen. Als een soort… geur. Of smaak in de lucht."

Ren leunde achterover en blies zijn adem langzaam uit. "Dan," zei hij, "heb ik nieuws voor je, Benthe die 'niet weet of ze een Quirk heeft'."

Ze keek hem aan. Haar maag voelde ineens licht. "Je hebt er één," zei hij. "En hij werkt." Ze slikte. "Hoe noem je zoiets?" vroeg ze. "Smaak… ding…?"

Ren keek bedachtzaam naar het plafond. "Flavor Shift," zei hij na een tijdje. "Je verschuift de 'smaak' van een situatie. Van bitter naar zacht, van scherp naar rond. Je proeft wat er is en voegt iets toe."

"Dat klinkt als een saus," zei Benthe, half lachend, half huilend. "Elke goede heldenslag heeft een goede saus," zei Ren. "De meesten hier gooien er alleen maar meer pittigheid bij. Jij komt met… balans."

Het woord "Flavor Shift" bleef in haar hoofd echoën. Als een titel van een hoofdstuk dat nog moest worden geschreven.

Ze voelde zich tegelijk lichter en zwaarder. Lichter, omdat er een naam was voor iets wat altijd alleen maar raar had gevoeld. Zwaarder, omdat een naam ook verwachtingen met zich meebracht.

"Wat nu?" vroeg ze zacht. "Nu," zei Ren, "gaan we zorgen dat je niet meteen wordt overweldigd door twintig docenten die wetenschappelijke tests willen doen. Ik ga iemand zoeken die rustig blijft en snapt dat sommige Quirks niet in een spreadsheet passen." "En ik?" vroeg ze.

"Jij blijft ademen," zei Ren. "En als het kan… blijf je hier nog even. Want ik denk dat deze wereld jou net zo nodig heeft als jij denkt dat je terug moet."

Ze keek naar haar handen. Flavor Shift. Een Quirk die dingen zachter kon maken in een wereld vol harde randen. "Misschien," zei ze. "Heel even dan."

Ze wist dat ze niet voor altijd kon blijven. Er was een keuken ergens, een vader met een verbrande hand misschien, een leven waar ze zo in terug geplopt was. Maar nu, op deze bank, in deze vreemde school, voelde haar anders-zijn voor het eerst niet alleen als last. Maar als iets wat ergens precies op zijn plaats viel.



Ren liep voorop. Benthe volgde hem, een halve pas achter hem, alsof hij de voorkant van een fiets was en zij het wankele wagentje erachter. Ze voelde de geluiden al aanzwellen nog vóór ze de hoek om waren: stemmen, voetstappen, een geluid dat verdacht veel leek op een kleine explosie en iemand die riep dat dat níét de bedoeling was.

"Als het teveel wordt, zeg je het," zei Ren zacht over zijn schouder. "Dan duiken we een bezemkast in en doe ik alsof dat de bedoeling was."

"Oké," zei Benthe. Ze wist niet of ze moest lachen of knikken, dus deed ze allebei een beetje.

Ze kwamen weer uit in de grote hal. Van boven viel fel licht, langs stalen balken en glazen panelen. Overal waren bewegingen: leerlingen in uniform, docenten in half-hero pakken, schermen met roosterwijzigingen en aankondigingen.

"Welkom in het mierennest," zei Ren. "Dit is de centrale hal. Van hieruit kun je overal heen: trainingszalen, theorielokalen, kantine, medisch centrum, de docentenbunker…"

Hij wees in allerlei richtingen. "En waar gaan wij heen?" vroeg Benthe.

"Eerst naar iemand die minder snel schreeuwt dan de rest," zei Ren. "Mijn mentor. Hij zit meestal óf in de observatieruimte óf in lokaal B-3. Als we bij de eerste binnenvallen, krijgen we het halve regioteam achter ons aan, dus laten we hopen op B-3."

Ze liepen een brede trap op. Bovenaan klonk het iets minder hol, maar niet minder druk. De gang zat vol kluisjes en deuren met kleine raampjes erin. Op sommige deuren stond "Theorie", op andere "Tactiek", en op één deur stond in grote, half uitgeveegde letters: NIET KNALLEN.

"Lokaal B-3," mompelde Ren. "Ja, hier." Hij bleef staan bij een deur met een bescheidener bordje: B-3 – TACTIEK & OBSERVATIE. Er klonk nu geen stem achter de deur, alleen het zachte gezoem van een projector of ventilatie.

Ren tikte kort op het hout en stak meteen zijn hoofd naar binnen. "Niet schrikken, ik ben het," riep hij. "Dat maakt het erger," klonk een rustige stem terug. "Kom maar binnen. Met z'n hoeveel?"

"Met twee," zei Ren. Hij deed de deur verder open en keek naar Benthe. "Kom."

Het lokaal was anders dan ze had verwacht. Geen rijen tafels, maar een soort halve cirkel van stoelen rond een laag podium waar helemaal niets op stond. Aan de muur hingen grote schermen, maar ze waren nu uit. Er lag een stapel kussens in een hoek, alsof hier soms ook werd gezeten in plaats van alleen maar rechtop gezeten.

In het midden van de ruimte stond een man van rond de veertig, met donkere krullen en een bril die net iets scheef op zijn neus hing. Hij droeg geen spectaculair kostuum, alleen een eenvoudig, donker pak met een klein embleem op de revers. Hij keek hen aan met een blik die tegelijk scherp en zacht was.

"Ren," zei hij. "Je bent op tijd. Dat is al een verbetering."
"Dank u," zei Ren. "Ik heb mezelf beloond met een zijmissie."

Zijn mentor liet zijn blik naar Benthe glijden. "Dat zie ik," zei hij. "Dag." Hij zei het niet als vraag, maar als aanmoediging. Benthe schraapte haar keel. "Hallo," zei ze. "Ik… ben Benthe."

"Benthe," herhaalde hij. "Ik ben meester Hoshino. Ik geef hier tactiek en observatie. En af en toe les in 'hoe voorkom ik dat ik mijn eigen Quirk in de weg loop'. Wat brengt jou hier?"

Ren haalde diep adem, alsof hij zich voorbereidde op een pitch. "Ze is net… aangekomen," begon hij. "Op een nogal ongewone manier. Er was ijs bij betrokken. En licht. En ik denk dat haar Quirk… bijzonder is. Meer richting emotie en sfeer dan richting knal en vuur."

Meester Hoshino keek niet geschrokken of sceptisch. Hij keek alleen iets aandachtiger. "Is dat zo?" vroeg hij aan Benthe, niet aan Ren.

"Misschien," zei Benthe. Ze voelde de bekende neiging opkomen om te zeggen: laat maar, het stelt niks voor, maar ze beet die in. Ze had gezien wat haar 'niks' kon doen in de rustkamer.

"Ik… voel dingen," zei ze. "In ruimtes. In mensen. Als smaken. En ik denk dat ik ze een beetje kan verschuiven. Zachter maken. Maar het is… nieuw."

Meester Hoshino knikte langzaam, alsof ze zojuist had gezegd dat ze een nieuwe plant had en nog niet wist of hij zon of schaduw nodig had.

"En je bent niet van onze school," zei hij. "Dat hoor ik aan je accent. En aan het feit dat ik je niet in mijn hoofdrolodex heb."

"Ze is… uitwisseling," zei Ren. "Voor nu. Tussenstop."

"Dat dacht ik al," zei Hoshino, zonder door te vragen op het hoe en waarom. "Goed. Dan hebben we twee vragen. Eén: hoe zorgen we dat jij niet wordt overlopen door deze omgeving. Twee: hoe zorgen we dat je leert begrijpen wat je Quirk doet, zonder dat de rest van de school zich er als een zwerm nieuwsgierige wespen op stort."

Hij keek even naar Ren. "En drie: hoe voorkomen we dat jij elke verdwaalde ziel in de stad hierheen sleept, Ren."

Ren legde zijn hand dramatisch op zijn hart. "Ik heb een roeping," zei hij. "U kunt dat niet tegenhouden."

Benthe voelde een kleine glimlach komen, ondanks de spanning.

"Mag ik even kijken?" vroeg Hoshino. Hij wees met twee vingers naar de ruimte naast haar hoofd, niet naar haar gezicht zelf. "Niet in je hoofd, wees niet bang. Alleen hoe de lucht om je heen voelt."

Ze knikte. Dat kon ze aan.

Hij sloot zijn ogen en haalde langzaam adem. De ruimte leek even te verstillen, alsof zelfs het gezoem van de projector het volume omlaag draaide. "Interessant," zei hij na een paar seconden. "Ren, voel jij het ook?"

Ren sloot gehoorzaam zijn ogen. Hij was even stil. "Ja," zei hij toen. "Het is alsof er… een zachte laag over mijn eigen echo zit. Geen blokkade. Meer… een filter."

"Precies," zei Hoshino. Hij opende zijn ogen weer en keek naar Benthe. "Je Quirk interfereert niet met de onze. Hij voegt iets toe. Alsof je een ruisonderdrukker hebt ingebouwd."

"Is dat… goed?" vroeg Benthe.

"Dat kan heel goed zijn," zei hij. "Maar dat hangt ervan af of jíj de knop bedient, of dat de knop jou bedient."

Hij liep naar de stapel kussens en pakte er één, legde die op de grond en ging erop zitten. Het maakte hem kleiner, minder dreigend. "Ga zitten," zei hij. "Allebei." Hij wees naar de vloer tegenover hem.

Ren plofte neer. Benthe ging voorzichtiger zitten, haar benen gekruist, handen op haar knieën.

"Hier geven we normaal tactiek," zei Hoshino. "Maar tactiek begint bij weten wat er is. Dus. Vertel me, Benthe: als je nu je ogen sluit en alleen deze ruimte 'proeft', wat is dan de eerste smaak die opkomt?"

Ze deed haar ogen dicht. Eerst zag ze nog de restanten van de hal, de schermen, de drukte. Maar ze duwde die beelden zachtjes naar de rand. Ze ademde in.

Het rook naar stofkrijt, oude boeken, een beetje zweet van Ren, schoonmaakmiddel. Maar daar doorheen… iets anders.

"Warm," zei ze. "Maar niet benauwd. Iets… nootachtigs. Alsof je in een kamer bent waar al heel vaak is gepraat en niemand hoefde te schreeuwen."

Hoshino humde zacht. "En als je je aandacht verlegt, bijvoorbeeld naar Ren?" vroeg hij. "Alleen even voelen. Geen oordeel."

Ze "keek" als het ware in haar hoofd naar Ren. De smaak verschoof. Er kwam iets scherps bij, maar niet agressief. Eerder energie, nieuwsgierigheid. Als priklimonade.

"Prikkel," zei ze. "Hij smaakt als… bruis. Niet slecht. Maar veel."

Ren lachte zacht. "Klinkt als mijn rapport," zei hij.

"En ik?" vroeg Hoshino. Er zat een glimlach in zijn stem.

Ze zocht zijn 'smaak' op. Die was anders. Dieper. Minder… springerig. Als donkere thee met een beetje suiker. En op de achtergrond een vleugje iets bitters – niet onaangenaam, maar als herinneringen die niet allemaal fijn zijn.

"Sterk," zei ze. "Maar niet hard. Net… thee die lang heeft gestaan."

Hoshino knikte. "En nu," zei hij, "doe je niets. Je verandert niets. Je bent alleen maar antenne. Dat is stap één."

"Stap nul was 'onbewust de halve stad anders laten aanvoelen'," mompelde Ren. "Dat rekenen we nog tot kinderziekte," zei Hoshino droog.

Ze zaten een tijdje zo. Kijken zonder te kijken, voelen zonder te sturen. Af en toe stelde Hoshino een kleine vraag.

"En als je je nu richt op de deur?"

"En op de hoek daar, waar niemand zit?"

"En op jezelf?"

Bij zichzelf proefde ze iets wat ze kende: een mix van spanning (scherp), nieuwsgierigheid (licht zuur, maar fris), en een dun laagje moeheid (vlak, alsof de smaak bijna weg was).

"Ik smaak… druk," zei ze.

"Dat is eerlijk," zei Hoshino. "De meeste mensen doen hun uiterste best om dat te verbergen, zelfs voor zichzelf."

Na een tijdje klapte hij zacht in zijn handen. "Goed," zei hij. "Dat is genoeg voor nu. Anders gaan we van observatie naar over stimulatie."

Benthe opende haar ogen. De kamer was hetzelfde als daarvoor, maar tegelijkertijd… niet. Ze zag nu bijna bij iedereen een soort denkbeeldige kleur, een echo van de smaak die ze had gevoeld.

"Wat betekent dit?" vroeg ze. "Ik bedoel… wat kan ik hier mee?"

"Dat hangt af van wie je wilt zijn," zei Hoshino. "We hebben hier leerlingen die tunnels maken, leerlingen die vuur uit hun vingers schieten, leerlingen die door muren kunnen kijken. Maar wat we het meest nodig hebben, zijn leerlingen die door mensen kunnen kijken zonder ze kapot te maken."

Hij keek haar aan met een blik die ze van docenten op haar eigen school niet vaak had gezien: niet alleen onderzoekend, maar ook respectvol.

"Jij zou in een team iemand kunnen zijn die zegt: 'we gaan daar nu niet naar binnen, de spanning is te hoog.' Of: 'hij doet stoer, maar vanbinnen is hij al gebroken, dus we pakken dit anders aan.'"

"Een soort… thermometer?" zei Benthe.

"Een thermometer met een knop," zei Hoshino. "Die heel soms de temperatuur een graadje naar beneden kan draaien."

"En ijs," zei Ren. "Vergeet het ijs niet. Ze heeft een ijsportaal gemaakt, meester. Met haar vader."

Hoshino schoot hem een korte blik toe. "Dat laatste laten we heel even buiten de officiële verslaglegging," zei hij. "Tot we zeker weten dat we niet midden in een internationaal Quirk-incident zitten."

Hij stond op en stak zijn hand naar Benthe uit om haar overeind te helpen. Ze nam hem aan en voelde opnieuw dat hij niet hard kneep, maar stevig genoeg om haar niet te laten wankelen.

"Voor nu," zei hij, "ben je hier als gast. We gaan geen grote toeters en bellen om je heen zetten. Je loopt met Ren mee, kijkt rond, leert zolang je hier bent. En als het teveel wordt, ga je terug naar die rustkamer. Of hierheen."

"Maar…" begon Benthe. "Mijn vader. Thuis. Hij… weet niet waar ik ben."

"Dat is de vraag die als een grote, rode lijn door dit alles loopt," zei Hoshino. "Hoe, en óf, we een weg terugvinden. Daar moet ik over nadenken. En ik ben niet de enige. Maar ik ga je één ding beloven, Benthe."

Hij wachtte even tot ze hem aankeek. "Niemand hier gaat doen alsof dit niks is," zei hij. "Of alsof jij 'je aanstelt'. Jij bent niet zomaar per ongeluk door een gat gevallen. Jij bént een deel van wat dat gat heeft gemaakt. En dat nemen we serieus."

Er gebeurde iets raars in haar borst. Alsof iemand daar voorzichtig aan een touwtje trok dat al jaren vastzat. "Dank u," zei ze. Haar stem trilde een beetje.

Ren sprong overeind. "Mag ik haar nu een rondleiding geven, meester?" vroeg hij. "Niet de knalzalen, beloofd. Gewoon… de rustige dingen. Of nou ja, de minst lawaaiige."

"Je mag haar de trainingszalen laten zien als je belooft zelf geen live-demonstratie te geven," zei Hoshino. "En blijf weg uit de explosieve afdeling. Ik heb geen zin in papieren vandaag."

"Afgesproken," zei Ren. Hij knikte naar Benthe. "Kom, ik laat je zien waar iedereen denkt dat helden worden gemaakt."

Ze liepen weer de gang op.

"Waar denkt u dat dan?" vroeg Benthe zacht aan Hoshino, voordat ze de deur uit was.

Hij glimlachte flauwtjes. "In kamers zoals deze," zei hij. "Waar mensen leren kijken. En in keukens, vermoed ik. Met ijsmachines die meer weten dan wij."

De deur viel zacht dicht achter hen.

In de gang haalde Benthe nog één keer diep adem. De geluiden waren er nog, de drukte ook, maar ergens in haar zat nu een herinnering aan een kamer waar smaken niet alleen verwarrend waren, maar betekenis hadden.

"Oké," zei Ren. "Tourtime. We beginnen met de trainingshal. Niet schrikken, ik zet de 'vertelstand' lager als je het zegt. En als je wilt, kun jij ondertussen voor jezelf oefenen. Kijken welke plekken hier veilig proeven en welke… te scherp zijn."

"Een soort… smaakkaart van de school," zei Benthe.
"Precies," zei hij. "Elke heldenschool heeft een plattegrond. Jij maakt gewoon een andere."

En terwijl ze naast hem meeliep, besefte ze dat ze inderdaad al kaartjes aan het maken was in haar hoofd. Geen pijlen en vakjes, maar plekken die naar troost smaakten, naar chaos, naar onrust, naar hoop.

Misschien, dacht ze, kun je alleen maar je weg vinden in een nieuwe wereld als je durft te proeven wat hij met je doet.



De deur naar de trainingshal was dikker dan de andere deuren.

Dat merkte Benthe al voordat ze hem zag. In de gang ervoor was het geluid gedempt, alsof iemand het in watten had verpakt. Maar zodra Ren de zware deur openduwde, golfde er een muur van geluid naar buiten: geschreeuw, commando's, het doffe bonzen van iets zwaars dat ergens neerkwam.

"Welkom in het circus," zei Ren. "Ik zet je niet op de eerste rij, beloofd."

Ze bleef in de deuropening staan, haar vingers om de rand van het kozijn geklemd. Haar ogen hadden even nodig om te wennen.

De hal was enorm. Een soort binnenstad in een doos: nepgebouwen, muren, metalen balken, hindernissen. Bovenin liepen loopbruggen waar docenten met clipboards en brillen liepen. Op de vloer renden leerlingen in kostuums rond, ieder met zijn eigen kleur, vorm, rare details.

Links zag ze iemand met armen van steen een soort schild vormen voor zijn team. Rechts schoot iemand vonken uit zijn handen die tegen een muur uit elkaar spatten. Iemand anders rende over een verticale wand omhoog alsof zwaartekracht een suggestie was.

"Dit is een geavanceerde training," zei Ren. "Teamscenario. Officieel mag ik hier niet tussendoor lopen, maar ik doe het toch. Kom, we blijven aan de rand."

Ze zette een stap naar binnen. De lucht rook naar zweet, rubber, metaal en een vage geur van ozon, alsof er bliksem had geslagen. De smaak in haar mond werd meteen scherper. Zout. Spannend. Een beetje verbrand.

"Als het teveel is, zeggen," herinnerde Ren haar. "Het ís te veel," zei ze. "Maar… ik wil toch kijken."

Ze bleven langs de muur lopen, op veilige afstand van de verplaatsende chaos. Ren wees af en toe.

"Daar, dat team oefent reddingen," zei hij. "Let op hoe ze communiceren. Of nou ja, proberen te communiceren. Ze vergeten vaak dat schreeuwen niet hetzelfde is als duidelijk zijn."

Benthe keek. Drie leerlingen probeerden een 'gewonde' pop op een brancard door een smalle doorgang te manoeuvreren, terwijl boven hun hoofd een andere leerling met vleugels heen en weer vloog en aanwijzingen riep. De stemmen vlogen door elkaar. De pop stootte twee keer tegen de deurpost.

In haar hoofd proefde ze hun stemmingen. Paniek – scherp zuur. Frustratie – bitter. De vleugel-leerling had een rare mix van adrenaline en schaamte, als overgekookte koffie. "Ze willen allemaal tegelijk de leider zijn," mompelde ze.

Ren knikte. "Ziet meester Hoshino ook altijd," zei hij. "Jij hebt alleen een andere bril op."

Een plotselinge knal deed haar ineenkrimpen. Aan de andere kant van de hal was een explosie geweest – gecontroleerd, waarschijnlijk onderdeel van het scenario, maar haar lijf wist het verschil nog niet. Ze voelde haar hartslag omhoogschieten. Haar handen werden koud.

"Hier," zei Ren. Hij trok haar een paar stappen achteruit, naar een nis tussen twee betonnen pilaren. "Deze plek is rustiger. Minder directe lijnen naar de herrie."

De geluiden waren er nog, maar iets verder weg. Ze kon weer ademen zonder dat haar borst zich volledig aanspande. "Sorry," zei ze. "Ik… het is veel."

"Het is veel," bevestigde Ren. "Ook voor mensen zonder extra scherpe antennes. Je hoeft je niet te verontschuldigen omdat je zintuigen hun werk doen."

Ze staarde naar de vloer. Een scheur in het beton liep als een grillige lijn van haar voet naar het midden van de hal.

"Waarom doen ze zo hard?" vroeg ze. "Alsof alles altijd op tien moet. Alsof held zijn hetzelfde is als zo veel mogelijk herrie maken."

Ren haalde zijn schouders op. "Een deel is ego," zei hij. "Een deel is angst. Als je hard genoeg knalt, hoef je niet te voelen dat je bang bent. Dat is wat meester Hoshino zegt, tenminste."

Ze keek weer naar de teams. Iemand struikelde, ving zich op met een lichtflits. Een ander sprong te ver, werd net niet geraakt door een denkbeeldige aanval.

De smaak van de hal was als een pan waar allerlei dingen in gekookt werden zonder deksel. Alles mengde, maar niets echt goed.

"Ze horen zoveel," fluisterde ze. "Maar niemand luistert." Ze merkte pas dat ze het hardop zei toen Ren zacht "ja" antwoordde.

Een docent boven op de loopbrug blies op een fluit. Het scenario stopte. De leerlingen zakten in elkaar, gingen zitten, lieten hun Quirk even los. Het geluid zakte van orkaan naar druk verkeer.

"Pauze," zei Ren. "Kom, nu kan ik je dichterbij laten zien zonder dat we omver worden geduwd."

Ze liepen naar een rand van het 'speelveld' waar een aantal leerlingen water dronk en met elkaar napraatte. De smaken veranderden beetje bij beetje. Minder rauwe spanning, meer vermoeidheid, opgeluchte grappen.

"Ren!" riep iemand. Een meisje met kort geschoren haar en knalgele schoenen stak haar hand op. Haar kostuum had een soort isolerende panelen, alsof ze zichzelf in kon pakken.

"Je bent precies op tijd om te helpen opruimen," riep ze. "Of om uit te leggen dat dat niet in je contract staat."

Ren grijnsde en gebaarde naar Benthe. "Ik ben gids," riep hij terug. "Speciale rondleiding. Kan nu geen handen vuil maken, sorry!"

Het meisje keek nieuwsgierig naar Benthe. "Nieuwe?" vroeg ze. "Support? Theorie?" "Uhm," zei Benthe. "Gast." "Cool," zei het meisje. "Wij waren net niet doodgegaan, dus je hebt het spannendste gemist."

Ze lachte, maar in de smaak van haar stem zat nog een randje echte schrik. Alsof de grap een deksel was op iets dat nog natrilde.

Benthe voelde een impuls, hetzelfde soort dat ze bij Ren had gevoeld toen hij over zijn examen nadacht. Ze wilde dat scherpe randje een beetje zachter maken. Niet wegnemen – dat voelde oneerlijk – maar afronden.

"Hoi," zei ze tegen het meisje. "Ik ben Benthe." "Lina," zei het meisje. "Quirk: Static. Ik laad dingen op en ik ontlaad ze. Niet altijd om de juiste tijd. Zoals net." Ze wees naar een zwarte plek op een metalen plaat aan de rand van het veld.

"Had jij geen beschermlaag onder je omhulsel?" vroeg Ren.
"Had ik wel," zei Lina. "Maar hij had opeens geen zin meer. Net als mijn brein."

In haar mond proefde Benthe iets wat ze herkende: de smaak van iemand die lacht terwijl haar handen nog trillen. Een soort onregelmatige combinatie van zoet en bitter.

Ze concentreerde zich heel even. Ze dacht aan het rust-ijs. Aan lavendel. Aan ademhalingen in de rustkamer. Niet te veel, zei ze tegen zichzelf. Alleen een randje.

Ze stelde zich voor dat ze iets warms en zachts in de lucht tussen hen in legde. Niet duwen, alleen neerleggen. Alsof je een zacht dekentje op de leuning van een stoel legt waar iemand tegenaan kan zitten als hij wil.

Lina's schouders zakten een centimeter. Haar lach werd iets minder scherp. "Het was wel cool," zei ze. "Even. En toen was het te veel. Story of my life."

Ren tikte met zijn voet tegen de grond. "Je leeft nog," zei hij. "Dat is stap één. Stap twee is leren hoe je 'te veel' een halve stap eerder herkent."

"Ja, ja, dat zegt Hoshino ook," zei Lina. Ze keek weer naar Benthe. "En jij? Quirk?"

Het woord hing tussen hen in als een vraag en een spotlicht. Benthe voelde een oude reflex: schouders omhoog, kleiner maken, zeggen dat het niks is.

Maar nu zat er ook iets nieuws in haar borst. Flavor Shift. Een naam. Een test met Ren. De blik van Hoshino.

"Ik… proef dingen," zei ze. "Sferen. Stemmen. Emoties. Als smaken. En soms kan ik ze een beetje… zachter maken."

Lina floot zacht. "Dus jij bent… Emotiemeester IJs," zei ze. "Dat zou ik op een visitekaartje zetten."

"Doe maar niet," mompelde Benthe. "Het is… ingewikkeld."

"Alles is ingewikkeld," zei Lina. "Behalve domme Quirks die alleen maar harder schreeuwen. Wat jij hebt klinkt tenminste nuttig." "Dat zeg ik dus," zei Ren. "Maar niemand wil naar me luisteren omdat ik te veel grapjes maak."

Een fluit klonk weer boven hen. "Pauze voorbij," riep een stem. "Volgende ronde. Team B, D, F, veld twee. De rest doet observatie."

Lina zuchtte. "Dat zijn wij," zei ze. "Later, smaakheld."

Ze rende weg, voegde zich weer bij een groep. De smaken in de hal werden meteen weer scherper, als een pan die opnieuw op het vuur werd gezet.

Benthe's hoofd begon weer vol te lopen.

"Dat was genoeg voor vandaag," zei Ren. Hij keek naar haar gezicht zonder dat ze iets had gezegd. "Hoe weet je dat?" vroeg ze.

"Je ogen worden glazig," zei hij. "En je schouders trekken omhoog alsof iemand aan onzichtbare touwtjes trekt."

Hij wees naar de uitgang. "Kom," zei hij. "Ik wil je nog één plek laten zien die minder… ontploffingsgevaarlijk is. Dan brengen we je terug naar een kamer met normale muren."

Ze liepen de hal uit. Zodra de zware deur achter hen dichtviel, leek het alsof er een laag geluid van haar af rolde. Ze liet haar schouders bewust zakken, één voor één.

"Waar gaan we heen?" vroeg ze. "Naar de tuin," zei Ren. "Niet veel mensen weten dat die bestaat, want hij staat niet op de plattegrond. Te weinig spektakel, te veel planten."

"Dat klinkt goed," zei Benthe.

De tuin bleek geen grote, wilde plek te zijn, maar een binnenplaats, verstopt tussen vier gebouwen. De deur ernaartoe zat in een onopvallende hoek van de gang. Ren duwde hem open.

Binnen was er gras. Echte bomen. Struiken. Een paar banken. Het geluid van de school was er nog, maar vervormd, als een achtergrondruis.

"Deze plek is heilig," zei Ren. "Hier wordt niet getraind. Behalve in eindelijk eens je mond houden."

"Hoe heb je hem gevonden?" vroeg Benthe. "Per ongeluk," zei hij. "Zoals de meeste goede dingen."

Ze liepen een paar stappen het gras op. De lucht rook naar aarde, bladeren, een vleugje vochtigheid. De smaak in haar mond werd meteen ronder.

"Beter?" vroeg Ren. "Ja," zei ze. "Veel beter."

Ze gingen zitten op een bank. Een vogel hipte door het gras, totaal ongeïnteresseerd in Quirks en heldendom.

"Wat vond je van de hal?" vroeg Ren na een tijdje.

"Te veel," zei ze. "Maar… ik snap waarom het bestaat. Ze oefenen niet alleen hun Quirk. Ze oefenen ook hun… paniek."

"Klopt," zei hij. "En ze oefenen helaas ook hoe je doet alsof je geen paniek hebt. Dat laatste is minder handig."

Ze keek naar hem. Hij had zijn hoofd een beetje achterover en keek naar een stuk lucht tussen de bladeren door.

"Ben jij daar goed in?" vroeg ze.

"In doen alsof?" vroeg hij. "Helaas wel. Ik kan mijn eigen echo ook op mezelf zetten, weet je. Herhalen dat het wel meevalt tot ik het bijna geloof. Meester Hoshino vindt daar wat van."

"Wat vindt hij?" vroeg Benthe.

"Dat ik meer moet voelen en minder moet faken," zei hij. "En dat ik daar waarschijnlijk iemand bij nodig heb."

Hij draaide zijn hoofd naar haar toe. "Misschien iemand die kan proeven wanneer ik lieg tegen mezelf," zei hij.

Ze slikte. Er zat iets in zijn woorden dat tegelijk zwaar en licht was. Een grapje, en geen grapje. "Dat is veel verantwoordelijkheid," zei ze.

"Je hoeft geen contract te tekenen," zei hij. "Je hoeft alleen maar te zeggen als iets heel scherps smaakt terwijl ik zeg dat het zoet is."

Ze dacht aan de hal, aan Lina, aan het moment dat ze het scherpe randje iets zachter had gemaakt. Aan de rustkamer. Aan de ijsmachine.

"Misschien," zei ze. "Maar ik moet ook nog uitzoeken hoe ik terugkom."

Ren knikte. "Dat is prioriteit nul," zei hij. "En één tot en met vijf. Ik bedoel niet dat je hier moet blijven. Ik bedoel alleen… zolang je hier bent, zou het zonde zijn als je alleen maar bang bent."

Ze keek naar haar handen op haar knieën. "Ik ben bang dat als ik te veel aan hier gewend raak," zei ze zacht, "thuis nog… vreemder voelt."

"Misschien," zei Ren. "Of misschien neem je een stukje 'hier' mee naar 'daar'. Niet letterlijk, geen gebouw op je hoofd, maar… hoe je jezelf hier ziet."

Ze zwegen samen een tijdje. De vogel vond iets interessants in het gras en pikte erop.

"Je vader," zei Ren na een tijd. "Wat voor smaak heeft hij?" Ze hoefde niet lang na te denken. "Warm," zei ze. "Een beetje zout. Soms scherp als hij zich zorgen maakt, maar nooit… tegen mij. En veilig."

"En je… bonusmoeder?" vroeg hij. "Jitske," zei ze. Ze zei het automatisch, alsof hij haar naam nodig had. "Zij is… pittiger. Maar op een goede manier. Alsof ze af en toe je hoofd openzet om frisse lucht naar binnen te laten. En ze lacht als… citroensorbet."

Ren glimlachte. "Dan," zei hij, "is de kans groot dat zij jou ook terug proeven. Hoe raar dat ook klinkt. Mensen die zo naar je smaken, vergeten je niet zomaar."

Er prikte iets achter haar ogen. Ze knipperde het weg. "En als ik hier… even blijf," zei ze, "moet ik leren hoe ik niet meteen overstroom bij elk geluid."

"Dat, en hoe je die 'Flavor Shift' gebruikt zonder jezelf leeg te trekken," zei Ren. "Je kunt niet alle spanning van iedereen opeten en verwachten dat je geen buikpijn krijgt."

"Dat is een vies beeld," zei ze. "Dat is de bedoeling," zei hij.

Ze ademde de tuin nog eens in. De geur van aarde en groen vulde haar longen. "Oké," zei ze. "Dan maken we een deal. Jij helpt mij hier niet kopje-onder te gaan. En ik zeg het als jij jezelf zit voor te liegen."

Ren stak zijn hand uit. "Deal," zei hij.

Ze sloeg haar hand in de zijne. Zijn hand was warm en een beetje klam van het eerder rennen, maar de smaak van het moment was verrassend helder: iets als vers water met een dun schijfje citroen. Niet te scherp. Niet te zoet. Iets nieuws.

In de verte klonk weer een fluit uit de trainingshal. De wereld daarbinnen draaide door, met explosies en schreeuwen en cijfers op clipboards.

Hier, op de bank in de tuin, zat Benthe tussen twee werelden in: de stad van helden en de herinnering aan een keuken vol licht. En voor het eerst voelde dat niet alleen als kwijt zijn, maar ook als: op weg zijn.



De volgende dag voelde anders nog voor ze haar ogen opende.

Het was alsof haar hoofd al aan het werk was terwijl de rest van haar lichaam nog onder de deken lag. Beelden uit de trainingshal, de tuin, de rustkamer; ze lagen als losse kaartjes op een tafel. Flavor Shift. Ren. Meester Hoshino. En ergens ver daarachter: Bart, Jitske, de ijsmachine.

"Je moet twee werelden tegelijk denken," fluisterde ze naar het plafond. "Dat is veel."

Toch stond ze op. Haar benen voelden alsof ze gister te veel hadden gelopen, terwijl ze eigenlijk vooral had gekeken. De Academy had een klein gastenverblijf waar ze een bed en een kast had gekregen. De kamer was kaal, maar overzichtelijk. Geen posters, geen schreeuwerige kleuren. Dat scheelde.

Ze deed haar kleren aan – dezelfde broek als gisteren, die prikte tenminste niet – en streek haar handen langs de naden, alsof ze zichzelf recht streek.

Toen ze de deur opende, stond Ren al in de gang. "Goedemorgen, smaakheld," zei hij. "Klaar om de wereld weer te overleven?"

"Dat is een groot woord voor zo vroeg," zei Benthe. "Maar… ik ben wakker."

"Dat is stap één," zei hij. "Stap twee: ontbijt. De kantine is te luid, dus ik heb twee broodjes gejat van een andere tafel en een docent die te veel koffiedrinkt afgeleid met een vraag over beleid."

Hij hield een papieren zakje omhoog. "Je hebt eten gestolen?" vroeg Benthe. "Teruggelegd in een beter systeem," zei Ren. "Kom, we eten in de tuin. Minder prikkels, meer vogels."

Ze liepen dezelfde route als gisteren naar de verborgen binnenplaats. De tuin begroette haar met dezelfde zachte geur van aarde en groen. Ze gingen op dezelfde bank zitten.

De broodjes waren simpel: kaas op het ene, humus op het andere. Benthe nam een hap en proefde niet alleen het brood, maar ook de spanning in de lucht rond Ren. Hij deed luchtig, maar zijn smaak was anders. Minder bruisend, iets strakker.

"Wat is er?" vroeg ze. "Wat bedoel je?" vroeg hij terug. "Je smaakt… gespannen," zei ze. "Alsof iemand je in folie heeft gewikkeld."

Hij zuchtte. "Meester Hoshino," zei hij. "Hij heeft gisteravond met mij gepraat nadat jij al weg was. Over jou. Over… een idee."

Benthe legde haar broodje neer. "Welk idee?" vroeg ze.

"Een kleine missie," zei Ren. "Een gecontroleerd scenario. Geen knallen, geen explosies. Meer… een teamopdracht waarin we kijken wat jouw Quirk doet als er meer mensen om je heen zijn. Met mij erbij. En iemand anders."

"Nu al?" vroeg ze. Ze voelde haar hartslag versnellen. "Ik weet nauwelijks wat ik doe."

"Dat is precies waarom hij het klein wil houden," zei Ren. "Geen dertien man in een hal. Gewoon een oefenruimte, drie mensen, één situatie. En een uitgang als het teveel wordt."

"Wie is die iemand anders?" vroeg Benthe. "Lina," zei Ren. "Van gisteren. Static."

Benthe dacht aan het meisje met de knalgele schoenen, de verbrandde plek op de plaat, de scherpe lach met het trillende randje.

"Wat moeten we doen?" vroeg ze. "Dat hoor je zo," zei Ren. "Maar het is geen examen. Meer… een proef. En jij mag op elk moment 'stop' zeggen. Dat heeft Hoshino beloofd."

Ze staarde naar de grassprietjes voor haar voeten. Een mier liep eroverheen, ging om een kruimel heen, verdween in een scheur. "Wat als het misgaat?" vroeg ze.

"Dan gaat het mis," zei Ren. "Dan weten we dat. Dan past Hoshino het plan aan. Niemand hier verwacht dat jij vandaag al de wereld redt."

Hij keek haar even aan. "En als jij het niet wilt, gebeurt het niet," voegde hij eraan toe. "Dat meen ik. Dit is geen plicht."

Benthe ademde langzaam in en uit. Ze dacht aan de trainingshal, aan hoe het voelde om aan de rand te staan en alleen maar te kijken. En aan het moment met Lina, toen ze een randje had kunnen afronden zonder dat iemand haar had opgedragen dat te doen.

"Goed," zei ze uiteindelijk. "Maar ik wil weten wat het scenario is. Van tevoren. Geen verrassingen." "Dat heb ik ook geëist," zei Ren. "Kom, dan gaan we naar B-3. Hoshino wacht."

In lokaal B-3 zaten Lina en meester Hoshino al. Lina zat op een kussen, wiebelde met haar been en tikte met haar vingers een ritme op haar knie. Hoshino zat weer op zijn kussen, rechtop, handen losjes op zijn benen.

"Goed dat jullie er zijn," zei hij. "Benthe, Lina kennen jullie al. Lina, dit is Benthe. Officieel en zonder grappen."

"Officieel hallo," zei Lina. Ze glimlachte. De smaak van haar stemming was nu minder scherp dan gisteren; meer als licht koolzuur in water.

"Wat gaan we doen?" vroeg Benthe. Liever meteen.

"We gaan een situatie simuleren die vaker voorkomt dan we zouden willen," zei Hoshino. "Een kleine ruimte. Te veel prikkels. Iemand die zijn Quirk niet meer goed onder

controle heeft. En een teamlid dat óf meegetrokken wordt in de paniek, óf iets anders doet."

"Wie is de paniek?" vroeg Lina al. "Ik ben goed in paniek."
"Dat is precies waarom jij niet de paniek bent," zei Hoshino. "Ren doet de paniek."

Ren trok een gezicht. "Waarom altijd ik?" vroeg hij. "Omdat jij goed bent in doen alsof," zei Hoshino rustig. "En omdat ik jou het best kan lezen als het misgaat."

Hij stond op.

"We gebruiken oefenruimte C," zei hij. "Kleine kamer, geen extra effecten. Geen rook, geen sirenes. Alleen jullie drie en jullie Quirks. Doel: Ren laten zakken van 'over de rand' naar 'weer beschikbaar voor het team'. Zonder dat iemand knock-out gaat."

"Dus ik mag niks opblazen?" vroeg Lina. "Niks," zei Hoshino. "Jij bent observator en veiligheidsvangnet. Als iemand dreigt door te draaien, geef jij een korte ontlading. Geen show, alleen reset."

Hij keek naar Benthe. "Jij," zei hij, "bent vrij om te doen wat je denkt dat helpt. Of om niets te doen als dat veiliger voelt. Ik ga niet tussendoor aanwijzingen geven. We evalueren daarna."

Benthe slikte. "Gaat u erbij zijn?" vroeg ze.

"Ja," zei hij. "Ik zit achter het glas. En ik grijp in als het nodig is. Je bent niet alleen."

Dat hielp een beetje.

Oefenruimte C was kleiner dan ze had verwacht. Meer een grote kamer dan een hal. De muren waren bekleed met zachte panelen, de vloer was stroef. Eén wand bestond uit spiegelglas – of eigenlijk: ze wist nu dat er aan de andere kant mensen zaten te kijken.

"Het lijkt op een therapiekamer met te veel geld," mompelde Lina. "En te weinig planten," zei Benthe.

Ren ging in het midden staan. "Oké," zei hij. "Ik doe nu alsof ik in een scenario zit waar ik van binnen in paniek raak. Hoshino geeft een cue via de intercom. Daarna… kijk maar."

Een speaker in de hoek kraakte even. "Ren," klonk de stem van Hoshino. "Je staat op het punt een team door een smalle doorgang te leiden terwijl er aan beide kanten 'gevaar' is. Je mentor kijkt mee. Je weet dat als je nu faalt, jouw team misschien van de opleiding wordt gehaald. Start."

Ren sloot zijn ogen. Toen hij ze weer opende, was zijn blik anders. Scherper, maar ook… afwezig. Alsof hij naar iets keek wat zij niet kon zien.

Hij begon heen en weer te lopen. Eerst langzaam, toen sneller. Zijn ademhaling werd hoorbaar.

"Dit gaat niet goed," mompelde hij. "De tijd… we halen dit niet. Ze kijken. Iedereen kijkt. Waarom hebben we dit plan gekozen? Er zijn teveel variabelen."

De smaak in de lucht veranderde. Bitter, droog, met een scherpe rand. Benthe voelde het meteen in haar eigen mond. Alsof haar tong samentrok.

"Ren," zei Lina zacht. "Het is nep, weet je nog?" Hij leek haar niet te horen. Zijn handen gingen door zijn haar. Hij bleef maar praten, sneller.

"Als ik nu links ga, raken we iemand kwijt. Als ik rechts ga, ook. Als ik blijf staan, falen we sowieso. Waarom heb ik hier ja op gezegd? Waarom…"

Zijn stem sloeg over. Zijn bewegingen werden hoekiger. De kamer leek kleiner te worden, de lucht dikker.

Benthe voelde hoe haar eigen hartslag mee omhoog wilde. De neiging om te zeggen "stop, stop" was sterk.

"Je mag altijd mijn naam zeggen," klonk Hoshino's stem zacht door de speaker. "Of je mag stoppen. Maar kijk eerst of je iets ziet wat je nog niet hebt geprobeerd."

Hij zei "ziet", maar Benthe wist dat hij "voelt" bedoelde. Voor haar.

Ze sloot haar ogen een seconde. De smaak van de paniek van Ren was als overgezette koffie. Te lang op het warmhoudplaatje. Verbrand, zuur. Als ik dit zo laat, dacht ze, wordt hij alleen maar heter.

Ze dacht aan het ijs. Aan de rustsmaak. Aan het moment dat ze Ren's herinnering zachter had gemaakt. Ze zocht diezelfde plek in zichzelf op: het lauwe, ronde gevoel. Lavendel, honing, zachte room. En het beeld van de tuin, van de vogel.

Toen opende ze haar ogen weer.

Ren liep nu sneller, bijna in een kleine cirkel. Zijn schouders waren gespannen, zijn handen tot vuisten gebald. "Ren," zei ze. Niet hard, maar duidelijk.

Geen reactie.

Ze stapte dichterbij. Haar eigen lijf wilde weg, weg van de bitterheid, weg van de spanning. Maar ze wist dat als ze bij de deur ging staan, er niets zou veranderen.

Ze ging op een meter afstand van hem staan, voeten stevig op de grond. "Ren," zei ze nog eens. "Ik ben hier."

Hij keek niet naar haar, maar ergens naast haar. Zijn mond bleef bewegen, woorden over tijd, fouten, kijken, falen.

De lucht was bijna niet te verdragen nu. Ze voelde een lichte misselijkheid.

Niet alles tegelijk, zei ze in haar hoofd. Je hoeft niet alle paniek op te eten. Je hoeft alleen een beetje ruimte te maken.

Ze ademde in. In die ademhaling stelde ze zich het rust-ijs voor. Ze liet de geur van lavendel bijna echt worden in haar neus. Ze voelde hoe haar eigen schouders een fractie zakten.

En toen "stuurde" ze dat gevoel. Niet als een harde duw, maar als een kring in water. Vanuit haar borst, naar buiten. Richting Ren. Alsof ze een zachte golf door de ruimte stuurde.

De smaak in haar mond veranderde heel licht. Nog steeds bitter, maar er kwam een randje warmte bij. De lucht werd een tikje minder scherp.

Ren struikelde bijna in zijn cirkel. Zijn passen werden kleiner. "Ze kijken… ze kijken…" mompelde hij nog. "Ja," zei Benthe. "Dat doen ze. Maar ik kijk ook. En ik proef dat je hoofd aan het verbranden is."

Dat laatste floepte eruit voor ze erover nadacht.

Hij stopte even met lopen. Nog niet helemaal, maar zijn lichaam stokte. "In mijn… mond," zei hij schor. "Het smaakt… anders."

Goed, dacht ze. Hij merkt het.

Ze zette nog een halve stap dichterbij. Nu rook ze hem echt: zweet, adrenaline, die scherpe rand van stress. Maar daar doorheen voelde ze haar eigen lavendel-rook, alsof die op zijn huid lag.

Rust is niet 'niks', dacht ze. Rust is een andere smaak. Geef hem iets om op te kauwen dat niet alleen angst is.

Ze "draaide" de knop in haar hoofd nog een fractie. Niet te ver. Alsof ze wat meer honing toevoegde, maar de citroen liet staan. De paniek moest niet verdwijnen, alleen verbleken.

Ren's hartslag – ze hoorde hem bijna – leek te vertragen. Zijn handen ontspanden een stukje.

"Ik—" hij slikte. "Het… is er nog. Maar… minder scherp."

Zijn ogen, die eerst overal en nergens waren, richtten zich nu langzaam op haar gezicht. Hij keek haar echt aan, voor het eerst sinds hij "in scenario" was gegaan.

"Benthe," zei hij. Alsof hij zich aan het woord vastgreep. "Ja," zei ze. "Ik ben hier."

Hij bleef haar aankijken. Zijn ademhaling was nog snel, maar niet meer gejaagd in kleine happen. Hij haalde nu diep adem, als iemand die net heeft hardgelopen en tot stilstand komt.

"Je… hebt iets gedaan," zei hij. "Ik weet niet wat, maar… het is alsof er een laag over alles is gelegd. Niet om het weg te halen, maar… om het draaglijker te maken."

"Dat was de bedoeling," zei ze zacht.

Lina, die tegen de muur had geleund, liet hoorbaar haar schouders zakken. "Ik stond klaar om te ontladen," zei ze. "Maar jullie deden het zelf. Dat is voor mijn statistiek ook eens leuk."

De intercom kraakte.

"Einde scenario," klonk Hoshino's stem. "Blijf waar je bent. Adem."

Ze bleef staan, nog steeds op een meter afstand van Ren. Ze durfde niet te bewegen, bang dat het hele broze evenwicht dan uit elkaar zou vallen.

"Je mag dichterbij komen," zei Ren na een paar seconden. "Ik verander niet ineens in vuurwerk, beloofd."

Ze zette aarzelend nog één stap dichterbij. Nu stonden ze bijna tegenover elkaar, maar nog steeds zonder elkaar aan te raken.

"Hoe voel je je?" vroeg ze. "Moe, geslagen," zei hij. "Alsof ik een sprint heb getrokken in mijn hoofd. Maar… niet kapot. En… dankbaar." Het laatste woord zei hij alsof het zwaar was, maar waar.

De deur van de oefenruimte ging open. Hoshino kwam binnen. Hij had zijn bril een stukje naar voren geschoven, zoals altijd als hij had zitten nadenken.

"Goed," zei hij. "Niemand ligt op de grond. Niemand is tegen de muur geknald. Ik neem aan dat dit geen toeval is."

Ren ging op de vloer zitten, zijn rug tegen de wand. Lina plofte naast hem. "Het was… alsof ze de randjes afrondde," zei hij. "Ik zat in mijn scenario, alles was scherp en zuurderig en ineens… kreeg het een zachte laag. Ik voelde me nog steeds onder druk, maar ik kon weer kiezen in plaats van alleen maar rennen."

Hoshino knikte en keek naar Benthe. "En jij? Wat deed je? Vanuit jouw perspectief?"

Ze slikte. "Ik… voelde eerst alles," zei ze. "Zijn paniek smaakte in mijn mond. Bitter, verbrand. Ik wilde wegrennen. Maar toen dacht ik aan de smaak van rust die ik ken. Van het ijs. Van… de tuin. Ik heb dat gevoel in mezelf opgezocht en geprobeerd het… te delen. Als een soort geur die je uitademt."

Ze werd rood. Het klonk vaag en zweverig als je het hardop zei.

"En ik probeerde niet álles weg te nemen," voegde ze er haastig aan toe. "Alleen de randjes. Alsof je een mes botter maakt, niet weggooit."

Hoshino zweeg een moment.

"Dat is belangrijk," zei hij toen. "We willen geen Quirk die emoties uit zet. We willen iemand die helpt dat mensen niet verzuipen in wat ze voelen."

Hij liep een rondje door de ruimte, alsof hij ook de lucht wilde proeven.

"Je hebt niet alleen Ren geholpen," zei hij. "Je hebt ook jezelf niet verloren. Dat is misschien nog wel knapper."

"Ik voel me wel moe," gaf Benthe toe. "Alsof… ik een deel van zijn spanning door mijn eigen lijf heb laten gaan."

"Dat heb je ook," zei Hoshino. "Daar moeten we mee leren omgaan. Grenzen. Hoeveel je kunt doen zonder jezelf uit te putten. Maar voor een eerste test, in een gesloten ruimte, was dit… heel veelbelovend."

Lina stak een hand op. "Mag ik ook iets zeggen?" vroeg ze, zonder te wachten op antwoord. "Ik stond klaar om te ontladen. Mijn Quirk jeukt dan. Maar het was alsof… de lucht het al deels voor me gedaan had. Minder statische spanning. Alsof iemand de kamer al een beetje had geaard."

"Dat zou mooi zijn," zei Hoshino. "Qua metafoor."

Hij keek weer naar Benthe. "Hoe gaat het nu met je?" vroeg hij. "Eerlijk. Niet wat je denkt dat ik wil horen."

"Mijn hoofd is vol," zei ze. "Mijn benen zijn zacht. En ik… ben bang dat ik dit niet elke dag kan. Nog niet. Misschien nooit zo vaak als mensen zouden willen."

"Dat is een goed antwoord," zei Hoshino. "Omdat het grenzen bevat."

Hij kneep zijn ogen kort samen, dacht na.

"Benthe," zei hij. "Je Quirk is zeldzaam. Niet qua spektakel, maar qua impact. Er zullen mensen zijn – hier en elders – die daar gebruik van willen maken zonder aan jou te denken. Mijn taak is om dat te voorkomen zolang je onder mijn dak bent."

Hij zweeg even.

"Dat betekent ook dat ik tegen mensen nee ga zeggen," ging hij verder. "Zelfs als ze vinden dat ze recht hebben op jouw 'rust'. Dat ga ik doen op basis van wat jij aangeeft dat je aankunt."

Ze knikte langzaam. Er viel iets van haar af dat ze niet had gemerkt dat ze droeg. "En mijn vader?" vroeg ze zacht. "En Jitske? En… thuis?"

"Daar zijn we nu met meer mensen over aan het nadenken," zei Hoshino. "Wat er met de grens tussen jouw wereld en de mijne is gebeurd, is niet iets dat ik alleen kan oplossen. Maar dit helpt wel."

"Hoe dan?" vroeg ze.

"Het betekent dat we beter begrijpen wát jij hebt gedaan toen die grens open ging," zei hij. "Je Quirk reageert op

smaken en gevoelens. Die ijsmachine was niet alleen techniek, maar een vat vol betekenis. Rust, liefde, hoop. Met een katalysator. Jouw vermogen om dat alles te 'lezen' en te sturen heeft waarschijnlijk een pad gemaakt dat er anders nooit was geweest."

Het idee dat zij zelf een pad tussen werelden had geopend, maakte haar duizelig. "Dus het is ook mijn schuld," zei ze.

"Schuld is een zwaar woord," zei Hoshino. "Ik zou eerder zeggen: je was een sleutel zonder dat iemand doorhad dat er een slot was."

Ren, nog op de grond, keek naar haar. "En nu," zei hij, "leren we hoe je die sleutel gebruikt zonder elke deur open te gooien."

Er viel een stilte die niet ongemakkelijk was.

"Voor vandaag," zei Hoshino toen, "is dit genoeg. Geen tweede scenario. Geen extra tests. Je gaat eten, water drinken, misschien slapen. En je schrijft – als je daar woorden voor hebt – op wat je net hebt gevoeld. Niet voor mij. Voor jezelf."

Hij keek naar Lina en Ren. "En jullie," zei hij, "laten haar met rust als ze dat aangeeft. Inclusief geen 'kom, nog even laten zien aan die en die'."

"Ja, meester," zei Lina. Ze meende het, proefde Benthe.

Ren stond op en stak zijn hand naar haar uit. Ze nam hem aan en kwam overeind. Haar benen trilden een beetje.

"Je deed het echt," fluisterde hij terwijl Hoshino al naar de deur liep. "Jij hebt me teruggehaald uit mijn eigen hoofd."

"Je was toch niet echt weg," zei ze. "Zo voelt het wel soms," gaf hij toe. "Misschien… is dat iets waar jij later ook andere mensen bij kunt helpen. Niet alleen helden in training. Maar… dat is toekomstmuziek."

De oefenruimte voelde weer groter nu de spanning was gezakt. De smaak in de lucht was anders: nog steeds zweet en rubber, maar met een dun laagje van iets warms. Als chocolademelk na een storm.

Benthe keek nog één keer naar het spiegelglas. Ze wist dat er mensen achter hadden gezeten, gekeken, beoordeeld. Maar voor het eerst voelde dat niet alleen bedreigend. Eerder als: getuigen.

"Eerste missie," mompelde ze in zichzelf. "Niet gevallen. Niemand gewond. Alleen een vol hoofd." En ergens diep in haar, onder de moeheid en de angst, zat een klein, voorzichtig gevoel van… trots.

Heel klein. Maar duidelijk. Zoals de eerste zachte smaak van een nieuwe ijssmaak die nog niet op het bord buiten staat.



De avond viel sneller dan Benthe had verwacht.

De zon was al achter de hoge gebouwen verdwenen toen ze terug was in haar gastenkamer. Het licht in de ruimte was zachtgeel, bijna te zacht; het maakte de randen van de kast en het bed wazig. Buiten klonk een vaag geroezemoes van de Academy, maar gedempt door muren en glas.

Ze zat op het bed met haar benen gekruist, een schrift op schoot en een pen in haar hand. Voor zich uit staarde ze naar een lege bladzijde.

Meester Hoshino had gezegd dat ze moest opschrijven wat ze had gevoeld. Niet voor hem, maar voor zichzelf. Alsof woorden een soort bakjes waren waarin je een te volle dag kon uitgieten.

Bovenaan de pagina schreef ze: MISSIE 1 – REN. Daaronder bleef haar pen hangen.

Hoe beschrijf je dat je de smaak van paniek in je mond hebt gehad, terwijl je zelf niet degene was die paniek had? Hoe leg je uit dat je rust naar iemand toe kunt sturen alsof het een geur is?

Ze begon met eenvoudige zinnen.

Ren – paniek smaakte als verbrande koffie. Ik – moest op mijn plek blijven terwijl alles in mij wilde weggaan. Rust sturen kost energie. Alsof ik een deel van mezelf uitadem.

Ze beet op de binnenkant van haar wang. In haar hoofd zag ze weer Ren in cirkels lopen, de kamer die kleiner leek te worden. En dan het moment waarop hij haar naam zei, alsof hij zich aan een rand vastgreep.

Ze schreef: Belangrijk: ik mag niet iedereen willen redden. Dan blijft er niets over. Dat laatste voelde eerlijk en eng tegelijk.

Er klopte iemand zacht op de deur. "Ja?" zei Benthe.

De deur ging een stuk open. Ren stak zijn hoofd naar binnen. "Mag ik binnenkomen?" vroeg hij. "Ik heb geen explosies bij me, beloofd."

"Ja," zei ze. "Maar niet te lang. Mijn hoofd is… vol." "Deal," zei hij.

Hij kwam binnen met iets in zijn handen. Een klein vierkant apparaatje, niet groter dan zijn handpalm, met een schermpje dat nu zwart was.

"Wat is dat?" vroeg Benthe.

"Een eenrichtings-communicatieding," zei Ren. "Geen super hightech, maar… nuttig. Ik heb met de tech-afdeling gepraat. Ze gebruiken dit normaal voor testlabs die slecht bereik hebben. Je kunt er geen hele gesprekken mee voeren, maar wel korte berichten sturen en ontvangen. Tekst. Simpel."

Hij ging op de rand van het bureau zitten.

"En waarom laat je dat aan mij zien?" vroeg ze voorzichtig. "Omdat ik dacht," zei hij, "dat als we ooit uitvinden hoe je via jouw… pad… contact kunt maken met jouw wereld, we misschien iets nodig hebben dat klein en simpel en duidelijk is. Iets waar je geen hele boom aan emoties doorheen hoeft te duwen. Alleen woorden."

Benthe keek naar het apparaatje alsof het elk moment in licht kon uitbarsten. "Je denkt dat ik…" Ze slikte. "Dat ik… brieven kan sturen?"

"Misschien," zei Ren. "Niet nu. Niet morgen. Maar… als dat ijsportaal één keer een gat heeft gemaakt, dan is er ergens een scheur. Scheuren laten soms dingen door. En ik denk dat jouw Quirk eerder kan bijsturen dan grote machines."

"Het was een ongeluk," zei ze zacht. "Ik wist niet wat ik deed."

"Dat maakt het niet minder echt," zei hij. "En het betekent niet dat je het nooit meer hoeft aan te raken. Maar… wel dat je dat voorzichtig mag doen."

Ze voelde hoe er twee dingen tegelijk in haar borst bewogen: een dwarse "ik wil dit niet" en een zachte "wat als het kan".

"Meester Hoshino weet hier niks van?" vroeg ze.

"Jawel," zei Ren. "Hij vond het… gewaagd, maar niet stom. Hij zei: 'als je iets mee naar haar kamer neemt, zorg dan dat het geen explosief is en dat zij degene is die beslist of het überhaupt aan gaat.'"

"Dat klinkt zoals hij is," mompelde ze.

Ren draaide het apparaatje een paar keer in zijn handen, alsof hij het zelf nog niet helemaal vertrouwde.

"Hoe zou het werken?" vroeg Benthe. "Stel dat… stel dat er een soort lijn is. Tussen hier en… thuis."

"Geen idee," zei Ren. "Ik verzin de theorie, anderen zoeken de knoppen. Maar ik dacht: als jij rust en smaak en gevoel kunt sturen… misschien kun je ook de herinnering aan een plek opzoeken. De keuken. De ijsmachine. De geur van Bart. Van Jitske. En dan kijken of er… iets terug trilt."

"Dat klinkt…" Ze zocht naar een woord. "Ver."

"Alles hier is ver," zei Ren zacht. "Maar ver betekent niet onmogelijk."

Er viel een stilte. Hij legde het apparaatje op het nachtkastje, naast de lamp. "Je hoeft het niet aan te raken," zei hij. "Niet nu. Niet straks. Alleen… weten dat het er is, misschien."

"En als het niet werkt?" vroeg ze.

"Dan is het een nutteloos, lelijk ding dat we terugbrengen," zei Ren. "En dan verzinnen we iets anders. Jij bent niet verantwoordelijk voor elk gat tussen werelden, oké?"

Ze ademde langzaam uit. "Mag ik… iets vragen?" zei ze.
"Altijd," zei hij.

"Ben jij niet bang?" vroeg ze. "Dat… ik hier ineens weer weg ben. Zoals ik hierheen kwam. Zonder waarschuwing."

Hij was even stil. "Natuurlijk," zei hij toen. "Maar… ik ben ook bang dat je zó voorzichtig wordt dat je nergens meer durft te lopen. En… als de keuze is tussen jou hier als standbeeld, of jou hier als mens die risico's neemt, kies ik het laatste."

Hij stond op. "Ik laat je nu met rust," zei hij. "Hoshino heeft me al gewaarschuwd dat 'zorg' ook betekent dat ik niet de hele tijd om je heen mag hangen."

"Dank je," zei ze. "Voor… het ding. En… voor vandaag."

"Jij bedankt dat je me niet hebt laten verzuipen in mijn eigen hoofd," zei hij. Hij tikte met zijn knokkels zacht tegen de deurpost. "Als je morgen in de tuin wilt ontbijten, stuur dan… een papieren vliegtuigje onder de deur door of zo. Ik ben in de buurt."

Toen hij weg was, werd het weer stil. Het apparaatje op het nachtkastje lag daar als een te scherp voorwerp in een verder zachte kamer.

Benthe staarde ernaar.

"Je hoeft niet," zei ze tegen zichzelf. "Je mag ook gewoon slapen. Morgen. Later."

Maar haar gedachten waren al vooruitgelopen. Naar Bart, in de keuken. Naar Jitske, op de motor. Naar de ijsmachine die misschien nog steeds stil in de hoek stond, met een klep die net iets scheef hing.

Wat als zij daar nu stonden, in hun wereld, zich afvragend waar zij was? Wat als de ijsmachine… ook iets had achtergelaten? Een restje licht. Een nasmaak.

Ze stond op en pakte het apparaatje op. Het gewicht was verrassend gewoon. Geen magie in de vorm, alleen plastic en metaal.

"Uit," fluisterde ze. "Blijven."

Ze legde het in haar handen, ging weer op het bed zitten en sloot haar ogen.

Eerst zocht ze de tuin in zichzelf op. Het groen, de vogel, de adem. Daarna de oefenruimte, de smaak van paniek en zachte rust. En daaronder – dieper – de keuken van de ijszaak.

Ze stelde zich de ruimte voor, zo precies mogelijk. De metalen werkbank. De grote ijsmachine. De geur van room, vanille, lavendel, honing. De stem van Bart. De voetstappen van de eigenaar in de zaak ervoor.

Hoe meer details ze ophaalde, hoe meer het voelde alsof er een dun draadje ergens aan trok. Niet hard, niet pijnlijk. Meer als een lichte spanning. Alsof iemand aan de andere kant van een gordijn stond en heel zacht tegen de stof drukte.

In haar vrije hand kneep ze het apparaatje iets steviger vast.

"Als er een scheur is," fluisterde ze in haar hoofd, "is hij daar. In het ijs. In de geur van rust. In het moment dat ik mijn hand uitstak."

Ze ademde één keer diep in. En toen – heel voorzichtig – probeerde ze hetzelfde te doen als in de oefenruimte. Niet met de stemming van een persoon, maar met de herinnering aan een plek.

Ze "stuurde" een klein golfje. Niet van rust dit keer, maar van aanwezigheid. Van "ik ben er nog". Als een geurspoor dat je in de lucht loslaat.

In haar hoofd zag ze de keuken. De machine. Ze voelde hoe de lucht daar misschien ook nog een restje van haar vasthield. Het was alsof twee heel dunne lijnen elkaar even raakten. Niet genoeg om iets groots te doen. Maar genoeg om… opgemerkt te worden?

Er gebeurde niets spectaculairs. Geen licht, geen geluid, geen plotselinge ruk. Maar iets in haar borst ontspande een millimeter. Alsof er ergens ver weg een echo terugkwam. Geen woorden, geen beeld. Alleen een gevoel dat ze nauwelijks durfde te benoemen: een zachte terugdruk. Als een hand die aan de andere kant van de muur even tegen dezelfde steen leunt.

Een traan rolde onverwacht over haar wang. Ze veegde hem snel weg, alsof iemand het had kunnen zien. "Misschien heb ik het verzonnen," mompelde ze. "Misschien was het niks."

Ze keek naar het apparaatje. Het scherm was nog steeds zwart. Geen piepje, geen knipperlicht. "Goed zo," zei ze half opgelucht, half teleurgesteld. "Rustig aan."

Ze legde het terug op het nachtkastje en kroop onder haar deken. Achter haar oogleden zag ze nog steeds flarden van beide werelden door elkaar. De trainingshal, de tuin, de keuken, Bart's hand die schrok van een vonk.

Ze kon niet zweren dat ze iets had "bereikt". Maar toen ze langzaam wegzakte in slaap, voelde ze minder alsof er een gat tussen haar wereld en thuis gaapte, en iets meer alsof er een heel dun, bijna onzichtbaar draadje bestond. Geen touw, geen brug. Nog niet. Meer een eerste, voorzichtige lijn van een nog te tekenen kaart.

En ergens, in die vage ruimte tussen waken en dromen, dacht ze bijna dat ze de geur van vanille en honing rook. Heel even.

Toen sliep ze echt.



De volgende ochtend wist Benthe niet zeker of ze nou echt had geslapen, of alleen maar een hele nacht had liggen drijven.

Ze herinnerde zich geen dromen, maar wel dat ze steeds halverwege wakker leek te worden met het gevoel dat er iets zacht aan haar trok. Geen ruk, geen val, alleen een lichte spanning. Alsof haar naam ergens heel ver weg werd gedacht.

Toen ze haar ogen opende, was het eerste wat ze zag het kleine apparaatje op het nachtkastje. Het lag daar doodstil, scherm zwart, alsof het haar uitdaagde: Heb ik iets gedaan? Of niet?

"Goedemorgen," mompelde ze tegen het ding. "Je ziet er niet bepaald spraakzaam uit."

Ze ging rechtop zitten, wreef met de rug van haar hand langs haar ogen en liet haar voeten op de koude vloer zakken. Het voelde bijna prettig: iets wat gewoon was, tastbaar, zonder magie.

Er werd kort op de deur geklopt. "Binnen," zei ze.

De deur ging open. Dit keer was het niet Ren, maar meester Hoshino. Hij had een beker thee in zijn hand en een map onder zijn arm. "Mag ik?" vroeg hij. Ze knikte. "Ja."

Hij zette de thee op haar bureau, naast een stapel papieren die van de Academy waren. Het rook naar iets kruidigs – geen lavendel, geen honing, maar een andere rust.

"Ik kom niet om meteen weer ingewikkelde dingen te doen," zei hij. "Maak je geen zorgen. Dit is een 'hoe ging de nacht en heb je al gegeten'-bezoek."

"De nacht was… raar," zei Benthe. "Ik voel me moe en wakker tegelijk. Alsof ik de hele tijd half heb geluisterd naar iets wat ik niet helemaal kon horen."

"Dat klinkt niet als de beste slaap," zei Hoshino. "Heb je toch nog iets met… de andere kant gedaan?"

Ze keek even naar het apparaatje op het nachtkastje. Hij volgde haar blik. "Ah," zei hij. "De technologische luciferdoos." "Ren heeft het gebracht," zei ze. "Hij zei dat ik niks hoefde. Dat ik mocht kiezen." "Dat is goed," zei Hoshino. "Heeft hij ook verteld dat ik tegen hem gezegd heb dat hij soms moet leren stil te zitten met zijn goede ideeën?"

Er gleed een kleine glimlach over haar gezicht. "Ja," zei ze. "Zoiets." "Heb je het gebruikt?" vroeg Hoshino. Niet scherp, meer nieuwsgierig.

"Ik heb… geprobeerd te voelen," zei Benthe. "Naar de keuken. Naar thuis. Zoals met Ren. Alleen… zonder persoon. Meer naar een plek. Het voelde heel even alsof

er… iets terugkwam. Heel klein. Maar het kan ook mijn fantasie zijn geweest."

"Fantasie is niet per definitie de tegenpool van waarheid," zei Hoshino. "Soms loopt het vooruit op wat we nog niet kunnen verklaren." Hij ging op de stoel bij het bureau zitten.

"Ik ga vandaag een gesprek hebben met een paar mensen van de onderzoeksgroep," zei hij. "Over… waar jij vandaan komt. En over wat er met die ijsmachine gebeurd kan zijn. Dat moet zonder jou, zodat het niet voelt alsof we over je hoofd heen praten waar je bij zit."

"Maar dat doen jullie dan toch?" zei Benthe. Ze klonk scherper dan ze had bedoeld.

"Ja," zei Hoshino simpel. "En daarom kom ik het je van tevoren vertellen. Zodat je het weet. En zodat je vragen kunt stellen, in plaats van dat je later alleen maar hoort wat wij bedacht hebben."

Ze zweeg even. "Gaan ze zeggen dat ik terug moet?" vroeg ze. "Of dat ik hier moet blijven? Alsof ik een pakket ben dat op het verkeerde adres is bezorgd?"

"Als iemand je een pakket noemt, stuur ik hen zelf terug naar een andere afdeling," zei Hoshino droog. "Maar er zullen wel mensen zijn met sterke meningen. Over gevaar, over risico, over verantwoordelijkheid. Dat is hun werk. En mijn werk is om hen eraan te herinneren dat jij een mens bent. Met een vader. En een bonusmoeder. En een eigen wil."

Het woord "vader" prikte. Ze knikte langzaam. "Mag ik… iets vragen?" zei ze. "Natuurlijk," zei hij.

"Denkt u dat ze me geloven?" vroeg Benthe. "Dat het echt is, wat ik voel? Dat ik niet gewoon… een overprikkeld meisje ben dat te veel boeken heeft gelezen?"

Hoshino keek haar een moment lang aan zonder iets te zeggen. Niet ongemakkelijk, eerder zorgvuldig.

"Ik heb genoeg leerlingen gezien met Quirks die luid en zichtbaar zijn," zei hij. "Vlammen, stenen, bliksem. Niemand twijfelt daaraan, omdat ze er brandwonden van krijgen als ze te dichtbij komen. Maar ik heb ook leerlingen gezien wiens kracht in stilte zit. Die voelen, verschuiven, spiegelen. Ze worden vaker niet geloofd. Tot het moment dat het misgaat zonder hen."

Hij vouwde zijn handen in elkaar. "Toen ik gisteren naar jullie keek in de oefenruimte, kon ik op drie manieren zien wat jij deed," ging hij verder. "Met mijn ogen, met meetapparatuur, en met mijn eigen Quirk. Alle drie vertelden hetzelfde verhaal. Dus ja, ik geloof je. En ik ga dat luidop blijven zeggen, ook als anderen liever alleen naar blauwe vlammen kijken."

Ze voelde iets warms achter haar ribbenkast. Geen rust deze keer, maar… erkenning. Die had ook een smaak: iets als warme soep na een koude dag. "Wat moet ik vandaag doen?" vroeg ze. "Terwijl u… praat."

"Vandaag," zei Hoshino, "heb ik geen trainingsscenario voor je. Geen testen. Ik wil dat je alleen maar… rondkijkt. Met jezelf. Je mag met Ren mee naar een theorieles als je wilt. Of in de tuin zitten. Of naar de kantine, als je durft. Eén opdracht: je hoeft niks te fixen."

"Niks?" vroeg ze.

"Niks," herhaalde hij. "Als je ergens bent waar de sfeer scherp is, mag je gewoon constateren: dit smaakt scherp. Punt. Geen lavendel eroverheen. Niet alles is jouw verantwoordelijkheid."

"Dat is moeilijk," zei ze. "Dat weet ik," zei hij. "Daarom is het huiswerk." Hij stond op, pakte zijn map. "En nog iets," zei hij bij de deur. "Als je vanmiddag of vanavond het gevoel krijgt dat er weer aan je getrokken wordt tussen de werelden… kom dan naar mij. Niet naar een machine. Niet naar een protocol. Naar een mens."

"Oké," zei ze zacht.

Toen hij weg was, bleef de kamer kort echoën van zijn woorden. "Je hoeft niks te fixen." Het voelde tegennatuurlijk, bijna alsof iemand had gezegd dat ze niet hoefde in te ademen.

Ze pakte haar schrift weer. Aan de andere kant van de pagina waar "MISSIE 1 – REN" stond, schreef ze:

DAG 2 – NIETS FIXEN
Daaronder:

- Kijken. Proeven. Niet sturen.
- Als het te veel wordt: tuin.
- Als het trekt: Hoshino.

Er werd wéér op de deur geklopt. Dit keer drie keer snel achter elkaar. "Dat is Ren," zei ze hardop.

Ze had gelijk.

"Goedemorgen, officiële niet-fixer," zei hij zodra hij binnenkwam. "Hoshino heeft mij ook een lijstje gegeven. Bovenaan: 'niet proberen om van alles een avontuur te maken.' Het wordt zwaar vandaag."

"Hij heeft gezegd dat ik niks mag oplossen," zei Benthe.

"Hij heeft gezegd dat ik jou daar niet stiekem in mag duwen," zei Ren. "Dus… we zijn veroordeeld tot observeren. Kom je mee naar theorie? Daar gaat zelden iets spectaculairs mis. Behalve iemands concentratie."

"Waar gaat het over?" vroeg ze. "Over samenwerking en teamrollen," zei hij. "Ironisch genoeg."

Ze besloot mee te gaan. Theorie klonk veiliger dan nóg een trainingshal.

Het theorielokaal was gevuld met tafels in een U-vorm. Aan de wanden hingen posters van bekende helden, maar niet met stoere poses. Eerder met diagrammen erbij: "support", "frontlinie", "analyser".

De docent – een vrouw met kort, grijs haar en een heldenjas om haar stoel gedrapeerd – begon de les met een vraag. "Wie kan mij vertellen wat het verschil is tussen een leider en een frontliner?" vroeg ze.

De handen vlogen omhoog. De antwoorden waren voorspelbaar: "de leider geeft commando's", "de frontliner vangt de klappen op", "de leider denkt, de frontliner doet".

Benthe zat achterin, naast Ren. Ze luisterde, proefde. De lucht in het lokaal was droog, met een lichte geur van stof en

markeerstift. De stemming was… gecontroleerd. Een beetje saai. Als crackers zonder beleg.

"En waar plaatsen jullie jezelf?" vroeg de docent. "In jullie hoofd. Niet op je cv."

Het geroezemoes begon. Iemand vooraan zei hardop dat hij sowieso frontliner was. Een ander mompelde dat hij zich meer een planner voelde.

Ren leunde naar Benthe toe. "En jij?" fluisterde hij. "Als je dit naar smaken vertaalt? Wat voor rol ben jij?" Ze dacht na.

"Geen frontliner," zei ze. "Ik word gek als ik in het midden van de herrie sta. Geen klassieke leider, want ik ga traag als iedereen me tegelijk aankijkt."

"En toch heb je gisteren iets gedaan wat leiders zouden moeten doen," zei Ren. "Je zag wat er gebeurde en je deed een interventie." "Maar ik stond niet vooraan," zei ze. "Ik stond… ernaast."

Ze dacht aan de ijskeuken thuis. Bart bij de machine. Zij ietsje opzij, de smaken proevend, het geheel in de gaten houdend zonder op de voorgrond te staan.

"Misschien ben ik… iemand die de temperatuur van het team bewaakt," zei ze. "En die zegt: 'nu niet harder, maar zachter.'"

"Een soort… emotionele tacticus," zei Ren. "Dat klinkt ingewikkeld," zei ze. "En vermoeiend." "De meeste belangrijke dingen zijn dat," zei hij.

Ze zei niets meer tijdens de les. Ze luisterde naar de voorbeelden – een team dat faalde omdat niemand durfde te zeggen dat de spanning te hoog was, een ander team dat juist te traag reageerde omdat iedereen alles voelde en niemand durfde door te pakken.

Ze proefde de verhalen als smaken. Elk team had zijn eigen mix. Sommigen te zout, anderen te flauw.

Na de les volgde ze Ren naar de kantine. Hij hield woord: hij maakte geen avontuur. Ze namen eten – rijst met groenten, soep – en gingen in een hoek zitten waar het minder druk was.

Ze oefende haar "niets fixen"-huiswerk. Ze keek rond, voelde stemmingen als smaken langskomen, en liet ze gaan. Bij een tafel verderop was de lucht vol met nerveus gelach – dat smaakte als suiker die bijna karamel werd. Verderop zat iemand alleen, zijn schouders ingezakt; zijn stemming proefde als lauwe thee.

Haar hele lijf wilde daarheen. Iets neerleggen. Een zachte smaak in de lucht brengen.

"Niet," fluisterde ze in zichzelf. "Vandaag niet."

"Wat zeg je?" vroeg Ren. "Niks," zei ze.

Tegen de namiddag voelde haar hoofd zwaar. Niet van één grote gebeurtenis, maar van duizend kleine indrukken. Alsof ze proever was geweest op een markt en overal een mini-hapje had genomen.

Ze besloot naar de tuin te gaan. Alleen.

In de tuin was het rustiger dan de vorige dag. Er zat één student op een bank te lezen. Verder alleen vogels en het ruisen van bladeren.

Ze ging op het gras zitten, niet op de bank. Haar handen gleden over de sprieten. De aarde voelde koel. "Ik ben hier," zei ze zacht. Ze wist niet tegen wie ze het zei. Zichzelf, misschien.

Het was daar, op dat moment, dat ze het voelde. Een trilling. Geen geluid, geen aardbeving. Eerder… een heel zachte golf van binnenuit. Alsof een snaar in haar borstkast even beroerd werd door een onzichtbare vinger.

Ze hapte naar adem.

Dit was niet als de druk van de trainingshal. Niet als de spanning van de oefenruimte. Dit was anders. Tederder en scherper tegelijk.

Ze sloot haar ogen. Het kwam van dezelfde kant als gisteren, toen ze in bed had gezeten met het apparaatje in haar hand: een vaag gevoel van "daar". Keuken. IJs. Thuis.

Heel even rook ze het weer. Niet sterk, niet helder. Maar genoeg om haar ogen nog harder te sluiten: room, vanille, honing. En iets onrustigs erdoorheen. Alsof iemand in paniek aan een knop had gezeten.

"Bart," fluisterde ze. "Ben jij…?"

De trilling werd niet sterker, maar hij bleef iets langer hangen dan de avond ervoor. Als een vraag die net niet tot een zin kwam. Ze voelde het trekken naar haar kast. Naar haar kamer. Naar… het apparaatje op het nachtkastje.

Ze opende haar ogen en stond abrupt op. De student op de bank keek even op, maar wendde zijn blik weer af toen hij zag dat ze niet naar hem toe kwam.

Ze liep sneller dan goed was voor haar adem terug naar haar kamer. Haar hart bonsde – niet van inspanning, maar van verwachting en angst.

Het apparaatje lag daar nog. Zwart. Stil. Ze pakte het op met twee handen, alsof het breekbaar was. "Als dit een slecht idee is," zei ze hardop, "moet iemand nu heel luid in mijn oor schreeuwen."

Niemand schreeuwde.

Ze ging op het bed zitten, precies zoals gisteren. Haar handen om het apparaat. Haar rug tegen de muur.

Dit keer sprong haar hoofd sneller naar de keuken. Ze hoefde minder moeite te doen; de herinnering aan de ijsmachine en het licht was vers in haar systeem. Ze zag Bart bij de machine. Zijn hand die zich terugtrok van een vonk. De paniek in zijn ogen.

"Als er daar een scheur is," dacht ze, "dan is hij nu ook aan het zoeken."

Ze ademde langzaam in en uit. Ze wilde niet trekken. Niet eisen. Alleen… luisteren.

De trilling kwam terug. Iets sterker nu. Het was alsof twee lijnen naar elkaar toe bewogen. Geen botsing, eerder een aanraking.

In haar hoofd hoorde ze geen woorden. Maar er was een gevoel. Een smaak. Warm. Zout. Iets met… soep? Een keuken thuis. Tomatensoep. En daar doorheen: een scherpe rand van angst, als te veel peper die iemand per ongeluk in de pan heeft gestrooid.

"Bart," fluisterde ze nog eens. Haar ogen prikten.

Ze hield het apparaatje dichterbij, zonder het aan te zetten. Haar Quirk had geen scherm nodig. Het had alleen… focus nodig.

"Dit ben ik," dacht ze heel hard. "Benthe. Ik leef. Ik ben veilig. Voor nu. Ik weet niet hoe ik terug moet. Maar ik zoek."

Ze duwde die gedachten niet naar woorden, maar naar smaak. Naar gevoel. Ze herinnerde zich de manier waarop Bart rook als hij had gekookt – ui, knoflook, iets warms. Hoe het voelde om naast hem aan het aanrecht te staan. Ze pakte die dingen vast in zichzelf en liet ze naar buiten lekken. Als damp.

Het voelde alsof er in de lucht om haar heen iets dichter werd. Alsof de kamer een fractie verschoven. Niet letterlijk – de muren bleven waar ze waren – maar in haar beleving.

En toen gebeurde er iets dat dichter bij "antwoord" kwam dan de avond ervoor. Een flits. Niet van licht, maar van… herinnering.

In haar hoofd zag ze de keuken thuis. Heel kort, als een foto die te snel langs schuift. De tafel. De stoelen. De jas van Bart over een stoel. En op de tafel: een schrift. Haar schrift. De sticker met het ijsje.

Ze hapte naar adem. De flits was weg. Maar de nasmaak bleef. Het was alsof iemand aan de andere kant van de scheur had teruggeduwd: ik zoek ook. Met zijn eigen smaak. Warme soep, zout, iets van koffie die te sterk was gezet.

Ze voelde tranen opkomen. Dit keer veegde ze ze niet weg. "Ik ben er nog," fluisterde ze. "Ik ben er nog, papa. Ik beloof niks over wanneer. Maar ik ben er."

Het apparaatje in haar handen bleef doodgewoon. Maar voor haar was de ruimte veranderd. De scheur tussen twee werelden voelde niet meer als een zwart gat, maar als iets waar heel dunne draden doorheen liepen. Van hier naar daar. Van daar naar hier.

Ze wist nog steeds niet hoe ze erdoorheen moest. Hoe ze van draad naar brug moest gaan. Maar ze wist nu – zekerder dan de nacht ervoor – dat ze niet de enige was die aan de randen voelde.

Er werd op de deur geklopt. Ze schrok zo dat ze bijna het apparaat liet vallen. "Ja?" riep ze, haar stem hoger dan ze wilde.

De deur ging op een kier. Ren. "Alles oké?" vroeg hij. "Ik… voelde iets. Als een echo in de verkeerde kamer. Hoshino ook. Hij stuurde me kijken."

Ze ademde een paar keer snel in en uit, probeerde woorden te vinden. "Ik… denk dat ik… hem heb gevoeld," zei ze. "Bart. Even. Of ik heb het zelf bedacht. Maar het voelde… echt."

Ren kwam verder naar binnen, maar bleef op afstand. "Hoe smaakte het?" vroeg hij.

"Thuis," zei ze meteen. "Soep. Keuken. En… angst. Maar ook… vastberaden."

Ren knikte langzaam. "Dat klinkt als een vader," zei hij. "Die zijn kind kwijt is en niet opgeeft."

Ze kneep haar handen om het apparaatje. "Ik weet nog steeds niet hoe ik terug moet," zei ze. "Alleen… dat er geen muur is. Maar een barst."

"Een barst is een begin," zei hij. "Je kunt er misschien doorheen kijken. Later. En… misschien ooit doorheen gaan. Met hulp. Niet alleen."

Ze liet het apparaat voorzichtig terug op het nachtkastje glijden. "Voor vandaag is het genoeg," zei ze, meer tegen zichzelf dan tegen hem. "Ik wil niet meteen… alles opentrekken."

"Goed plan," zei Ren. "Hoshino zou je ook flinke theorielessen geven over 'niet aan alle hendels tegelijk trekken'."

Ze lachte schor. Hij ging op de stoel zitten.

"Je weet," zei hij, "dat dit betekent dat je nu officieel een soort… dubbele leerling bent, toch? Je leert hier heldendom, en daar… ben jij nu ineens degene die tussen werelden in staat."

"Dat klinkt alsof ik een brug ben," zei ze. "En bruggen hebben veel gewicht op zich."

"Bruggen worden gebouwd met meer dan één persoon," zei Ren. "En ze hebben pijlers. Jij bent één pijler. De rest moeten we nog zoeken."

Ze dacht aan Hoshino, aan de onderzoeksgroep, aan haar eigen wereld, waar niemand nog wist hoe deze kant eruitzag. "Misschien zijn Bart en Jitske ook pijlers," zei ze. "En… die ijsmachine."

Ren glimlachte. "Mooi team," zei hij. "Een heldenschool, een ijszaak, en een meisje dat smaken van emoties proeft."

"Dat is geen normaal verhaal," zei ze. "Normale verhalen zijn saai," zei hij. "En jij leest toch liever iets met Quirks."

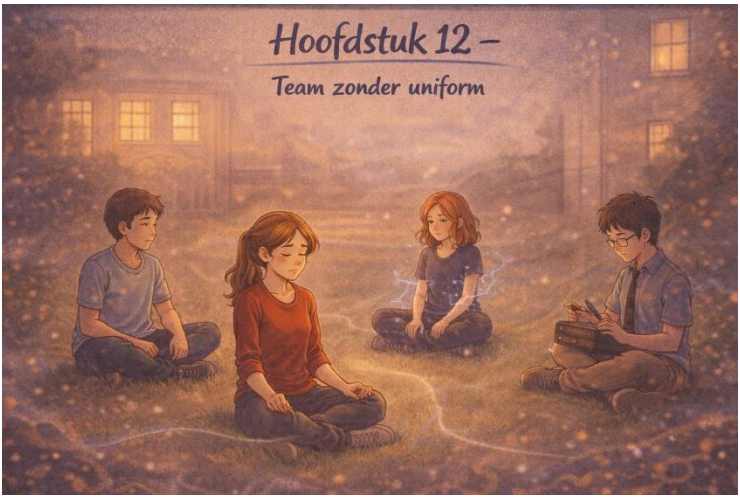
Ze zwegen een tijdje samen. De kamer voelde niet meer zo kaal. Alsof er nu ergens in een andere wereld eenzelfde soort kamer was – haar eigen slaapkamer – waar een onzichtbare lijn naartoe liep.

Toen Hoshino haar later die dag weer opzocht om te vertellen hoe de gesprekken waren gegaan – voorzichtig, veel vragen, geen snelle beslissingen – luisterde ze met haar hoofd en met haar Quirk.

De wereld was nog net zo ingewikkeld als de dag ervoor. Misschien nog wel ingewikkelder. Maar er was één ding dat anders was: tussen "hier" en "thuis" zat niet alleen een val. Er zat een verbinding. Dun, kwetsbaar, maar groeiend.

En ergens diep vanbinnen besloot Benthe dat ze, hoe bang ze ook was, niet alleen uit deze wereld wilde verdwijnen zoals ze erin was gekomen.

Als ze terugging, wilde ze dat doen via een brug die ze begreep. Een brug die ze mee had helpen bouwen. Met smaken van rust, moed, en een vleugje lavendel-honing-ijs als cement.



Het was alsof de Academy die ochtend iets wist wat zij nog niet wist.

Niet in woorden, maar in de manier waarop de geluiden in de gangen bewogen. Als een drukte die ieder moment in een andere vorm kon vallen. In het theorielokaal werd langer dan normaal aan de planning gehangen, in de kantine hingen twee docenten fluisterend over een tablet, en in de tuin was het drukker dan de vorige dagen, alsof meer mensen daar ineens "toevallig" pauze wilden houden.

Benthe voelde het meteen toen ze de hal binnenstapte: de smaak van afwachting. Niet scherp, niet zoet. Meer als deeg dat nog moet rijzen. Er zat iets in de lucht dat zei: er gaat iets komen.

Ren plofte naast haar neer terwijl ze haar schoenen nog goed zette. "Je proeft het ook, hè," zei hij. "Ja," zei ze. "Het smaakt alsof iemand een vraag heeft gesteld en niemand het antwoord nog hardop durft te geven."

"Dat is een heel specifiek smaakprofiel," zei hij, maar hij klonk niet echt vrolijk. "Wat is er?" vroeg ze.

"Vanmiddag," zei hij. "Grote tactiekbespreking. Niet in B-3, maar in een van de conferentiezalen. Docenten, mensen van buiten. Onderwerp: 'interdimensionale incidenten en verantwoordelijkheid'." "Dat klinkt…" ze zocht naar een woord "…alsof ik op het menu sta."

"Dat zei ik niet," zei hij. "Maar… je staat in elk geval in de notulen." Haar maag trok samen. "Ben ik erbij?" vroeg ze.

"Nee," zei Ren. "En ja. Niet in de zaal, wel in hun hoofden. Hoshino heeft gezegd dat hij de eerste ronde zonder jou doet. Dat ze eerst maar eens over concepten moeten praten voordat ze jou als casus gaan uitpluizen."

Dat klonk als Hoshino. Eerst begrippen, dan mensen. "En wat moet ik doen terwijl ze het over mij hebben?" vroeg Benthe. "Weer 'niets fixen'?"

"Vandaag heeft hij iets anders bedacht," zei Ren. "Een soort… tegenwicht. Terwijl zij praten over risico's, wil hij dat wij kijken naar… mogelijkheden."

"Wij?" vroeg ze. "Wie zijn 'wij'?" "Jij," zei hij. "Ik. Lina. En… als hij ja zegt: iemand van support die goed is met apparaten maar niet met mensen."

"Waarom niet met mensen?" vroeg ze.

"Omdat jij daar al goed genoeg in bent voor een heel team," zei Ren. "Hij wil geen stoet empathen. Hij wil verschillende soorten brains."

Ze liepen samen naar B-3. Binnen zat Lina al op een kussen, haar gele schoenen naast zich. Aan de andere kant van de cirkel zat een jongen die Benthe nog niet eerder had gezien: stekelig zwart haar, een bril met dik montuur, handen vol inktvlekken.

"Dit is Taro," zei Ren. "Support-afdeling. Bouwt dingen. Vergeet soms dat er mensen zijn die die dingen moeten gebruiken."

"Hallo," zei Taro, zonder op te kijken van het schema dat hij in zijn schrift aan het tekenen was. "Ik dacht dat we een briefing hadden over een nieuw type sensor. Dit is geen sensor."

Hij keek nu wel op, naar Benthe. "Of wel," voegde hij eraan toe. "Ben jij een soort sensor?"

"Alleen als ik dat wil," zei Benthe, voor ze er erg in had. Het klonk bijna stevig. Ze schrok van zichzelf en voelde tegelijk iets van trots.

"Dat is een verbetering ten opzichte van mijn laatste prototype," mompelde Taro. "Die wilde altijd."

Meester Hoshino kwam binnen, zijn map dikker dan anders. "Goed," zei hij. "We hebben weinig tijd en veel lagen. Terwijl boven in zaal A mensen praten over beleid, praat ik hier met jullie over praktijk. Over wat er al ís, buiten hun spreadsheets om." Hij keek naar Benthe.

"Jij," zei hij, "bent voorlopig het enige levende bewijs dat er een directe overgang tussen twee werelden heeft plaatsgevonden die niet door machines is veroorzaakt. Dat is

voor hen een probleem. Voor mij is het een gegeven. En voor jullie is het een vraag: wat betekent dit voor teams?"

Lina stak meteen haar hand op. "Het betekent dat we misschien niet alleen maar hoeven te trainen op rampen hier," zei ze. "Maar ook op dingen die van buiten komen. Dingen die niet in onze databank staan."

"Precies," zei Hoshino. "En dat kunnen we niet doen door alleen harder te rennen in dezelfde hal." Hij wierp even een blik op Taro.

"Taro," zei hij. "Vertel eens wat jij gister bedacht hebt toen ik je vroeg te dromen zonder budget."

Taro schaafde zijn bril omhoog. "Een interdimensionale stabilisator," zei hij droog. Ren zuchtte. "Natuurlijk."

"Het is alleen nog een idee," zei Taro snel. "Geen apparaat. Ik dacht: als er een scheur is waar dingen doorheen kunnen glippen, moet er iets zijn waarmee je de randen kunt voelen. Zonder er meteen doorheen te vallen. Een soort… taststok voor werelden." Hij keek nu nadrukkelijk naar Benthe.

"Maar ik heb geen taststok die op emoties werkt," zei hij. "Alleen op druk, warmte, straling. Jij hebt… een andere meeteenheid." "Smaken," zei Benthe. "En gevoelens."

"Precies," zei Hoshino. "Dus stel je voor: jullie drie – emoties, echo's en apparaten – vormen een team dat één ding moet doen: een scheur vinden, voelen waar de randen zijn, en zorgen dat niemand er onbewust doorheen stapt. Niet om erdoorheen te gaan. Nog niet. Alleen om te zorgen dat hij niet groter wordt door stom toeval."

"Dus we worden een soort wereld-lijnen-opsporingsteam," zei Lina. "Klinkt leuk. En gevaarlijk. En leuk."

"Ik ben voor," zei Ren. "Zolang niemand het 'Squad Flavor' noemt." "Dat stond net op mijn tong," zei Taro teleurgesteld.

Benthe zat stil. Ze luisterde, proefde. De stemming in de kamer was vreemd: serieus en speels tegelijk. Alsof er een gesprek was over iets heel groots, maar iedereen het bewust klein hield om niet te verlammen.

"Wat moet ík doen dan?" vroeg ze. "Concreet. Niet alleen 'proeven'."

"Concreet," zei Hoshino, "wil ik vandaag één ding testen: of jij van een afstand kunt voelen of een ruimte 'normaal' aanvoelt of 'getrokken'. Zonder dat je er middenin hoeft te gaan staan. Alsof je aan de buitenkant van een tent de spanning in het doek voelt."

"En waar halen we een scheur vandaan om op te oefenen?" vroeg Lina. "Die liggen hier niet in de voorraadkast, toch?"

"Niet in deze wereld," zei Hoshino. "Maar wel… een spoor." Hij keek naar Benthe.

"Gister heb je iets gedaan in je kamer," zei hij. "Ik weet niet precies wat, maar ik voelde het tot in de gang. Alsof iemand heel zachtjes een snaar aansloeg. Kun je nog terug naar dat gevoel? Zonder meteen weer te proberen contact te maken. Alleen… de echo ervan voelen?"

Ze knikte langzaam. "Ja," zei ze. "Ik denk het."

"Goed," zei Hoshino. "Dan gaan jullie naar de tuin. Omdat die neutraal is. Geen grote Quirk-residuen, geen machines. Jullie gaan daar zitten. Taro zet zijn apparatuur neer, Ren luistert met zijn echo, Lina kijkt naar spanning in de lucht, en jij… voelt."

"En u?" vroeg Benthe.

"Ik kijk op afstand mee," zei hij. "En ik zorg dat niemand besluit dat dit een open dag is voor experimenteel beleid."

Ze liepen met z'n vieren naar de tuin. Het was rustiger dan die ochtend. De student van eerder was weg; alleen een paar vogels hielden toezicht.

Taro zette een kistje neer en klapte het open. Binnenin een reeks kleine sensoren, een display dat oplichtte toen hij het aanraakte.

"Ik kan geen andere wereld meten," zei hij. "Maar ik kan wel veranderingen in het elektromagnetisch veld en in luchtdruk zien. Als er iets 'trekt', in welke vorm dan ook, zou dat heel subtiel zichtbaar kunnen zijn."

"En ik kan kijken of ik een echo kan horen die niet van hier is," zei Ren. "Al weet ik niet of mijn Quirk daar een bereik voor heeft."

"En ik," zei Lina, "kan voelen of er statische elektriciteit verandert zonder dat ik hem maak. En als het misgaat, ontlaad ik dingen."

"En ik…" begon Benthe. Ze maakte haar zin niet af. Het was duidelijk genoeg.

Ze gingen in een soort ruit zitten: Taro met zijn apparaat, Ren en Lina tegenover elkaar, Benthe daar net buiten, dichter bij de rand van het gras.

"Oké," zei Ren zacht. "Neem je tijd."

Ze sloot haar ogen. Haalde adem. Ze moest zorgen dat haar Quirk niet meteen naar binnen stormde. Eerst de tuin voelen zoals hij was: aarde, gras, een beetje vocht, vogels, lucht. Rustig, rond.

"Dit is nul," zei ze zacht. "De basissmaak."

"Mooi," zei Taro. "Mijn sensoren zeggen ook: nul. Kleine variatie, maar dat is gewoon wind."

Ze ging in gedachten naar haar kamer. Naar het apparaatje op het nachtkastje. Naar het moment waarop ze het in haar hand had genomen, gister in de namiddag. De trilling. De flits van de keuken thuis.

Ze haalde die herinnering naar voren, maar nu als iets wat buiten haar lag. Niet alsof het nu gebeurde, maar alsof ze ernaar keek. Als je terugdenkt aan een geur en hij net niet helemaal echt wordt.

Ze voelde een lichte spanning in haar borst. "Er is… iets," zei ze. "Maar klein. Als een draad, geen touw. Het loopt… daarheen."

Ze wees met gesloten ogen een richting op, meer op gevoel dan op logica. Richting de gang waar haar kamer lag, maar ook… verder.

"Mijn sensoren zien niets groots," zei Taro zacht. "Kleine fluctuatie. Dat kan ook aan Ren liggen, die ademhaalt."

"Sorry," fluisterde Ren.

"Wacht," zei Lina. "Mijn huid tintelt een beetje. Maar anders dan wanneer ik zelf statisch ben. Meer… alsof de lucht ergens tegenaan wrijft."

Benthe ging een laag dieper. Ze wilde niet meer naar de keuken, niet naar thuis. Ze wilde alleen maar de kwaliteit van dat bewegen voelen. De manier waarop de draad bewoog.

"De smaak is… dun," zei ze. "Maar niet scherp. Geen paniek. Eerder… zoeken. Van twee kanten. Alsof er een vraag hangt zonder vraagteken."

"Mijn echo voelt niets wat ik ken," zei Ren. "Maar… er is wel… stilte." Hij klonk verward. "Stilte met intentie."

"Dat is veel woorden voor 'vreemd ding'," mompelde Lina.

Ze opende haar ogen. De tuin zag er hetzelfde uit. Maar ze wist nu zeker: er liep iets doorheen wat er eerder niet was geweest. Een trilling tussen twee punten.

"Kun je zeggen of het sterker wordt als jij je concentreert?" vroeg Taro.

"Dat wil ik juist niet," zei Benthe. "Ik wil alleen weten of het er is, niet het groter maken. Hoshino wil dat ook niet."

"Hij heeft gelijk," zei een stem achter hen. Hoshino stond in de deuropening, armen los langs zijn lichaam.

"Wat ik van hier kon voelen," zei hij, "bevestigt wat jullie zeggen. Er is een klein spoor. Niet genoeg om doorheen te stappen, zeker niet zonder gekke dingen, maar genoeg om te zeggen dat je niet alles hebt gedroomd, Benthe."

Ze voelde zowel opluchting als spanning. "Dus er ís een scheur," zei ze. "Echt."

"Een haarscheurtje," zei hij. "En haarscheurtjes zijn tricky. Je kunt ze negeren en hopen dat er niks gebeurt, maar dat is zelden verstandig. Je kunt er met een moker op slaan, maar dan gaat alles kapot. Of je kunt kijken hoe je ze beheerst groter maakt als je er klaar voor bent. Met steigers eromheen."

"En vandaag?" vroeg ze. "Wat doen we vandaag met deze?"

"Niets," zei Hoshino. "We hebben bevestigd dat hij er is. Dat is genoeg. Vanaf nu weten we dat we één specifiek punt hebben waar we naar terug kunnen. Eén coördinaat. En dat jij, Benthe, in staat bent om dat punt te voelen zonder er meteen in te verdwijnen."

Dat laatste voelde belangrijker dan al het technische.

"Wat bespreken ze boven, denkt u?" vroeg ze. "Als ze het over 'interdimensionale incidenten' hebben."

"Waarschijnlijk," zei Hoshino, "praten ze over protocollen. Over gevaar. Over de vraag wie ergens 'schuld' aan heeft. Ineens zijn er risico's die niet in hun handleiding staan. Dat maakt mensen zenuwachtig."

"Zeggen ze ook iets over… mijn vader?" vroeg ze.

"Ja," zei hij. "Ze weten dat er iemand aan de andere kant is die een kind kwijt is. Ze weten niet hoe hij heet, maar ik wel. Bart. Zij praten over 'ouders'. Ik praat over Bart."

Ze knikte. Alleen dat al was een soort brug. "En over jou," ging hij verder, "gaan ze vandaag waarschijnlijk nog geen besluiten nemen. Ze hebben meer informatie nodig. Meer metingen. Meer tijd. Dat is misschien frustrerend, maar ook een kans. Het geeft jou ruimte om te leren, zonder dat er meteen iemand met een stempel 'ID-incident 001' op je voorhoofd wil drukken."

"ID?" vroeg Lina.

"Interdimensionaal," zei Hoshino. "Bureaucraten houden van afkortingen. Dan klinkt het alsof ze grip hebben."

"Maar we hebben een team," zei Ren zacht, terwijl hij naar de drie anderen keek. "Een begin van een team. Ook zonder afkorting."

"Precies," zei Hoshino. "Een team zonder uniform. Nog." Hij richtte zich tot Benthe.

"Wat jij vandaag gedaan hebt," zei hij, "is misschien minder spectaculair dan gisteren in de oefenruimte. Je hebt geen paniek afgevlakt, geen dramatische redding gedaan. Maar je

hebt iets net zo belangrijks gedaan: je hebt gevoeld waar de grens is, zonder hem over te gaan."

Hij zweeg even.

"Dat," zei hij, "is iets waar veel helden hier moeite mee hebben. Ze willen altijd eroverheen. Erdoorheen. Jij hebt vandaag laten zien dat 'aan de rand blijven' ook een actieve keuze kan zijn."

Benthe liet zich langzaam achterover zakken in het gras. De hemel boven haar was een rechthoek tussen vier muren door, maar hij voelde groter.

Ze dacht aan de draad tussen hier en thuis. Aan Bart met zijn schrift op tafel. Aan Jitske die misschien door de stad reed met een knoop in haar buik. Aan de ijsmachine, stil in een hoek.

Ze dacht ook aan Ren in de oefenruimte. Aan Lina met haar statische energie. Aan Taro met zijn sensoren. Aan Hoshino met zijn zachte, scherpe blik.

Tussen al die beelden door liep één gedachte, helder en simpel: Ik sta er niet meer alleen tussenin.

Ze draaide haar hoofd naar Ren. "Als ze boven klaar zijn met praten," zei ze, "moeten ze misschien eens bij ons komen kijken." "Waarom?" vroeg hij.

"Omdat ze dan kunnen proeven dat dit niet alleen een 'incident' is," zei ze. "Maar ook een… kans. En dat ik geen gevaar ben dat ze moeten wegstoppen, maar iemand die wil leren hoe ze verantwoordelijk kan zijn. Voor beide kanten."

Ren glimlachte. "Dat is een goede pitch," zei hij. "Misschien moet jij hun volgende vergadering openen."

"Liever niet," zei ze meteen. "Alle hoofden tegelijk naar mij? Nee dank je."

"Dan schrijven we het op," zei Hoshino. "In een verslag dat tussen hun dikke rapporten terechtkomt. Met jouw woorden erin. Zodat ze niet vergeten hoe jij het ziet."

"En hoe noem je zo'n verslag?" vroeg Lina. Hoshino keek naar Benthe. "Misschien," zei hij, "noemen we het: 'Notities van de brug'."

Het woord 'brug' smaakte niet meer alleen zwaar. Er zat nu ook iets stevigs in. Iets wat je kon bouwen, steen voor steen, met meer handen dan de hare. Dat was genoeg voor vandaag.

Niet alles opgelost. Geen grote conclusies. Maar wel: één scheur gezien, één team gevormd, één stap gezet.

En ergens ver weg, in een andere keuken, hing misschien hetzelfde gevoel in de lucht. Alsof iemand daar ook had gedacht: Er is iets. En we zijn nog niet klaar.



De dag van de grote bespreking voelde als een te strak aangetrokken elastiek.

Al bij het ontbijt in de kantine proefde Benthe het in de lucht. De geur van brood en soep was hetzelfde als anders, maar daar doorheen zat een droge, schurende smaak. Alsof er krijtstof in de adem van de mensen hing.

"Ze zijn begonnen," zei Ren zacht, terwijl hij zijn lepel door de yoghurt haalde. "Boven?" vroeg Benthe.

"Zaal A," knikte hij. "Hoshino is erheen. Met een stapel papieren en zijn 'ik blijf rustig'-gezicht." "Hoe smaakt dat?" vroeg ze.

"Als sterke koffie met een laagje melk," zei Ren. "Zacht van buiten, cafeïne vanbinnen."

Ze lachte kort, maar de spanning bleef. In haar hoofd zag ze een zaal met mensen aan een lange tafel, schermen met grafieken, woorden als "risico" en "protocol".

En ergens in al die woorden zat zij. Niet letterlijk, maar als casus, voorbeeld, probleem.

"Wil je weten wat ik denk dat ze zeggen?" vroeg Ren. "Misschien niet," zei Benthe. "Maar je gaat het toch zeggen."

"Klopt," zei hij. "De ene helft zegt: 'we moeten dit dichtgooien, geen onbekende scheuren, te gevaarlijk'. De andere helft zegt: 'dit is een unieke kans, we kunnen zoveel leren'. En daartussenin zit Hoshino, die zegt: 'er staat een meisje in mijn school dat twee kanten heeft, praat over haar alsof ze in de kamer is.'" "Ben ik daar?" fluisterde ze. "In zijn hoofd wel," zei Ren.

Ze prikte met haar vork in haar eten. Ze proefde nauwelijks wat ze at. Er ging een gedachte door haar heen die ze nog niet hardop had durven zeggen: Wat als ze besluiten dat ik niet meer zelf mag kiezen?

Dat ze haar hier zouden houden "voor onderzoek". Of juist zouden vinden dat ze per se terug moest, ongeacht of het veilig voelde. Dat ze haar zouden maken tot iets tussen voorwerp en verantwoordelijkheid.

"Je trekt zuur," zei Ren zacht. "Zuur?" vroeg ze. "Je smaak," zei hij. "Je blik. Je schouders. Zuur en strak."

"Ik vertrouw het niet," zei ze. "Ze kennen mij niet. Ze kennen alleen hun angst en hun nieuwsgierigheid."

"Dan moet je iemand hebben in die zaal die wél jou kent," zei Ren. "Dat is Hoshino. En… misschien nog iemand."

"Wie dan?" vroeg ze. Ren keek om zich heen, alsof hij checkte of iemand meeluisterde.

"De directeur," zei hij. "Die kent je nog niet, maar die heeft wel naar ons rapport gekeken. Over missie 1. Over de tuin. Over de scheur. En over hoe jij je grenzen aangeeft. Hoshino heeft jouw zinnen niet herschreven. Hij heeft ze alleen netjes onder elkaar gezet."

Dat gaf een klein beetje lucht. Haar woorden bestonden ergens buiten haar hoofd. Niet als ruis, maar als tekst.

Toch voelde de dag lang. De lessen leken te schuiven. In het praktijklokaal waar ze een demo zagen over redding technieken, proefde ze bij de docent een smaak van afleiding – hij was met zijn hoofd bij de vergadering, niet bij het touw.

In de tuin was het drukker. Iedereen leek "even frisse lucht" te willen, maar hun gedachten hingen als zware damp tussen de bladeren.

Benthe besloot halverwege de middag niet meer te proberen aan iets anders te denken. Ze zat op het gras, rug tegen een boom, en liet de smaken gewoon langskomen. Zenuwen, verveling, irritatie, nieuwsgierigheid. Ze raakte ze niet aan. Niet zachter maken, niet ordenen.

"Niets fixen," mompelde ze. "Nog steeds." Toch knaagde er iets anders. Niet alleen de vergadering. Ook… de scheur. De draad naar thuis. Sinds gister voelde die duidelijker. Als een litteken dat je opeens weer voelt als je eroverheen wrijft.

Wat als zij daarboven besloten dat die scheur gevaarlijker was dan zij dacht? Dat hij per se dicht moest. Dat niemand, ook Bart niet, er ooit nog langs mocht.

Het idee dat ze haar wereld voorgoed zouden afsluiten, maakte haar misselijk.

Ze stond op, liep een rondje, voelde hoe de tuin heen en weer golfde.

"Je lijkt op een leeuw in een te kleine kooi," klonk Lina's stem achter haar. Benthe draaide zich om.

Lina zat op de bank met haar benen wijd, ellebogen op haar knieën, handen verstrengeld. Haar haar stond alle kanten op. "Ben jij niet in een les?" vroeg Benthe. "Ze hebben mijn les verplaatst 'wegens overleg'," zei Lina. "Dus nu heb ik verplicht vrij. Dat smaakt raar." Ze klopte op de plek naast zich. Benthe ging zitten.

"Ze praten over jou, hè," zei Lina. Geen vraag. "En over dingen waar ik niks aan kan doen," zei Benthe. "Over kansen, risico's, verantwoordelijkheid. Alsof ik een knop ben die ze ergens in kunnen bouwen."

Lina haalde haar schouders op. "Ze praten altijd over dingen waar wij niks aan kunnen doen," zei ze. "Missies, dreigingen, beleid. En toch… staan wij uiteindelijk op de vloer. Met onze Quirks. Dus wat zij bedenken, komt bij ons terecht."

"Dat helpt niet," zei Benthe. "Dat weet ik," zei Lina. "Dus zeg ik nu iets anders: jij bent geen experiment. Jij bent iemand die een muntje in een machine gooide en een hele kermis kreeg. Dat is… veel. Maar je bent geen kermisattractie."

Benthe glimlachte flauw. "Dat is een rare metafoor," zei ze.

"Mijn specialiteit," zei Lina. "Luister. Als zij straks met een plan komen dat niet goed voelt… zeg het. Niet alleen tegen Ren. Niet alleen in je schrift. Tegen Hoshino. Desnoods tegen de directeur. Je Quirk is niet het enige dat telt. Jij telt ook."

"Wat als ze zeggen dat ik geen keus heb?" vroeg Benthe. "Dan," zei Lina, "hebben ze een probleem. Want dan zijn ze vergeten wat voor school dit is."

"Een school voor helden," zei Benthe. "Precies," zei Lina. "En helden dwingen mensen niet in gaten. Ze bouwen uitgangen."

Dat bleef hangen.

Later die middag werd ze naar B-3 geroepen. Niet officieel, geen oproep op het scherm. Gewoon Ren in de deuropening van de tuin.

"Ze zijn klaar," zei hij. Zijn gezicht was moeilijk te lezen. Er zat iets van opluchting én spanning in. "Is dat goed?" vroeg Benthe. "Goed genoeg om het te willen vertellen," zei hij. "Kom."

In B-3 zaten Hoshino en nog iemand. Een vrouw van middelbare leeftijd, met kort grijs haar en een donkerblauwe blazer. Geen cape, geen kostuum. Alleen een kleine speld op haar revers: het embleem van de Academy.

"Benthe," zei Hoshino. "Kom zitten." Ze ging op een kussen zitten. Ren bleef bij de muur staan, alsof hij een soort onzichtbare bewaker was.

"Dit is directeur Arai," zei Hoshino. "Zij heeft de vergadering geleid."

"Hallo, Benthe," zei de directeur. Haar stem was kalm, zonder overdreven warmte, maar niet koud. "Ik heb veel over je gehoord vandaag."

"Dat is… wennen," zei Benthe. "Dat andere mensen praten terwijl ik er niet bij ben." "Daarom ben ik nu hier," zei Arai. "Zodat we niet blijven praten over je zonder met je te praten."

Ze ging op een stoel zitten, op gelijke hoogte met Hoshino, niet op een verhoging.

"Laat ik het simpel zeggen," begon ze. "Er zijn grofweg twee stromingen in de bespreking geweest. Eén groep wilde alles zo snel mogelijk dichttimmeren: scheuren sluiten, jij terug naar je wereld, en hopen dat het nooit meer gebeurt. De andere groep wilde juist zo veel mogelijk uitzoeken: je hier houden als studieobject, de scheur verder openmaken, middelen ertegenaan gooien."

Benthe voelde het alsof iemand beide opties als zware stenen op haar schoot legde. "En?" vroeg ze. Haar stem was dunner dan ze wilde.

"En wij – Hoshino en ik, en een paar anderen – hebben gezegd dat beide opties één ding vergeten," zei Arai. "Namelijk dat jij geen knop bent. Geen 'ID-incident'. Maar een leerling. Met een eigen leven. En dat we dus niet over jou kunnen beslissen alsof je er niet bent."

Ze keek Benthe recht aan.

"Onze voorlopige conclusie is deze," ging ze verder. "We sluiten niets. We openen niets verder. We bevriezen de situatie niet, maar we rennen ook niet vooruit. Jij blijft voorlopig hier, als gast én leerling, met Hoshino als jouw eerste aanspreekpunt. Tegelijk zetten we een klein, geselecteerd team op – waar jij alleen deel van uitmaakt als jij dat wilt – om te onderzoeken hoe stabiel de scheur is, wat jij precies voelt, en hoe we op termijn een veilige weg terug kunnen bouwen."

Benthe staarde haar aan. "Dus… ik moet niet per se weg?" vroeg ze. "En ik word ook niet per se hier gehouden?"

"Precies," zei Arai. "We gaan niets met je doen zonder jouw toestemming, behalve één ding: je beschermen. Tegen anderen, en soms tegen jezelf."

"Beschermen tegen mezelf?" vroeg Benthe.

"Jij hebt de neiging verantwoordelijkheid te nemen voor alles wat je proeft," zei Hoshino. "Voor elke spanning in een kamer, voor elke rimpel in de lucht tussen werelden. Als we je daar niet in begrenzen, brand je op."

Ze wist dat hij gelijk had. En ergens deed het pijn dat iemand het zo scherp zag. "En mijn vader?" vroeg ze. "En Jitske?"

"Daar ligt het grootste morele gewicht," zei Arai. "We kunnen hem nu nog niet bereiken zonder grote risico's, zo zeggen de onderzoekers. Maar wij vinden niet acceptabel dat hij helemaal niets hoort. Daarom zoeken we – onder leiding van Hoshino en een collega van mij – naar een manier om

een eenrichtings-bericht te sturen dat veilig is. Een teken van leven. Geen portaal, geen experiment. Een boodschap."

Benthe dacht aan het apparaatje op haar nachtkastje. Aan de flits van de keuken. Aan de smaak van tomatensoep en angst.

"Ik… denk dat hij al iets voelt," zei ze zacht. "Gister. Vandaag. Heel klein."

"Dat is waardevolle informatie," zei Arai. "Maar we gaan dat niet uitbuiten. Jij hebt gister zelfstandig iets gedaan. Dat respecteren we. Vanaf nu willen we naast je staan als we 'aan de randen zitten'. Niet ervoor, niet eroverheen."

Er knapte iets kleins van spanning in haar schouders. Niet alles, maar een begin. "Mag ik 'nee' zeggen?" vroeg ze. "Als jullie een test willen doen en het voelt… verkeerd?"

"Ja," zei Arai zonder aarzeling. "Daarom noem ik het een team en niet een commissie. Jij hebt vetorecht over jouw eigen inzet. Niet over wat wij in het algemeen onderzoeken, dat zou te veel druk op je leggen, maar wel over jouw rol."

"En als ik zeg dat ik een tijd lang niks met de scheur wil?" vroeg Benthe.

"Dan," zei Hoshino, "gaan we je Quirk hier trainen in 'normale' situaties. Teams, spanningen, rust brengen. Voor jezelf en anderen. Dat is op zichzelf al een hele opleiding."

Ze voelde hoe haar ogen vochtig werden. Ze wendde haar blik af, schaamte half, opluchting half. "Het is veel," zei ze. "Ik weet niet eens wat ik wil. Terug. Blijven. Alles is tegelijk."

"Dat mag," zei Arai. "Niemand hier verwacht dat je binnen drie dagen een levensbesluit neemt. Wat wij vandaag wél willen, is dat je weet dat er geen geheime agenda is waarin jij voor ons alleen maar een sleutel bent. Als jij ooit een deur opent, dan is dat omdat je daarvoor kiest, samen met mensen die je vertrouwt."

Ze knikte. Er was nog steeds angst. De academie was groot, de scheur vreemd, de toekomst onbekend. Maar onder die angst zat nu ook iets anders.

Vertrouwen. Niet volledig, nog niet. Maar een eerste laag.

"Mag ik… iets zeggen dat misschien dom is?" vroeg ze.

"Domme dingen zijn vaak het eerlijkst," zei Hoshino.

"Als ik een brug ben," zei Benthe langzaam, "wil ik niet dat jullie eroverheen rennen terwijl hij nog gebouwd wordt. Ik wil… meebeslissen hoe de pijlers eruitzien. Aan beide kanten."

Arai glimlachte heel klein. "Dat is niet dom," zei ze. "Dat is precies wat we nodig hebben. En precies wat we vaak vergeten. Ik zal het meenemen naar de volgende vergadering."

"En wat zeggen ze dan?" vroeg Benthe.

"Dan zeg ik: 'De brug heeft gesproken'," zei Arai. "En wie dan nog denkt dat je een object bent, heeft niet goed geluisterd."

Ren maakte achter haar rug een klein juichgebaar, zonder geluid. Lina, die in de deuropening was opgedoken zonder dat iemand haar had horen komen, stak een duim op.

Benthe ademde diep in.

De wereld was nog steeds ingewikkeld. De scheur bestond. De risico's ook. Maar er zat nu een scheur in haar wantrouwen naar deze plek. Een scheur waar vertrouwen doorheen kon sijpelen.

Scheuren in vertrouwen, dacht ze, zijn soms nodig. Niet om alles te breken, maar om licht binnen te laten.

Buiten, ver weg in een andere wereld, roerde misschien iemand in een pan soep, met een schrift open op tafel.

En ergens, tussen die twee keukens in – de zijne en de hare – begon een onzichtbare brug een vorm te krijgen. Niet door beleid alleen, niet door machines alleen, maar door woorden, smaken, en keuzes.

Die brug was nog niet af. Maar hij was ook niet meer alleen in haar hoofd.



De dagen daarna voelde de Academy anders, zonder dat er zichtbaar iets was veranderd.

De gangen waren even lang, de trainingshal even luid, de tuin even groen. En toch proefde Benthe in de lucht een andere ondertoon. Minder paniek-vooruit, meer afwachten-met-aandacht. Alsof er een besluit was genomen om geen haastig besluit te nemen – en dat liet sporen achter.

Ze had het gevoel dat er steeds onzichtbare ogen met haar meeliepen. Niet alleen die van Hoshino en Ren, maar van een kring mensen die nu wisten: zij is degene tussen werelden. Het was geen vijandige blik, eerder nieuwsgierig, voorzichtig. Toch kon het zwaar voelen, alsof er steeds een lamp ergens aan stond.

Hoshino had zijn belofte gehouden: geen nieuwe testen, geen nieuwe missies met haar Quirk in het midden. "Verwerking en oefenen in kleine dingen," had hij gezegd. "Je bent geen

instrument. Je bent een mens die net iets ongelooflijks heeft meegemaakt."

Dus zat ze weer in gewone lessen. In de theoriezalen, waar ze leerde over communicatie in crisisteams. In de kantine, waar ze oefende om tussen mensen te zitten zonder elke spanning te willen gladstrijken. In de tuin, waar ze soms gewoon een half uur lang niets deed behalve naar de lucht kijken.

Toch kwam er iedere avond hetzelfde moment: de stilte in haar kamer, het kleine apparaatje op het nachtkastje, en de vraag wat ze ermee moest.

Die avond kon ze er niet meer omheen.

Ze zat op haar bed met gekruiste benen, het schrift met "Notities van de brug" open. De pagina's waren gevuld met flarden: smaken van dagen, woorden van Hoshino, zinnen over de scheur. Onder de laatste notitie schreef ze: Ik moet zelf kiezen. Niet alleen reageren.

Ze legde de pen neer en keek naar het apparaatje.

"Oké," zei ze hardop, tegen niemand in het bijzonder. "Tijd om tegen mezelf eerlijk te zijn."

Ze pakte het ding op. Het voelde niet anders dan anders: koel, een beetje ruw aan de randen. Geen magie. Alle magie zat in haarzelf, en dat was soms het engste deel.

Ze sloot haar ogen en haalde diep adem. Ze ging niet meteen naar de keuken, niet meteen naar Bart. Eerst naar zichzelf.

Ze voelde de moeheid van de afgelopen dagen – niet alleen lichamelijk, maar in haar hoofd. De spanning van gezien worden. De opluchting dat ze "nee" mocht zeggen. De angst dat die "nee" ooit genegeerd zou worden. De stille, koppige wens om zélf te begrijpen wat er was gebeurd met dat ijs.

Daar onder zat iets anders, zachter en hardnekkiger: heimwee. Niet alleen naar plekken, maar naar routines. De tweede haak in de gang waar haar jas hoorde. Het geluid van Bart die onverwacht een pannendeksel liet vallen. Jitske's lach in de verte, nog voordat ze de motor hoorde.

Ze ademde door die gevoelens heen. Ze wilde ze niet wegduwen – ze waren even echt als de scheur. "Wat wil ik?" fluisterde ze, heel zacht.

Het antwoord kwam niet als een volzin, maar als twee duidelijke smaken, naast elkaar.

De ene: de smaak van thuis. Warm, vertrouwd, een beetje zout. De andere: de smaak van hier. Nieuwe prikkels, gevaar, maar ook… erkenning. De manier waarop haar Quirk hier serieus werd genomen. Ze proefde ze allebei. En wist: ze wilde geen van beide volledig verliezen.

"Dus," zei ze, iets harder. "Ik wil terug. Maar niet alsof dit nooit is gebeurd. En ik wil leren wat ik ben. Niet alleen hier, maar ook daar. Dat betekent…"

Ze slikte.

"Dat betekent dat ik tijd nodig heb. En hulp. En… dat ik het niet alleen ga beslissen."

Ze voelde hoe er bij die woorden iets in haar buik ontspande. Alsof ze zichzelf toestemming had gegeven om niet nú de definitieve keuze te maken.

Ze pakte het apparaatje steviger vast. "Vanavond," zei ze, "ga ik één ding doen. Geen portalen. Geen trekken. Alleen… een bericht."

Niet met knoppen. Niet met schermen. Dat stuk lieten ze aan Taro en de techmensen. Wat zij had, was iets anders: de draad, de smaak, de barst.

Ze sloot haar ogen en zocht de keuken weer op. Niet zo hard als de vorige keer. Zachter. Alsof je naar een foto kijkt zonder erin te willen stappen.

Ze zag de werkbank. De ijsmachine. De stoel waar Bart soms op ging zitten als hij moest bellen. Ze stelde zich voor dat hij daar nu zat. Misschien met een stapel papieren. Misschien met zijn hoofd in zijn handen.

Er rolde vanzelf een traan over haar wang. Ze liet hem gaan.

"Papa," dacht ze, heel duidelijk. "Ik ben er nog. Ik leer. Ze luisteren hier naar mij. Ik mis jullie. Ik wil terug. Niet nu. Niet zomaar. Maar ik wil terug. En ik beloof dat ik niet wegga zonder het te zeggen."

Ze wond die gedachten op tot een gevoel. Zoals je een draad op een spoel draait. Ze gaf het de smaak van hun huis: soep, koffie, schoongewassen was. Ze legde er een randje van haar nieuwe rust bij: lavendel, honing. Zacht, maar stevig.

En toen… liet ze het los. Niet met kracht, niet als een duw. Meer als het openen van een hand. Alsof ze een ballon zacht de lucht in liet gaan in plaats van hem af te schieten.

De kamer om haar heen voelde even dikker. Alsof de lucht in- en uitademde. Ze voelde de draad in haar borst trillen – één keer, twee keer.

Geen flits dit keer. Geen beeld. Alleen… een terugstroom. Net genoeg om te weten: het is aangekomen. In welke vorm dan ook. Misschien als een rilling bij de keukentafel. Misschien als een droom vannacht. Maar niet niets.

"Dat is genoeg," fluisterde ze. "Voor nu is dat genoeg."

Ze ontspande haar handen. Het apparaatje lag weer gewoon in haar hand. Ze legde het terug op het nachtkastje.

In plaats van uitgeput te zijn, zoals ze had gevreesd, voelde ze zich… helder. Moe, ja. Maar niet leeg. Eerder alsof ze iets op zijn plek had gezet wat al dagen wiebelde.

Er werd zacht op de deur geklopt. Tweemaal, niet drie keer. Hoshino. "Ja?" zei ze. Hij stak zijn hoofd naar binnen. "Ik wilde alleen vragen of ik je niet moet storen," zei hij. "Maar ik zie aan je gezicht dat ik te laat ben."

"Ik heb… iets gedaan," zei ze. "Een bericht. Niet groot. Niet trekken. Alleen… loslaten. Naar thuis."

Hij knikte, alsof hij dat half had verwacht.

"En?" vroeg hij. "Hoe voelt dat?"

"Alsof ik eindelijk iets heb gezegd wat al dagen in mijn keel zat," zei ze. "En alsof… er aan de andere kant iemand luistert. Zonder dat ik weet hoe."

"Dat is vaak zo met brieven," zei hij. "Je schrijft ze in één wereld en ze landen in een andere, op een moment dat je niet kunt kiezen."

Hij kwam de kamer in en ging niet op de stoel zitten, maar op de grond, tegen de muur tegenover haar. Alsof hij wilde laten zien: we zitten op hetzelfde niveau.

"Je hebt net een keuze gemaakt," zei hij. "Geen definitieve, geen grote. Maar wel een echte: je hebt besloten dat je niet radicaal voor één wereld kiest en de ander verwerpt. Dat is moeilijker dan zwart-witdenken. En moediger."

"Het voelt meer als uitstel," zei ze. "Alsof ik de moeilijkste keuze vooruitschuif."

"Uitstel kan ook bescherming zijn," zei hij. "Beslissingen nemen terwijl je hoofd nog in stukken ligt, is geen heldendaad, maar zelfbeschadiging."

Ze dacht na. Hij had gelijk, en toch knaagde er iets. "Bent u nooit bang," vroeg ze, "dat als ik hier langer blijf, ik straks helemaal niet meer weet waar ik thuishoor?"

"Altijd," zei hij. "Maar ik ben net zo bang dat als je nu teruggaat, zonder begrip van wat er is gebeurd, de scheur je blijft achtervolgen. In je dromen, in je lijf. En dat je geen taal hebt om het uit te leggen aan Bart of Jitske. Je zou dan tussen twee werelden in blijven hangen, zonder dat iemand het ziet."

Ze slikte. Dat beeld herkende ze. Het was niet nieuw. Alleen had het vroeger minder magie en meer schoolgangen. "Dus wat nu?" vroeg ze.

"Nu," zei hij, "nemen we morgen vrij van alles wat met scheuren te maken heeft. Geen tuinmetingen, geen vergaderingen. Je gaat een dag lang iets doen wat je herinnert aan wie je was vóór al dit." Ze fronste.

"En dat is?" vroeg ze.

"Horeca," zei hij. "De Academy heeft een kleine koffiehoek waar nooit iemand komt omdat de koffie slecht is en de sfeer nog erger. Ik heb met de verantwoordelijke geregeld dat jij er een dag mag rondlopen. Ruiken. Proeven. Desnoods mopperen. Samen met Ren en Lina, als je dat wilt. Geen Quirk-opdrachten. Gewoon: kijken wat jij als mens nodig hebt om een ruimte zachter te maken, zonder magie."

"Ik heb geen diploma," zei ze.

"Dat hebben zij ook niet, vrees ik," zei hij. "Jij bent waarschijnlijk het meest gekwalificeerd. En bovendien: jij komt uit een wereld waar horeca je dagelijkse taal is."

Ze moest lachen, onverwacht. Een dag 'koffiehoek'. Het klonk bijna belachelijk gewoon naast woorden als 'Interdimensionaal incident'.

"Helden-in-opleiding die vergeten hoe de sfeer in een simpel café werkt, worden gevaarlijke helden," zei Hoshino. "Ze gaan dan alleen nog maar op sirenes af."

Ze knikte langzaam.

"Oké," zei ze. "Een dag koffiehoek. Zonder scheuren. Zonder verandersmaak. Alleen… proeven."

"Als er toch iets gebeurt," zei hij, "dat met de andere wereld te maken heeft, beloof je me dat je naar mij komt. Niet naar een apparaat, niet naar een sensor."

"Beloofd," zei ze.

Toen hij weg was en de kamer weer stil, keek ze nog één keer naar het schrift. Ze schreef onder haar laatste notitie:

Ik heb niet gekozen tussen hier en daar. Ik heb gekozen om nu nog niet te kiezen. En om toch al wél te spreken.

Daaronder, kleiner:

Morgen: koffiehoek.
Misschien smaakt dat naar vroeger.

Ze legde het schrift dicht en ging liggen, haar gezicht half in het kussen. Haar lichaam was nog alert, maar haar hoofd voelde rustiger. De draad tussen de werelden was er nog, dat wist ze. Maar hij trok niet meer als een ongeduldige hand aan haar.

Vanuit de keuken van haar herinnering leek een zachte geur binnen te drijven: tomatensoep, koffie, een vleugje ijs. Geen dramatische boodschap, geen lichtflits. Gewoon: thuis. Dat bestond nog. Hier. Daar. In haar.

Met die gedachte gleed ze langzaam weg. Niet in een val, niet door een portaal. Gewoon in slaap.



De koffiehoek van de Academy zag er net zo moe uit als de koffie smaakte.

Hij zat verstopt aan het eind van een zijgang, alsof iemand hem daar neergezet had met het idee: dit lossen we later wel goed op – en dat daarna vergeten was. Er stond een toonbank met een grote, brommende machine, een vitrine met zielige koekjes en drie tafeltjes met wiebelende poten.

"Welkom in Café Deprimerend," zei Ren plechtig. "De plek waar dromen sterven en bonen verbranden." "Hij overdrijft," zei Lina. Ze snoof. "Een beetje."

"Een béétje veel," verbeterde Benthe in haar hoofd.

Ze keek rond met de blik die ze op school in het leerrestaurant ook vaak had gehad. Niet alleen naar spullen, maar naar gevoel. Hier hing iets… flauws. Niet eens scherp ongezellig. Eerder: niets. Als ongekruid eten.

"Goed," zei Hoshino, die met opzet níét achter de toonbank ging staan, maar ernaast bleef. "De opdracht is simpel. Geen Quirks. Geen scheuren. Geen wereldredding. Jullie zijn vandaag… mensen. Met smaak. Die kijken wat hier nodig is om het minder erg te laten voelen."

"Dus we mogen wel zeggen wat er mis is?" vroeg Lina. "Graag zelfs," zei Hoshino. "Maar je mag alleen zuchten over dingen die je óók bereid bent mee te helpen veranderen."

Hij knipoogde naar Benthe. "Je hebt tot de lunch," zei hij. "Daarna kom ik terug. En dan proef ik." Hij vertrok, bewust zonder verdere instructies.

Er viel een korte stilte.

"Oké," zei Benthe. "Wie maakt hier normaal de koffie?" "Een conciërge," zei Ren. "Die het er gewoon 'bij doet'. Niemand weet waarom. Waarschijnlijk heeft ooit iemand in een vergadering gezegd dat een koffiehoek 'goed is voor de sfeer'."

"Dan is die vergadering mislukt," zei Lina.

Benthe liep naar de machine. Het was een groot, log ding met knoppen die hun labels half hadden verloren. Iemand had met stift "niet aanraken" op een van de hendels geschreven.

Ze trok de lade open waar de koffie in moest en keek erin. De gemalen koffie was oud, dat rook je meteen. Bitter, muf. Ze schudde de lade leeg in de prullenbak.

"Vernietiging van bewijsmateriaal," zei Ren. "Ik help wel." "Geen oude koffie meer," zei Benthe. "Stap één."

Er stond een ongeopende zak versere bonen in een kast. Ze pakte hem.

"Je kijkt alsof je dit eerder hebt gedaan," merkte Lina op.

"Op school," zei Benthe. "Leerrestaurant. En… thuis soms. We hebben geen mega-machine, maar principe is hetzelfde."

Ze vulde de machine met nieuwe koffie, liet hem doorspoelen, luisterde naar het geluid. De eerste stroom bruin water ging in de gootsteen – filtertroep. De tweede rook al beter.

"Oké," zei ze. "Koffie aan de binnenkant is geregeld. Nu de buitenkant."

Ze keek rond. De tafels stonden in een rare opstelling: één tegen de muur, één scheef bij de deur, één ergens ongemakkelijks midden in de ruimte.

"Als je hier gaat zitten," zei ze, "heb je óf iedereen die langsloopt boven op je, óf kijk je tegen een muur aan. Geen van beide is fijn."

"Dus?" vroeg Ren. "Dus we schuiven," zei ze.

Ze duwde een tafel naar het raam, zodat er licht op viel. Eentje zette ze meer in een hoek, waar je kon zitten zonder in de loop te zitten. Lina hielp met stoelen verschuiven. Ren draaide de vitrine zodat de minst trieste koekjes vooraan lagen. "Je gebruikt nu al je Quirk," zei hij.

"Nee," zei Benthe. "Dit is gewoon… horeca. Hier heb je geen magie voor nodig. Alleen nadenken over hoe het voelt."

Toen alles een beetje logischer stond, ging ze achter de toonbank staan. Even maar. Ze wilde voelen hoe het was om iemand te bedienen op deze plek.

"Wat willen jullie drinken?" vroeg ze. "Echte koffie," zei Ren onmiddellijk. "Met schuim. Zonder tragedie."

"Chocolademelk," zei Lina. "Met veel schuim. Als dat kan. Anders ga ik klagen."

Ze zette twee mokken klaar en begon. Water doorlopen, koffie, melk opschuimen. Haar handen deden het bijna automatisch. Het geluid van de stoom, het tikken tegen de kan – het kalmeerde haar.

Terwijl ze bezig was, merkte ze iets op dat ze niet had verwacht: hoe goed dit voelde. Niet als held-in-opleiding. Niet als brug tussen werelden. Gewoon als Benthe, die een drankje maakte en ondertussen de ruimte in de gaten hield.

Ze zette de cappuccino en de chocolademelk neer. Ren nam een slok en sloot overdreven zijn ogen. "Dit," zei hij plechtig, "is het beste wat deze hoek ooit is overkomen."

"Het is normaal," zei Benthe. "Dat is al een verbetering."

Lina dronk ook. "Dit smaakt naar… pauze," zei ze. "Niet naar straf."

Ze zaten even met hun drieën aan de tafel bij het raam. Langzaam kwamen er een paar studenten binnen – aangetrokken door de nieuwe geur van koffie, misschien.

"Is hier iets veranderd?" vroeg er één. "Het ruikt anders."

"Nieuwe bonen," zei Ren achteloos. "En iemand die weet wat ze doet." Hij wees naar Benthe.

Ze voelde de reflex om te zeggen dat het niks voorstelde, maar hield haar mond. In plaats daarvan zei ze: "Als je wilt, maak ik iets."

"Is het gratis?" vroeg de student. "Voor nu wel," zei Lina. "Promotieperiode. Daarna kost het één goed humeur per kop."

De student lachte en bestelde iets simpels. Terwijl Benthe de koffie maakte, lette ze op de sfeer. De ruimte vulde zich langzaam met zachte geluiden: geroezemoes, lepeltjes tegen kopjes, een lach hier en daar.

Zonder Quirk merkte ze al verschil. Maar ze voelde ook haar "antenne" meedoen. Niet actief, niet sturend. Meer als: met het volume zacht aan.

"Wat proef je?" vroeg Ren later, toen het even rustiger was en ze met hun drieën terug achter de toonbank stonden.

"Dat mensen… zakken," zei Benthe. "Niet instorten. Maar landen. Deze plek was eerst als een wachtruimte. Nu is het meer als een… tussenruimte."

"Tussenruimte?" herhaalde Lina. "Ja," zei Benthe. "Niet les, niet training, niet buiten. Een plek waar je even niet iets hoeft te zijn. Geen held, geen leerling. Gewoon iemand met een kop koffie."

"En jij?" vroeg Ren. "Wat ben jij hier?"

Ze dacht na. De vraag was moeilijker dan hij leek.

"Iemand die kijkt," zei ze uiteindelijk. "En die kleine dingen kan doen waardoor het net wat beter voelt. Zonder magie. Met magie als reserve, niet als start."

"Dat klinkt als… wie je thuis ook was," zei Ren. "In de keuken. In het leerrestaurant."

Ze knikte. "Misschien ben ik dat altijd al geweest," zei ze. "Alleen… heeft niemand het een rol genoemd."

Later, toen Hoshino terugkwam, ging hij demonstratief als "gewone klant" aan een tafel zitten.

"Wat mag het zijn?" vroeg Benthe. "Wat jij vindt dat ik nodig heb," zei hij. "Gevaarlijke vraag, ik weet het."

Ze dacht even na en maakte toen een cappuccino met een klein beetje kaneel bovenop. "Waarom dat?" vroeg hij toen hij de mok aan zijn lippen zette.

"Omdat u moe bent," zei Benthe. "En uw hoofd vol zit met gesprekken. De koffie is om wakker te blijven, de melk om iets zachter te maken, de kaneel omdat u soms wel een beetje geprikkeld moet blijven. Maar niet door angst."

Hij nam een slok en glimlachte bijna onmerkbaar. "Accuraat," zei hij.

Toen het rustig was en niemand binnenkwam, leunde hij naar voren.

"En jij?" vroeg hij. "Wat heeft deze ochtend jou geleerd, los van de smaak van onze rampzalige oude koffie?"

Ze keek om zich heen. Naar de tafels, de machine, de deur. Naar Ren, die een stapel kopjes ordende. Naar Lina, die een servet in de vorm van een raar dier vouwde.

"Dat ik… nog steeds hou van dit," zei ze. "Van horeca. Van ruimtes waar mensen binnenkomen met hun hoofd vol en weggaan met iets zachters. En dat ik dat kan, met of zonder Quirk."

Hij knikte. "En wat zegt dat over 'later'?" vroeg hij voorzichtig.

Ze dacht aan de ijsmachine thuis. Aan haar lijstje met smaken en gevoelens. Aan de foto van de ijssalon op Jitske's telefoon.

"Dat mijn droom van een eigen ijssalon niet alleen een kinderdroom was," zei ze. "Maar ook… wie ik ben. Of ik nu hier blijf, of terugga, of iets ertussenin: dat stuk wil ik niet kwijt."

"Een brug met een ijssalon erop," zei Ren. "Daar wil ik wel de opening voor doen."

"Geen vuurwerk bij de opening," zei Lina. "Ik regel de verlichting wel."

Benthe glimlachte. De grap voelde niet als ontsnappen, maar als verbinden.

"Dus," zei Hoshino, "als we ooit een 'weg terug' bouwen, weten we één ding al: het eindpunt aan jouw kant is geen laboratorium. Geen kantoor. Maar een plek waar mensen

kunnen landen. Dat maakt uit. Voor hoe we ontwerpen. Voor hoe we praten met de mensen aan de andere kant."

Ze slikte. De woorden raakten dieper dan ze had verwacht.

"En tot die tijd," ging hij verder, "is dit een soort proefversie. Een mini-ijssalon zonder ijs. De plek waar je oefent hoe het is om verantwoordelijkheid te nemen voor een ruimte, maar niet voor de hele wereld."

"Dat voelt… haalbaar," zei ze.

Toen de koffiehoek tegen het einde van de ochtend weer leeg was, ruimden ze samen op. Ze lieten de tafels staan zoals ze nu stonden. De nieuwe zak koffie bleef aangebroken op het aanrecht.

"Denk je dat iemand dit zo laat?" vroeg Lina. "Waarschijnlijk niet," zei Ren. "Morgen heeft iemand alles weer teruggeschoven 'omdat het altijd zo stond'."

"Dan doen we het nog een keer," zei Benthe. "Of ergens anders. Het gaat niet om deze plek alleen. Het gaat erom dat ik weet dat ik dit kan."

Die middag zat ze in de tuin met haar schrift op schoot. Ze schreef:

- Koffiehoek: geen magie nodig om een ruimte zachter te maken.
- Ik ben niet alleen brug. Ik ben ook gastvrouw.
- Later: ijssalon blijft. Waar die ook staat.

Daaronder, na even aarzelen:

- Teruggaan voelt iets minder als 'vluchten' als ik weet wat ik meeneem.

Ze keek omhoog naar de rechthoek lucht.

De keuze – blijven, terug, iets ertussenin – was nog steeds groot en ingewikkeld. Maar de contouren werden helderder. Waar ze ook zou eindigen, ze wist nu iets belangrijks: haar Quirk was geen losstaand wonder. Het groeide uit iets wat er al was: haar manier van kijken, proeven, voor mensen zorgen.

En dat betekende dat er stukjes van haar brug in beide werelden konden bestaan. In een koffiehoek van een heldenschool. In een ijssalon op een Nederlandse hoek. In een keuken met een ijsmachine die licht had gegeven.

Die gedachte smaakte onverwacht… licht. Zoals het eerste likje van een nieuw ijsje waarvan je nog niet weet of het je lievelingssmaak wordt.

Maar je weet in elk geval: het is van jou.



De dagen na de koffiehoek voelden minder alsof ze op een koord liep, en meer alsof ze een pad verkende.

Niet dat alles ineens makkelijk was. De scheur bestond nog. De draad naar thuis ook. Maar de paniek eromheen was minder scherp geworden. Alsof iemand het volume van de angst een paar standen omlaag had gedraaid.

In haar schrift groeide een lijstje met twee kolommen: "Hier" en "Thuis".

Onder "Hier" stonden dingen als:
- Ren, Lina, Hoshino.
- Leren wat mijn Quirk kan.
- Tuin. Koffiehoek.

Onder "Thuis":
- Bart, Jitske.
- IJs. Keuken. School.

- Mijn oude kamer. Tweede haakje in de gang.

Daaronder had ze in kleine letters geschreven: Brug = niet kiezen welke helft weg moet. Brug = leren hoe beide kanten blijven bestaan.

Het was die middag, toen ze net terugkwam uit een rustige les over scenario-analyse, dat Hoshino haar naar B-3 riep.

Er zat meer spanning in de gang dan normaal. Geen paniek, maar een soort geconcentreerde verwachting. In B-3 waren behalve Hoshino en Ren ook Taro en directeur Arai aanwezig. Lina zat op een kussen, haar been wiebelde.

"Ga zitten," zei Hoshino. "Er is nieuws. En een voorstel."

Dat laatste woord prikte meteen.

"Voorstel van wie?" vroeg Benthe. "Van jullie? Of van de mensen in de vergaderzaal?" "Van ons," zei Arai. "Met medeweten van hen. Niet andersom."

Dat maakte uit.

Taro legde een klein apparaat op de grond in het midden van de cirkel. Het zag eruit als een kruising tussen een luidspreker en een kompas, met een ring van zachte, lichtgevende punten.

"Wat is dat?" vroeg Benthe.

"Een stabielere versie van het ding dat Ren naar je kamer bracht," zei Taro. "Maar dan niet om van alles doorheen te sturen. Alleen om te voelen, en heel gericht één soort signaal

te zenden. Geen portaal. Geen krachtveld. Eerder… een baken."

"Zoals een vuurtoren?" vroeg Lina. "Ja," zei Taro. "Maar dan zonder schepen die er tegenaan varen, hopelijk."

Hoshino keek naar Benthe. "We denken," zei hij rustig, "dat de scheur nu stabiel genoeg is om één ding te proberen: geen grote stap, geen sprong. Maar een soort 'afspraak in het midden'. Een moment waarop jij – met ons erbij – bewust contact maakt met thuis. Niet om erdoorheen te vallen. Alleen… om te laten zien dat je er bent. En om te kijken of er aan de andere kant iemand is die mee wil bouwen aan die brug."

Ze voelde haar hart in haar keel kloppen. "Ik heb dat… al een beetje gedaan," zei ze zacht. "Met dat kleine apparaatje. Berichten. Gevoel."

"We weten het," zei Hoshino. "Wij voelden het. En waarschijnlijk zij ook. Maar jij stond er alleen voor. Dat willen we nu veranderen."

Arai boog zich iets naar voren. "Mijn voorstel," zei ze, "is dit: we plannen één bewust moment. Jij bepaalt wanneer. Jij bepaalt ook hoeveel je geeft. Wij zorgen voor de randen: dat de scheur niet groter wordt dan jij wilt, dat er niet ineens twintig sensoren mee willen kijken. Aan de andere kant… weten we niet precies wat er gebeurt. Maar we gaan er niet vanuit dat daar iemand staat met een leger. Als ik alles goed begrijp, staat daar een vader in een ijszaak, een vrouw op een motor en een machine die licht heeft gegeven."

Bij dat beeld moest Benthe slikken. "En daarna?" vroeg ze. "Als dat moment geweest is?"

"Daarna," zei Hoshino, "doen we niks groots. We kijken. We luisteren. Jij schrijft op wat je hebt gevoeld. Taro bekijkt zijn metingen. We rennen niet meteen naar 'nu moeten we haar terughalen'. We kijken of we een taal kunnen vinden, samen. En ondertussen gaat je leven hier door."

Met "leven" bedoelde hij lessen, koffiehoek, tuin, missies. Gewone dingen in een ongewone situatie.

"Wat als ik nee zeg?" vroeg ze. "Voor nu. Of langer."

"Dan gebeurt er niets," zei Arai. "De scheur blijft zoals hij nu is. Dat heeft ook risico's, maar die nemen we dan voor lief, omdat we jouw grens respecteren."

De kamer was stil. Benthe hoorde haar eigen adem. En, heel vaag, de geluiden van de Academy buiten: iemand die lachte, een deur die dichtviel.

Ze sloot haar ogen even.

Voor haar innerlijke blik verscheen weer het lijstje "Hier / Thuis". De draad tussen de woorden. De koffiehoek. De ijsmachine. Ren die zei dat hij haar niet als standbeeld wilde. Bart die misschien in zijn keuken liep met een gat in zijn dag.

"Als we het doen," zei ze, "dan wil ik dat het niet voelt alsof ik tussen twee kanten in wordt gescheurd. Ik wil… dat het voelt als 'twee kanten die elkaar een hand geven'."

"Dat is precies wat wij ook willen," zei Hoshino. "Al is het misschien eerst niet meer dan vingers die elkaar even raken."

Ze opende haar ogen.

"Dan wil ik… het proberen," zei ze. "Maar… op één voorwaarde." "Zeg het," zei Arai.

"Dat ik kan stoppen zodra het teveel wordt," zei Benthe. "Ook als het voor jullie meetapparaten interessant is. Ook als iemand ergens denkt: 'nog één seconde'."

"Dat is geen voorwaarde," zei Arai. "Dat is een principe. Afgesproken."

Taro tikte met zijn vinger tegen de rand van het apparaat. "Technisch gezien," zei hij, "werkt dit als een soort veredelde stemversterker voor wat jij toch al kunt. Als jij niks 'stuurt', stuurt dit ding ook niets. Het vergroot niet uit zichzelf."

"En als het mis zou gaan?" vroeg ze. "Als er… iets doorheen wil?"

"Dan grijpt Lina in," zei Ren, voor Taro kon antwoorden. "Met haar Static. En ik met mijn Echo. En Hoshino door de boel stil te leggen. Je staat niet alleen aan het randje te trekken."

Lina tikte op haar eigen borst. "Ik ben officieel bliksemafleider," zei ze. "Voor alles wat knettert waar het dat niet moet doen."

Dat beeld – dat er drie mensen naast haar zouden staan, letterlijk en figuurlijk – maakte het net iets minder eng.

"Wanneer?" vroeg ze.

"Wanneer jij wilt," zei Hoshino. "Het hoeft niet vandaag. Het hoeft niet morgen. Maar ik merk aan alles dat je toch al elke avond aan die draad denkt. Soms is controle ook: zeggen 'nu' in plaats van 'toevallig'."

Ze dacht even na.

"Niet in de avond," zei ze. "Dan voelt het teveel alsof ik in mijn slaap weg kan glippen. Overdag. Als iedereen wakker en alert is. En… liever niet vlak na een heftige training. Ik wil een helder hoofd."

"Dan," zei Arai, "stel ik voor: morgen. Midden op de dag. In de tuin. Geen training ervoor, geen vergadering erna. Alleen dit. En daarna… rust."

Ze voelde paniek opspringen. Morgen klonk dichtbij. Maar bij nadere proef smaakte het… logisch. Als ze het bleef uitstellen, zou de scheur steeds als een schaduw achter haar lopen.

"Goed," zei ze. Haar stem klonk vast, tot haar eigen verbazing. "Morgen, dan. Maar vanavond… geen apparaten. Geen oefeningen. Alleen… even gewoon zijn."

"Dat was sowieso het plan," zei Hoshino. "Je bent vrij."

Die avond liep ze niet rechtstreeks naar haar kamer. Ze vroeg Ren om mee te gaan naar de koffiehoek. Niet om te "verbeteren", dit keer, maar gewoon om er te zitten.

Ze dronken slechte thee – iemand had weer oude zakjes neergelegd – en deden geen moeite om het beter te maken. Het was oké dat sommige dingen even niet gefikst werden.

"Ben je bang?" vroeg Ren, zonder omwegen.

"Ja," zei ze. "Maar niet zoals eerst. Eerst was ik vooral bang dat andere mensen zouden beslissen. Nu ben ik bang voor iets wat ik zelf heb mee gekozen. Dat is… anders. Eerlijker."

"Héldender," zei hij. "En eerlijker."

"En jij?" vroeg ze. "Ben jij bang?"

"Ja," zei hij. "Dat je verdwijnt. Of dat je pijn krijgt. Of dat je teruggaat en zegt: 'ik wil nooit meer iets met die gekke heldenschool.' Maar… ik ben ook… benieuwd. Naar hoe het is als een brug een eerste plank legt."

Ze zwegen even.

"Als ik terugga," zei ze zacht, "dan wil ik niet dat jij denkt dat je niks meer voor mij betekent. Of dat wat ik hier heb geleerd weg is."

"En als je blijft," zei hij, "wil ik niet dat jij denkt dat je Bart en Jitske verraden hebt. Of dat je thuis hebt opgegeven."

Ze keek naar haar handen om de mok.

"Misschien bestaat 'verraad' minder dan mensen denken," zei ze. "Misschien is het minder zwart-wit. Ik kan van twee plekken tegelijk houden. Van twee groepen tegelijk. Dat is geen verraad, dat is… ingewikkeld."

Ingewikkelde liefde," zei Ren. "Daar zou een heldenopleiding ook een vak over moeten hebben."

"Ze hebben tactiek en ethiek," zei ze. "Misschien is dat hun saaie versie."

Toen ze later in bed lag, pakte ze het kleine apparaatje op maar zette het niet aan. Ze hield het alleen maar vast.

"Morgen," fluisterde ze. "Niet per ongeluk. Samen."

In plaats van driftig naar de keuken te reiken met haar geest, ademde ze rustig. Ze stelde zich voor dat de draad tussen de werelden niet trok, maar zacht hing. Wachtend.

Ze dacht aan Bart, die misschien ook ergens zat en dacht: morgen? Voelt het morgen anders? Aan Jitske, die misschien aan tafel zat en zei dat wachten ook een vorm van kracht was.

De slaap kwam langzaam, maar zonder ruk. Ze viel niet. Ze gleed.

En ergens, tussen haar en een keuken aan de andere kant, hing een fluisterdun akkoord: Morgen.



De tuin was stiller dan ooit.

Geen extra leerlingen, geen toevallige voorbijgangers. Alleen het ruisen van bladeren, het kraakje van een vogelpootje op een tak, en in de verte een dof geroezemoes van de rest van de Academy. Alsof iemand het leven hier op "achtergrond" had gezet.

In het gras stond een kleine opstelling klaar.

In het midden: het apparaat van Taro, de ronde schijf met zachte lichtpuntjes langs de rand. Daarnaast een lage tafel met een kan water en vier bekers. Er lagen kussens in een halve cirkel eromheen.

Benthe stond aan de rand van de tuin en ademde een paar keer diep in en uit. De lucht rook naar vochtige aarde en iets fris. De smaak in haar mond was een mengsel van spanning (metalen rand) en vastberadenheid (warm, iets van kruidige thee).

"Je hoeft nu nog niet dichterbij," zei Hoshino, die een paar meter bij haar vandaan stond. "We hebben tijd."

Ren en Lina waren er ook. Ren zat al op een kussen, ellenbogen op zijn knieën, handen verstrengeld. Lina stond met haar handen in haar zakken, haar gele schoenen diep in het gras.

Taro zette zijn tas neer en ging door zijn knieën bij het apparaat. "Laatste check," mompelde hij. "Energiebron, geïsoleerd. Geen automatische versterking. Alles wat hij doet, is volgen wat jij doet, Benthe. Niet andersom."

Dat was belangrijk. Ze wilde niet dat een apparaat haar overnam. "Zijn we… alleen?" vroeg ze.

"Zo alleen als verantwoord is," zei Arai, die net de tuin in kwam lopen. Ze bleef bij de deur staan. "Er kijken mensen mee op afstand, maar niet live op jouw gezicht ingezoomd. Ze zien grafieken. Wij zien jou. En jij bepaalt."

Ze knikte. Het was het maximum aan geruststelling dat in deze situatie mogelijk was.

"Waar wil je zitten?" vroeg Hoshino.

Ze keek naar de opstelling. In het midden van de halve cirkel was een kussen vrij. Daarnaast, iets naar achteren, stonden twee kussens – duidelijk voor Ren en Lina. Taro zat schuin aan de andere kant, bij zijn apparaat.

"Hier," zei ze, en ze wees naar het middelste kussen. Niet uit bravoure, maar omdat het voelde alsof ze de draad beter kon voelen als ze niet aan de rand zat.

Ze ging zitten. Voeten in het gras, knieën gebogen, handen los op haar benen. Ze voelde het kloppen van haar hart tot in haar vingers.

Ren ging links achter haar zitten, net buiten haar directe blikveld. Dat was fijn; ze wist dat hij er was, zonder dat hij haar aankeek. Lina plofte rechts neer, iets schuin, haar schouder niet ver van die van Benthe, maar niet té dichtbij.

"Oké," zei Hoshino. "Laat ik nog één keer hardop zeggen wat we doen. Zodat iedereen dezelfde film in zijn hoofd heeft."

Hij keek de cirkel rond.

"Benthe zal – zoals zij dat het beste kan – contact zoeken met de plek waar de scheur is ontstaan: de ijskeuken in haar wereld," zei hij. "Niet om hem te vergroten, niet om erdoorheen te gaan. Alleen om enerzijds een boodschap van aanwezigheid te sturen, en anderzijds te kijken wat er terugkomt. Taro's apparaat meet de subtiele veranderingen die dat aan deze kant geeft. Ren en Lina letten op de 'weersomstandigheden': echo's, spanning, rare verschuivingen. Ik en directeur Arai houden de veiligheidsgrens in de gaten. Als iemand 'stop' zegt – vooral jij, Benthe – stoppen we. Geen vragen, geen discussie."

"Mag ik tussendoor praten?" vroeg Benthe.

"Ja," zei Hoshino. "Als je dat wilt. Je mag ook alleen achteraf vertellen. Jij kiest."

Ze haalde nog eens diep adem. Haar handen trilden licht.

"Ben je klaar?" vroeg Ren zacht.

"Nee," zei ze eerlijk. "Maar ik denk niet dat 'klaar' hier ooit als gevoel komt. Dus… ik ben… bereid."

"Dat is vaak het beste wat we krijgen," zei Hoshino. "En vaak genoeg."

"Dan," zei Arai, "gaan we beginnen. Op jouw tempo."

Benthe sloot haar ogen.

De tuin werd donker achter haar oogleden, maar niet zwart. Ze zag de gebruikelijke wolk van flarden: de koffiehoek, de trainingshal, de rustkamer. Ze liet ze voorbij drijven. Niet vasthouden.

Ze zocht de draad. Hij was er meteen. Niet als een helder koord, maar als een vertrouwde spanning ergens achter haar borstbeen. Een richting. Een smaak. Vanille. Honing. Een vleugje soep, vreemd genoeg. Thuis.

Ze volgde dat gevoel, maar niet zoals de eerste keren. Niet er blindelings achteraan, maar alsof ze een smal pad opging met één hand langs de muur. Voelend. Rustig. Geen sprong.

De ijskeuken doemde op in haar gedachten. Niet helemaal scherp, maar herkenbaar. De metalen werkbank, de grote machine, de tegelvloer. En… twee mensen.

Bart, iets gebogen over het aanrecht. Jitske, leunend tegen de deurpost, een mok in haar hand. Ze kon hun gezichten niet volledig zien, maar hun aanwezigheid was als geur: warm, uniek.

Er ging een schok door haar lijf. Ze ademde kort in, maar dwong zichzelf het uit te ademen.

"Zie je iets?" vroeg Lina zacht, zonder de stilte te breken.

"Ik… voel," zei Benthe. "De keuken. Hij is… niet zo licht als toen. Maar hij is er. En… zij ook."

Zij. Dat waren Bart en Jitske.

De draad trilde. Dit keer voelde het niet als een toevallige echo, maar als iets wederkerigs. Alsof er aan de andere kant ook iemand zijn hand op de muur had gelegd.

"Mijn sensoren zien een lichte toename in… iets," fluisterde Taro. "Geen paniek. Geen piek. Meer… een golf. Blijf doen wat je doet."

Ze knikte, met gesloten ogen.

Ze zocht naar een manier om een boodschap te sturen zonder zichzelf te verliezen. Ze herinnerde zich wat ze in de koffiehoek had gedaan: werken met smaken, met intentie.

Ze liet de herinnering aan haar vader opkomen. Niet de schrik aan de ijsmachine, maar gewone dingen: Bart die fluitend in de keuken stond. Bart die "Bens" zei als ze binnenkwam. Bart die haar paniekerige hoofd kon "afblussen" met een grap.

Ze gaf die herinnering een smaak: warme tomatensoep, knoflook, brood uit de oven. En ze legde er haar eigen huidige gevoel bij: ik ben hier, ik leef, ik leer, ik mis je. Dat smaakte als… spanning en zachtheid tegelijk. Een soort citrus met honing.
Ze draaide die twee samen in zichzelf tot één geheel. Niet perfect gemengd – gevoelens mengen nooit perfect – maar verbonden.

En toen… opende ze zich een beetje. Niet volledig, niet alles. Alsof ze een raam op kiepstand zette in plaats van helemaal open.

Ze voelde de draad pulseren. In Taro's apparaat lichtte een ring van puntjes zacht op. Niet fel, juist gedimd. Een zachte bevestiging dat er iets gebeurde.

Aan de andere kant van de draad veranderde de sfeer.

In haar innerlijke keuken stopte Bart zijn beweging. Hij keek op. Jitske ook. Het was alsof ze tegelijk iets hadden gevoeld. Iets dat niet in hun woorden paste, maar wel in hun lichamen.

Er kwam een golf terug. Niet als taal, maar als ruwe emotie. Angst, ja. Maar ook opluchting. Een diepe, bijna lichamelijke "dank je dat je er nog bent".

Die emotie had een smaak die haar overweldigde: zout, warm, scherp. Tranen, waarschijnlijk. Van hen. Van haar.

Ze hapte naar adem.

"Stop?" vroeg Hoshino onmiddellijk. "Nee," zei ze. "Nog… even."

Ze wilde iets teruggeven. Niet alleen laten voelen dat ze bestond, maar ook dat ze een idee had. Een richting.

Ze dacht aan de brug. Aan het woord dat Hoshino had gebruikt. Aan haar eigen wensen: teruggaan, maar niet alsof dit nooit was gebeurd. Haar ijssalon-droom. Haar team hier.

Ze gaf dat ook een smaak. Een ijsje, half lavendel-honing, half iets wat nog geen naam had. Een mix van hier en daar.

"Later," dacht ze zo hard als ze kon, zonder woorden. "Niet nu. Niet nooit. Later. Met plan. Met brug. Niet met val."

Ze voelde hoe die intentie door de draad liep, zonder dat ze hem duwde. Meer als: tonen. Een geur die je loslaat.

De golf terug was anders. Minder scherp. Nog steeds verdriet. Nog steeds gemis. Maar daar onder… vertrouwen. Niet volledig, niet zonder pijn. Maar voelbaar.

Alsof iemand aan de andere kant dacht: ik begrijp het niet, maar ik hoor je. We wachten. We zoeken mee. We geven je niet op.

Ze kon het niet bewijzen. Geen meetapparaat kon dat vangen. Maar haar Quirk, haar smaken, logen niet.

Er begon iets anders te gebeuren. Aan de rand van haar aandacht – daar waar de scheur zat – voelde ze een lichte verandering. Niet gevaarlijk, eerder structureel. Alsof de randen, die eerst rafelig waren, een klein beetje gladder werden daar waar de draad liep.

"Er verandert iets in het veld," fluisterde Taro. "Niet groter. Netter. Alsof… de rand zich organiseert."

"Dat is genoeg," zei Benthe. "Nu…"

Haar stem brak. "Nu stop," zei ze.

Ze trok haar aandacht voorzichtig terug. Niet abrupt, geen ruk. Ze liet de keuken zacht wegvallen in de mist van haar gedachten, de draad niet doorgesneden, maar losgelaten.

De puntjes op Taro's apparaat doofden langzaam uit. De tuin werd weer gewoon de tuin. Vogels, gras, lucht. Ze opende haar ogen.

De wereld was even te fel. Ze knipperde, zag vlekken. Toen werden de vormen weer duidelijk.

Hoshino zat iets dichterbij dan eerst, zijn gezicht gespannen maar zacht. Arai stond nog steeds bij de deur, haar handen ontspannen langs haar lichaam.

Ren keek haar aan met grote ogen. Lina veegde onopvallend haar wangen af – of het zweet was of iets anders, was niet duidelijk.

"Hoe gaat het?" vroeg Hoshino. "Eerlijk."

"Vol," zei ze. "Maar… niet kapot. Het is alsof ik… een zwaar gesprek heb gehad in een taal zonder woorden."

"Dat klinkt… als wat het was," zei hij.

"Wat voelde jij?" vroeg Arai.

Benthe zocht naar woorden. "Ik… was in de keuken," zei ze. "Niet echt, maar… bijna. Ze waren daar. Bart en Jitske. Ik kon ze niet duidelijk zien, maar hun… smaak was er. Heel sterk. Toen ik liet voelen dat ik er was, kwam er een golf terug. Veel. Angst, opluchting. Het was… veel."
"Je had kunnen wegtrekken," zei Hoshino. "Waarom deed je dat niet meteen?"

"Omdat ik… ook iets moest zeggen," zei ze. "Niet alleen 'ik leef', maar ook: 'ik kom niet nu, niet zomaar. Ik wil dat het goed gebeurt. Met plan. Met brug.' Anders zouden ze

misschien denken dat ik niet terug wil. Of dat ik vergeten ben."

"En wat voelde je toen je dat liet voelen?" vroeg Ren zacht. "Dat ze… niet boos waren," zei ze. "Verdrietig. Maar… ergens begrepen ze dat dit niet simpel is. Het voelde alsof ze aan hun kant ook iets vastpakken. Misschien een idee. Misschien… een ijsmachine." Ze glimlachte schuin. "Ik wist nooit dat vertrouwen ook een smaak had."

"En hoe smaakt het?" vroeg Lina. "Als… brood dat je in de oven schuift waarvan je niet weet of het goed rijst," zei ze. "Je ziet het nog niet, maar je ruikt dat er iets gebeurt wat langer duurt dan vijf minuten."

Taro keek naar zijn scherm.

"Mijn metingen zeggen ongeveer hetzelfde, maar dan minder poëtisch," mompelde hij. "Geen gevaarlijke pieken, geen groei van de scheurbreedte. Wel kleine veranderingen in structuur. Alsof de rand minder willekeurig wordt op de plek waar jij contact hebt gemaakt."

"Een eerste plank," zei Hoshino. "Niet genoeg om overheen te lopen. Maar meer dan lucht."

"En ik?" vroeg Benthe. "Ben ik nu… meer vast aan één kant? Of juist… uitgerekt?"

"Dat is een belangrijke vraag," zei Arai. "Hoe voelt het in jou?"

Ze sloot even haar ogen, maar alleen om naar binnen te luisteren. "Voorheen voelde de draad als iets wat aan me trok," zei ze. "Alsof ik elk moment weer… weg kon glippen.

Nu voelt hij… stiller. Minder schokkerig. Het is nog steeds een draad tussen hier en daar. Maar… hij lijkt minder willekeurig. Meer… afgesproken."

"Afgesproken," herhaalde Hoshino. "Dat vind ik een mooi woord. Jij hebt niet alleen gevoeld wat er was. Je hebt mee bepaald hoe het zich gaat ontwikkelen."

Ze ademde langzaam uit.

"Ben ik nu officieel… brug?" vroeg ze. "Niet alleen in jullie rapport, maar… echt?"

"Je wás het al," zei Ren. "Alleen nu heb je er zelf een plank in gelegd. Dat is iets anders dan alleen valbreuk."

Er viel een stilte waarin iedereen even zijn eigen gedachten proefde.

"Voor vandaag is dit genoeg," zei Arai toen. "Meer dan genoeg. Geen nieuwe tests. Geen meteen 'laten we nog een keer kijken wat er gebeurt als we…'. Nee. We laten dit liggen. We laten het settelen. Jij rust. Wij analyseren. En Bart… en Jitske… zullen waarschijnlijk op hun manier ook moeten bijkomen."

"Ze praten niet in grafieken," zei Benthe zacht. "Maar in soep en blikken en… stiltes."

"En dat is net zo geldig," zei Hoshino.

Ren schoof zijn kussen iets dichterbij dat van haar, zonder het te raken. "Wil je… straks naar de koffiehoek?" vroeg hij. "Of in de tuin blijven. Of naar de rustkamer. Of… naar je bed. Ik loop hoe dan ook mee tot je zegt dat ik weg moet."

"Eerst hier nog even zitten," zei Benthe. "Zonder dingen te doen. Gewoon… voelen dat ik nog in één stuk ben."

"Dat ben je," zei Lina. "Je ziet er alleen uit alsof je een hele dag hebt geproefd in plaats van één ijsje."

"Zo voelt het ook," zei Benthe.

Toen de anderen zich langzaam terugtrokken – Taro met zijn apparaat, Arai met haar agenda, Lina met een overslaande "ik ga ff elektriciteit kwijt op iets dat geen mens is" – bleef ze met Hoshino en Ren in de tuin.

"Je hebt iets gedaan wat… veel volwassenen niet zouden durven," zei Hoshino. "Niet omdat het gevaarlijk is, maar omdat het kwetsbaar is. Je hebt je laten zien zonder te weten wat je zou terugkrijgen."

"Zij ook," zei ze. "Aan de andere kant."

"Dat maakt het bruggenbouwen," zei hij. "Niemand bouwt een brug in zijn eentje. Jij hebt vandaag laten zien dat aan beide kanten handen zijn die het willen."

Ze dacht erover na.

"Betekent dit," vroeg ze voorzichtig, "dat… teruggaan… echt mogelijk is? Niet nu, maar ooit?"

"Ik denk dat de kans groter is geworden," zei Hoshino. "Niet omdat we een machine hebben. Maar omdat er nu aan twee kanten intentie is. Mensen. Jij. Bart. Jitske. Wij. En intentie is het fundament onder elke technologie."

"En als ik straks – als het kan – kies om terug te gaan… ben ik dan klaar hier?" vroeg ze. "Of blijft er iets van mij in deze wereld?"

"Je bent allang niet meer alleen van één wereld," zei Ren. "Ik zal je altijd een beetje missen, waar je ook bent. Dat is de prijs van… verbonden zijn."

"En de winst," voegde Hoshino eraan toe. "Dat jij altijd meer dan één plek hebt waar je mag landen."

Ze sloot haar ogen nog één keer, heel kort. In haar hoofd zag ze geen helden in kostuums, geen grafieken, geen lichtgevende machines. Ze zag een ijskeuken, een koffiehoek, een tuin, een tafel met tomatensoep. En een dunne, stevige lijn ertussen. Nog geen brede brug. Maar wel een richtingsgevoel.

Ze glimlachte heel klein.

"Misschien," zei ze, "is vandaag niet de dag dat ik kies. Maar wel de dag dat ik weet dat kiezen ooit geen sprong in het donker hoeft te zijn. Meer een stap op een plank die ik zelf heb mee gelegd."

"Dat is meer dan ik durfde hopen voor deze fase," zei Hoshino.

"En nu?" vroeg ze. "Nu… niks?"
"Nu," zei hij, "drinken we water, eten we iets, en gaan we iets doen dat niets met scheuren of Quirks te maken heeft."

"Zoals?" vroeg ze.

Ren sprong overeind. "Ik heb gehoord dat er in de stad een ijszaak is met belachelijk goede lavendel-honing," zei hij. "Ik ken iemand die me kan helpen beoordelen of dat waar is."

Ze schoot in de lach – moe, maar echt. "Ik ben streng," zei ze. "Ze moeten wel heel goed hun best hebben gedaan."

"Dan hebben ze geluk dat we met z'n drieën zijn," zei Ren. "Een brug, een leraar en een echo. Wie kan daar tegenop?"

Ze stonden op. De tuin achter hen werd weer gewoon tuin. De scheur tussen werelden deed niets spectaculairs. Hij was er. Net iets rustiger dan vóór die ochtend.

En ergens, ver weg in een andere keuken, misschien op hetzelfde moment, legde iemand een lepel neer, keek in het niets en voelde – heel even – minder alleen.

De brug was nog niet af. Maar vandaag had hij een plank gekregen. En dat smaakte naar iets wat Benthe nog niet helemaal kon benoemen.

Maar ze wist: het was van haar. En van hen. Aan beide kanten.



De ijssalon in de stad rook anders dan die thuis, maar de taal was dezelfde.

Koude zoetheid, wafels, fruit, een vleugje schoonmaakmiddel. Door het raam zag Benthe de metalen bakken met bollen in alle kleuren: zacht wit, diepbruin, lichtpaars, zonnig geel. Er stond een rij mensen, maar geen lange. Net genoeg om de toonbank levend te houden.

Dit is 'm," zei Ren. "De beroemde lavendel-honing. Als het tegenvalt, klagen we professioneel."

"Jij klaagt sowieso," zei Lina. "Met of zonder lavendel."

Hoshino was meegegaan, maar bleef een stukje achter. Niet als chaperonne, eerder als iemand die hen ruimte gaf en toch in de buurt was. Hij keek met een half glimlachje naar de menukaart op het bord, alsof hij deed alsof hij kwam voor een neutraal onderzoek, niet voor iets dat veel dieper ging.

Binnen aan de toonbank liep een vrouw met een staart en een schort heen en weer. Ze schepte, glimlachte, veegde de randjes schoon. Aan haar bewegingen zag Benthe dat ze wist wat ze deed; niets was gehaast, niets slordig.

"En?" vroeg Ren toen ze dichterbij kwamen. "Wat gaat het worden, smaakorakel?"

Ze scande de smaken op de kaart. Haar ogen bleven hangen bij één regel: "Lavendel-honing – zacht & kalm." Daarnaast kleine letters met: "met room en een vleugje citrus."

"Lavendel-honing," zei ze. "En… één bol van iets heel anders. Zodat ik weet wat het verschil is."

"Dapper," zei Lina. "Ik neem chocolade met zeezout. Om geaard te blijven."

Ren bestelde een mix van dingen die niet bij elkaar leken te passen, wat precies bij hem paste.

Toen het haar beurt was, keek de vrouw achter de toonbank haar aan. "Wat mag het zijn?" vroeg ze.

"Lavendel-honing, alsjeblieft," zei Benthe. "En… citroen-sorbet." "Interessante combinatie," zei de vrouw. "Zoet en scherp." "Dat is ongeveer mijn week," mompelde Benthe.

Met het ijsje in haar hand liepen ze naar buiten. Ze gingen op een lage muur zitten, een stukje van de deur af. De stad bewoog langs hen heen; auto's, fietsen, stemmen. Het was druk, maar niet als de trainingshal. Druk op een bekende manier.

Benthe likte voorzichtig aan de lavendel-honing. Het eerste dat haar opviel, was dat het… goed was. Niet perfect zoals in haar hoofd, maar goed. De honing was zacht, de lavendel aanwezig maar niet zeperig. Er zat inderdaad een minieme citroentoon in, die het geheel iets lichter maakte.

"En?" vroeg Ren, die haar gezicht bestudeerde alsof hij een toetsuitslag afwachtte.

"Rustig," zei ze. "Met een klein randje dat zegt: 'je leeft nog'."
"Dat is een rare beschrijving," zei Lina. "Maar ik snap het."

Benthe nam een hap van de citroen. Scherp, fris, bijna te zuur. De combinatie met de lavendel-honing was… verrassend. De ene lik trok haar wakker, de andere legde een deken neer. "Dit," zei ze, "is precies waar ik tussenin zit. Tussen scherp en zacht."

"Welkom in de club," zei Ren. "De meeste mensen doen net alsof ze één smaak zijn. Jij bent tenminste eerlijk."

Ze lieten het een tijdje stil worden. Ze aten. Ze keken. Benthes gedachten gingen vanzelf naar een andere ijssalon, in een andere wereld. Niet die van de Academy, maar een die nog niet bestond. Haar eigen. Met smaken die verhalen vertelden.

"Denk je dat je later… echt zo'n zaak gaat hebben?" vroeg Lina.

"Ja," zei Benthe, zonder lang na te denken. Het antwoord verraste haar niet eens meer. "Ik weet nog niet waar. Misschien daar. Misschien hier. Maar… ergens."

"Brug-ijs," zei Ren. "Twee loketten. Aan elke kant van de scheur één."

"Dat is praktisch ingewikkeld," zei Taro, die zich bij hen had gevoegd zonder dat iemand hem had zien komen, met een beker koffie in zijn hand. "Maar conceptueel interessant."

"Jij mag de muur bouwen," zei Lina. "Wij doen de smaak."

Benthe lachte. Ze nam nog een hap lavendel-honing en sloot heel even haar ogen. In haar mond zat de smaak van rust. In haar neus, heel vaag, de herinnering aan haar eigen ijsmachine-avontuur. In haar borst de draad tussen de werelden, nu minder trekkend, meer aanwezig.

Ze dacht aan de keuken thuis. Aan de flitsen van contact. Aan de golf van vertrouwen die ze had gevoeld. Ze wist dat daar nu misschien ook iemand stond met een ijsje, of een kop koffie, of gewoon een pan soep. Dat ze misschien dachten aan haar, net zoals zij aan hen dacht. Niet non-stop, niet verlammend. Maar als een ondertoon.

Later, terug op de Academy, zat ze op haar bed met haar schrift. Bovenaan de pagina schreef ze:

Hoofdstuk 0 – Als ik dit ooit opschrijf

Daaronder:
Er was een meisje dat dacht dat haar anders-zijn een last was. Toen viel ze door ijs in een wereld waar anders-zijn een naam had. Ze ontdekte dat haar kracht niet in knallen zat, maar in zachter maken. En dat brug zijn betekent dat je van twee kanten houdt, en dat dat pijn doet en mooi is tegelijk.

Ze legde de pen neer.

Het boek in haar handen was nog niet geschreven. Niet echt. Maar de hoofdstukken zaten in haar. De dagen in de Academy, de missie met Ren, de tuin, de scheur, de plank.

Ze stond op en liep naar het kleine raam van haar kamer. Buiten kleurde de lucht in strepen oranje en paars. Ze leunde met haar voorhoofd tegen het glas.

"Later," zei ze zacht. Niet tegen de lucht, niet tegen één van de werelden, maar tegen het geheel. "Later kom ik terug. En later kom ik misschien ook hier nog eens. Ik weet nog niet hoe, maar… later is niet meer alleen eng. Het is ook… open."

Ze dacht aan Bart en Jitske. Aan hun smaken. Aan hun handen op de denkbeeldige muur.

Ze dacht aan Ren, Lina, Hoshino, Taro. Aan de tuin, de koffiehoek, de trainingshal.

Ze voelde de draad in haar borst, niet als een touw waaraan getrokken werd, maar als een soort extra spier. Iets dat bij haar hoorde. Iets dat ze had leren bewegen zonder zichzelf kwijt te raken.

Die nacht, toen ze haar lamp uitdeed en onder de deken kroop, pakte ze het kleine apparaat nog één keer op. Ze hield het even vast en legde het toen terug.

"Voor nu geen berichten," fluisterde ze. "We hebben allebei even rust verdiend."

Ze draaide zich op haar zij, trok de deken tot haar kin en sloot haar ogen.

In de halfslaap die volgde, kwamen beelden langs, zacht en niet opdringerig. Een ijssalon met een bord "smaak van rust". Een tuin met drie jongeren op een bank. Een keuken waarin twee volwassenen even hun ogen sloten en wisten: het is nog niet goed, maar het is ook niet meer alleen donker.

Toen ze eindelijk diep sliep, deed ze dat zonder vallen, zonder lichtflitsen. Alleen met de stille zekerheid dat er ergens een brug lag. Nog niet af, maar echt. En dat zij – Benthe, vijftien, meisje met een droom en een Quirk die smaken verschuift – er ooit overheen zou lopen.

Misschien in één richting. Misschien in beide. Maar in ieder geval: op haar eigen tempo. Met haar eigen smaak.



De dag waarop ze zouden proberen haar terug te sturen, rook niet naar avontuur.

Hij rook naar schoonmaakmiddel, koude lucht uit vriezers en iets van metaal. De ijskeuken op de Academy was leeggeruimd: geen emmers, geen restjes ingrediënten, alleen de grote, zilveren machine in het midden. Niet dezelfde als thuis, maar door Taro en zijn team aangepast, afgestemd op dat ene haarscheurtje tussen de werelden.

"Het blijft een rare gedachte," zei Lina, die met haar rug tegen de muur leunde. "Dat we een meisje naar huis sturen met een ijsmachine."

"Er zijn slechtere manieren om te reizen," zei Ren. Maar zijn grijns haalde zijn ogen niet helemaal.

Benthe stond naast de machine. Ze droeg geen kostuum, geen officieel tenue. Gewoon haar eigen kleren: de broek die

niet kriebelde, het shirt dat vertrouwd voelde. Haar handen gleden langs de koude rand van het apparaat.

"Ben je er klaar voor?" vroeg Hoshino. "Nee," zei ze. "Maar ik ben wel… op mijn plek."

Hij knikte, alsof dat het enige juiste antwoord was. "Laat ik het nog één keer zeggen," zei hij. "Dit is geen katapult. We gebruiken jouw draad, jouw Quirk en dit ding om de scheur precies zover te openen dat jij erdoorheen kunt stappen. Niet vallen. Geen licht-explosie. En wij houden hem vast zolang dat nodig is."

"En als het niet lukt?" vroeg ze.

"Dan ben je nog steeds hier," zei hij. "En dan hebben we geleerd wat níét werkt. Maar alles wat we gemeten hebben tot nu toe, zegt dat het kan. Voorzichtig. Met jou als stuur."

Taro, die gebukt bij een paneel zat, stak zijn duim op zonder op te kijken. "Energie staat klaar," zei hij. "Beperkingen actief. Geen automatische versterking. De machine reageert alleen op haar."

Ren kwam dichterbij. Hij had iets in zijn hand: een kleine, gevouwen kaart. "Hier," zei hij. "Voor als je… ooit vergeet dat dit echt was."

Ze vouwde het open. Binnenin stond in zijn rommelige handschrift: Smaken om te onthouden:

- Tuinlucht
- Slechte koffie, goede schuimlach
- Paniek die zachter werd
- Lavendel-honing in een andere stad
- Jij, die zei dat zachtheid ook een Quirk is.

Onderaan:
Als je ooit terugkomt, brengen we ijs van beide kanten. – R.

Ze slikte. "Ik ga dit nat maken," zei ze. "Als ik het zo meeneem."

"Deze blijft hier," zei hij. "Ik maak er nog één voor daar. Met minder krabbels. Misschien."

Lina stapte naar voren. In haar hand zat een klein, geel elastiekje. "Voor de tweede haak," zei ze. "In je gang. Of waar dan ook. Zodat je iets hebt wat nergens anders hoort."

Benthe nam het aan alsof het breekbaar was. "Dank je," zei ze.

"En nog één ding," zei Ren. Hij boog iets naar haar toe. "Je hoeft niet te doen alsof je dapper bent voor ons. Je mag bang zijn en het tóch doen."

"Ik ben bang," zei ze. "En ik doe het tóch."

Dat was misschien wel de eerlijkste definitie van moed die ze had geleerd.

Arai kwam de keuken binnen. Ze keek niet naar de meters, niet naar de schermen, maar eerst naar Benthe. "Bart en Jitske weten dat er iets komt," zei ze. "Niet hoe, niet precies wanneer. Maar ze hebben gevoeld dat we dichterbij zijn. Hoshino heeft… laten voelen dat dit de dag is. Op hun manier."

Benthe knikte. In haar borst trok de draad. Niet hard. Eerder als een hand die in de verte zwaaide.

"Goed," zei Hoshino. "Dan gaan we. Jij bepaalt het tempo. Wij volgen."

Ze legde haar handen op de rand van de trommel. De koude trok in haar huid. Ze sloot haar ogen.

Dit keer was het geen sprong in paniek, zoals de eerste keer bij Bart. Geen toeval. Ze wist wat ze deed. En dat maakte het tegelijk minder en meer eng.

Ze zocht de draad. Hij was er meteen: de smaak van tomatensoep, ijs, angst, hoop. De keuken thuis.

Ze liet zichzelf daarheen glijden. Niet ongeremd, maar stap voor stap. De machine onder haar handen begon zacht te trillen, niet anders dan wanneer hij normaal draaide. Alleen nu ging het niet om room en suiker, maar om ruimte en grenzen.

"Eerste fase," hoorde ze Taro zacht zeggen. "Scheur opzoeken. Geen groei."

In haar hoofd doemde de bekende ruimte op. De tegels, de werkbank, de ijsmachine daar. Bart, Jitske. Dit keer zag ze ze iets duidelijker. Bart met zijn hand op de machine, alsof hij haar vasthield. Jitske in de deuropening, ogen fel, mond strak.

Ze voelde hun schrik, hun hoop, hun moeheid. Het was veel. Maar ze was er niet meer alleen om het op te vangen; haar Quirk had spieren gekregen.

"Dit ben ik," dacht ze. "Ik kom. Niet vallen. Stappen." Ze gaf die gedachte de smaak van lavendel-honing en citroen: rust met een scherpe rand. Aan de andere kant kwam een golf terug, warm en zout: kom maar.

"Tweede fase," zei Taro. "Rand wordt dunner. Nog stabiel."

De machine zoemde iets harder. De lucht in de keuken voelde dikker. Benthe had het gevoel dat de grond onder haar voeten net iets minder stevig was, maar nog niet weg.

"Als het teveel wordt, zeg je het," klonk Hoshino's stem.

Ze ademde in. Uit.

In haar hoofd stond ze nu bijna letterlijk tussen de twee keukens in: die van de Academy en die van thuis. De ene rook naar metaal en schoonmaakmiddel, de andere naar soep en ijs. Daartussen een strook van… niets, nog.

Ze moest kiezen. Niet welke keuken, die keuze had ze al gemaakt. Maar hoe.

Ze stelde zich voor dat ze op de rand van een stoeprand stond, met één voet in de lucht. De brug – de plank die ze met haar eerdere contact had gelegd – was er nu. Geen brede snelweg, maar een smalle plank. Breed genoeg voor één persoon, als je niet te hard rende.

"Nu," dacht ze. "Eén stap. Niet terugkijken. Wel onthouden."

Ze zette in haar verbeelding haar voet neer. Op de plank. In de scheur.

Er ging een schok door haar heen. Niet pijnlijk, eerder alsof al haar smaken tegelijk kort werden aangescherpt. De machine bromde laag en steeg toen in toon. In de Academy-keuken zouden de lampen misschien weer even knipperen, zoals die eerste dag. Zij zag het niet. Ze voelde het.

De draad in haar borst werd geen touw dat trok, maar een lijn waarover ze zich verplaatste.

"Laat los," hoorde ze Hoshino ergens in de verte zeggen. "Niet trekken, loslaten."

Dat was het moeilijkst. Niet grijpen, maar loslaten. Niet blijven hangen tussen werelden, maar de beweging toestaan.

Ze liet de beelden van de Academy een stukje naar achteren glijden: de tuin, de koffiehoek, de trainingshal, het gezicht van Ren, de gele schoenen van Lina, de gefronste concentratie van Taro, Hoshino met zijn scheve bril. Ze probeerde ze niet vast te houden, maar ook niet weg te duwen.

Jullie zijn er nog, dacht ze. Ik ga, maar ik vergeet niet.

En toen stapte ze.

Voor een moment was er niets dan kou en licht. Geen flits zoals de eerste keer, maar een wijd, helder gevoel. Alsof ze door een heel dun laagje ijs gleed, zonder het te breken.

Ergens klonk iemand haar naam. Misschien Ren. Misschien Bart. Misschien allebei.

En toen stond ze.

De grond onder haar voeten was hard, bekend. De lucht rook naar soep, koffie, een vleugje afwasmiddel. De muren waren de juiste kleur. De machine voor haar was… de hunne. Met die ene kras aan de zijkant, waar Bart ooit tegenaan was gekomen met een krat.

"Benthe?"

Het was geen stem in haar hoofd, geen echo. Het was Bart. Naast de machine. Zijn ogen groot, zijn gezicht bleker dan ze zich herinnerde.

"Papa," zei ze.

En toen brak alles even. De spanning, de schijnbare rust. Hij stapte naar voren, raakte haar aan alsof hij niet geloofde dat ze echt was. Zijn handen op haar schouders, zijn voorhoofd tegen het hare.

Ze rook hem. Dezelfde geur als altijd: ui, koffie, wasmiddel. Maar er zat iets nieuws onder: de uitgeputte, scherpe geur van iemand die te lang bang is geweest.

"Je bent er," zei hij. Zijn stem was hees. "Je bent er. Je bent er."

In de deuropening stond Jitske. Haar helm in haar hand, haar ogen glinsterend. "Je had wel even kunnen appen dat je door een ijsmachine heen kwam," zei ze, maar haar stem brak halverwege. Ze stapte naar binnen, sloeg haar armen om hen heen. Het werd een kluwen van armen en schouders en warmte.

Benthe voelde de tranen eindelijk loskomen. Voor alles. Voor de Academy, voor hier, voor de tussentijd.

"Het spijt me," bracht ze uit. "Ik… had niet… ik viel… en toen…"

"Stil," zei Bart. "Je hoeft niks op te lossen nu. Je bent hier. Dat is genoeg."

Ze wist dat het niet alles was. Dat er later vragen zouden komen, verhalen, misschien mensen van buiten die iets wilden weten. Maar nu niet. Nu was het even klein.

In haar borst voelde de draad nog. Niet als een pijn, maar als een zachte spanning. Aan de andere kant, in een andere keuken, stonden mensen in een lege ruimte met een machine die langzaam uitzoemde.

In de Academy-keuken zou Taro opgelucht naar zijn meters kijken, Lina haar handen ergens op ontladen, Ren op een kruk zakken en even heel stil zijn, Hoshino zijn bril afzetten en zeggen dat er nu niets meer te doen was behalve… voelen.

De brug was geen gat geworden. Hij was er nog. Alleen stond Benthe nu aan deze kant.

Later, op haar eigen kamer thuis – de jas aan de tweede haak, de boeken op haar bureau, de My Hero Academia-kaft nog steeds een beetje beschadigd – zat ze op haar bed met haar schrift.

Het schrift met het ijsje erop. Het schrift dat Bart kennelijk al die tijd op tafel had laten liggen, alsof hij bang was dat het anders zou verdwijnen.

Ze sloeg een nieuwe bladzijde open. Bovenaan schreef ze:

Hoofdstuk 19 – Terug is niet terug bij af

Daaronder:
Ik ben thuis. Maar niet zoals ik weggegaan ben. Ik heb vrienden in een andere wereld die weten dat ik er nog ben. De draad is stiller, maar hij is er. Net als de brug.

Held zijn is nu: Bart en Jitske vertellen wat er gebeurd is, stapje voor stapje. En later: een ijssalon die smaken van twee werelden draagt.

Ze legde de pen neer en keek naar haar boekenkast. De boeken van My Hero Academia stonden er. Ze gooide ze niet weg. Ze waren geen sprookje geworden, maar een kaart van een plek waar ze echt was geweest.

Ze pakte één deel uit de rij, sloeg het open en glimlachte. "Jullie hebben mij geleerd wat een held kan zijn," zei ze zacht tegen de pagina's. "Maar de rest moet ik zelf schrijven."

Beneden riep Bart dat de soep klaar was. Jitske zei iets over "geen interdimensionale portalen meer tijdens het eten".

Benthe stond op, hing haar schrift netjes terug, legde het elastiekje van Lina om de tweede haak in de gang – gewoon, tussen de jassen – en liep naar de keuken.

De wereld van Ren en de Academy was niet weg. Hij zat in haar. In hoe ze keek, proefde, luisterde. In hoe ze morgen op school zou zitten, in hoe ze later een klant in haar eigen ijssalon zou aankijken.

Ze had een wereld verlaten zonder hem los te laten. En ze was thuisgekomen zonder te doen alsof er nooit iets was gebeurd.

De brug lag daar ergens nog, tussen ijsmachines en tuinen in. Ze hoefde er nu niet overheen. Maar het feit dat hij er was, gaf haar een vreemd soort rust.

Het smaakte als… lavendel-honing met een randje citroen. Rust met een scherpe rand. Precies goed.

OVER PETER PAUL

Peter Paul J. Doodkorte is iemand bij wie verhalen vaak beginnen op plekken waar hij gewoon staat: langs een sportveld, onderaan een piste of aan een keukentafel waar soep pruttelt en iemand iets belangrijks niet hardop durft te zeggen. Hij kijkt, luistert en proeft als het ware mee, tot er ergens in zijn hoofd een zin oplicht waarvan hij weet: hier zit een verhaal in.

Als opa van Benthe kent hij het gevoel van "anders zijn" niet alleen uit boeken en rapporten, maar ook uit gesprekken aan de eettafel, appjes laat op de avond en stiltes waarin je hoort wat niet gezegd wordt. In zijn werk adviseert hij gemeenten en organisaties over jeugd, zorg en samenleven, maar achter woorden als "beleid" en "systeem" ziet hij vooral kinderen, ouders en professionals die proberen het goed te doen in een soms veel te harde wereld.

Hij schreef eerder verhalen over voetbalvelden en pistes, over jongens en meisjes die dromen groter hebben dan hun woonwijk en over volwassenen die leren kijken met een beetje meer zachtheid. In columns en gedichten zoekt hij naar taal voor dingen die moeilijk uit te leggen zijn: rouw, veerkracht, twijfel, hoop.

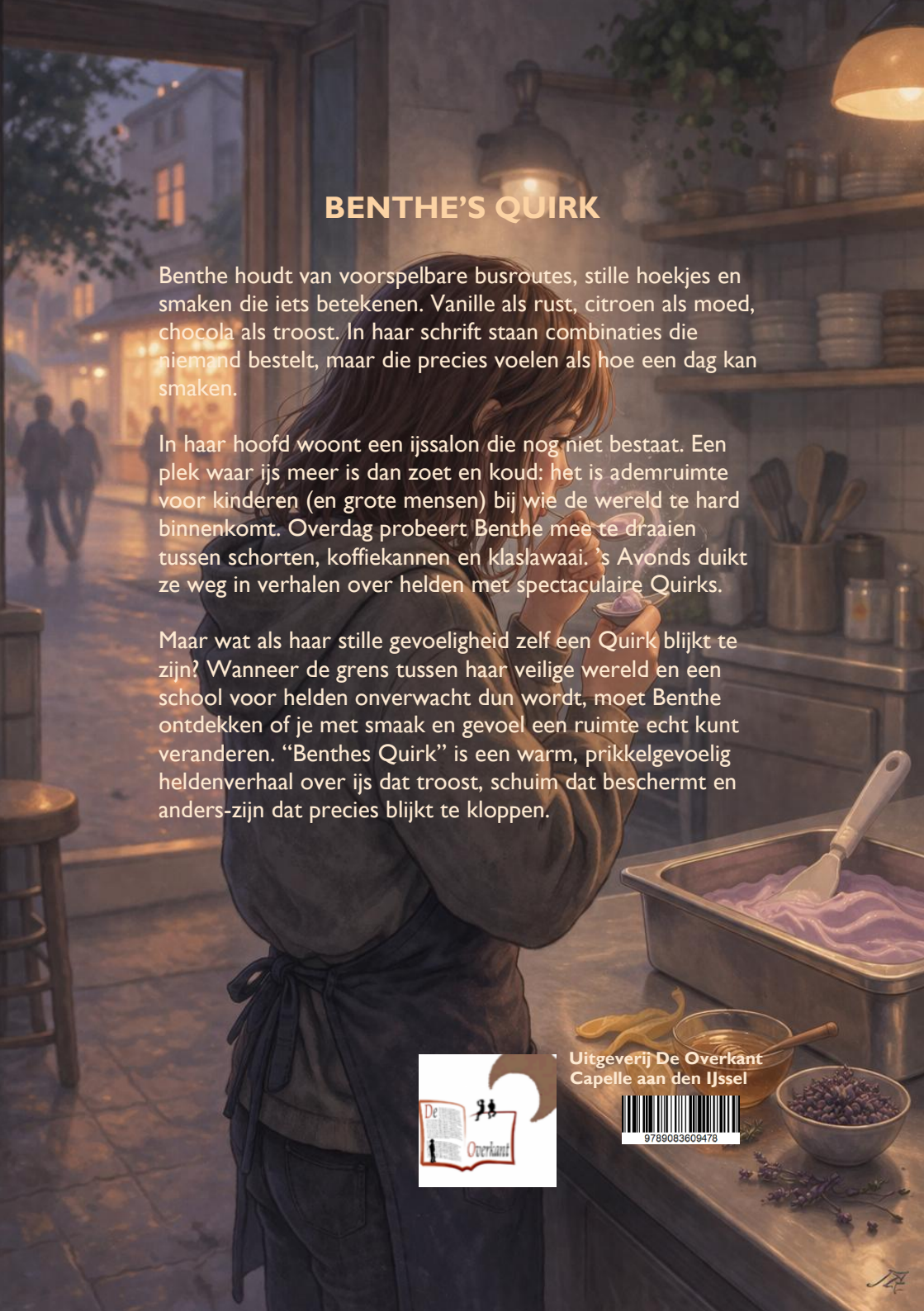
Met Benthes Quirk komt dat allemaal samen: zijn liefde voor zijn kleindochter, zijn fascinatie voor werelden waarin anders-zijn een naam krijgt, en zijn wens dat er meer plekken komen waar kinderen mogen landen in plaats van moeten presteren. Dit boek is zijn eerbetoon aan alle Benthe's, Noa's, Joshua's en andere kinderen die de wereld intenser voelen dan gemiddeld – en aan de volwassenen die leren luisteren naar wat daar eigenlijk de smaak van is.

BIBLIOGRAFIE

9789080412538	Peter Paul J. Doodkorte	Als ik stil ben / versjes, gedichten op de dood / druk 1	De Overkant
9789080412521	Peter Paul J. Doodkorte	Even stilstaan / lichtpuntjes en vreugdevuurtjes van en voor mensen / druk 1	De Overkant
9789080412545	Peter Paul J. Doodkorte	Kunststukjes / overwegingen en ver-dichtjes naar aanleiding van kunst(-beleving) / druk 1	De Overkant
9789080412576	Peter Paul J. Doodkorte	In ongewone stilte / ver-dichtjes in dagen van coronapandemie / druk 1	De Overkant
9789080412552	Peter Paul J. Doodkorte	Van harte jarig zijn / ver-dichtjes bij een verjaardag / druk 1	De Overkant
9789080412507	Peter Paul J. Doodkorte	Het stille ervaren / ver-dichtjes bij de dood / druk 1	De Overkant
9789080412583	Peter Paul J. Doodkorte	Met hart en Ziel / Het mysterie van niks en oneindig genot / druk 1	De Overkant
9789080412590	Peter Paul J. Doodkorte	Scheefpoepen / Pieter Pottenkijker en Het mysterie van het vreemdgaan / druk 1	De Overkant
9789083348308	Peter Paul J. Doodkorte	De magie van Domaine Sainte Marie / Pieter Pottenkijker op zoek naar magie / druk 1	De Overkant
9789083348315	Peter Paul J. Doodkorte	De stilte fluistert / ver-dichtjes over onvergetelijk leven / druk 1	De Overkant
9789083348322	Peter Paul J. Doodkorte	Oud, maar zeker niet out! / Het mysterie van de Krasse Knarren / druk 1	De Overkant
9789083348346	Peter Paul J. Doodkorte	Prikkelende overdenksels / Pieters gebundelde kijk op de zaak | 2 / druk 1	De Overkant

9789083348360	Peter Paul J. Doodkorte	Pieters' prikkelspraak / Pieter's provoking speech | Le discours Provocateur de pieter / druk 1	De Overkant
9789083348339	Peter Paul J. Doodkorte	Prikkelende gedachten / stimulating thoughts | pensées stimulantes / druk 1	De Overkant
9789083348384	Peter Paul J. Doodkorte	De Knikkerkronieken / Pieters' tractaat over tactiek en tranen / druk 1	De Overkant
9789083348353	Peter Paul J. Doodkorte	Geen vergeefs beroep / Een hulpverleningsvorm dreigde te verdwijnen. De daarop geattendeerde Tweede Kamer der Staten-Generaal voorkwam dat. / druk Heruitgave	De Overkant
9789083348377	Peter Paul J. Doodkorte	Het Mysterie van het Ego / Pieter Pottenkijker en het raadsel van de grootspraak / druk 1	De Overkant
9789083348391	Peter Paul J. Doodkorte	Noa 18 / 17 augustus 2025 / druk 1	De Overkant
9789083609409	Peter Paul J. Doodkorte	Het mysterie van het bonzend hart / druk 1	De Overkant
9789083609416	Peter Paul J. Doodkorte	Gebundeld daglicht / Pieters' Daglicht over Denkdingen / druk 1	De Overkant
9789080412569	Peter Paul J. Doodkorte	Het mysterie van de en het Lot / Pieter Pottenkijker en de speling van het lot / druk 1	De Overkant
9789083609423	Peter Paul J. Doodkorte	De avonturen van Binkie Toto	De Overkant
9789083609430	Peter Paul J. Doodkorte	Boaz – Dromen tussen straat en stadion	De Overkant
9789083609447	Peter Paul J. Doodkorte	Tussen beleid en leefwereld – Verruim de horizon	De Overkant
9789083609454	Peter Paul J. Doodkorte	Team Glans – Avonturen op de piste	De Overkant

9789083609461	Peter Paul J Doodkorte	Verzameld Daglicht / Pieters' Daglicht over Denkdingen	De Overkant
9789083609478	Peter Paul J. Doodkorte	Benthe's Quirk	De Overkant
9789083609485	Peter Paul J. Doodkorte	Het meel van de waarheid	De Overkant



BENTHE'S QUIRK

Benthe houdt van voorspelbare busroutes, stille hoekjes en smaken die iets betekenen. Vanille als rust, citroen als moed, chocola als troost. In haar schrift staan combinaties die niemand bestelt, maar die precies voelen als hoe een dag kan smaken.

In haar hoofd woont een ijssalon die nog niet bestaat. Een plek waar ijs meer is dan zoet en koud: het is ademruimte voor kinderen (en grote mensen) bij wie de wereld te hard binnenkomt. Overdag probeert Benthe mee te draaien tussen schorten, koffiekannen en klaslawaai. 's Avonds duikt ze weg in verhalen over helden met spectaculaire Quirks.

Maar wat als haar stille gevoeligheid zelf een Quirk blijkt te zijn? Wanneer de grens tussen haar veilige wereld en een school voor helden onverwacht dun wordt, moet Benthe ontdekken of je met smaak en gevoel een ruimte echt kunt veranderen. "Benthes Quirk" is een warm, prikkelgevoelig heldenverhaal over ijs dat troost, schuim dat beschermt en anders-zijn dat precies blijkt te kloppen.

Uitgeverij De Overkant
Capelle aan den IJssel

9789083609478